

Hạ My

Sắc Tím Màu Sim

Tập 1

Đang lui cui dọn dẹp đồng chăn mền lộn xộn, Phi Hùng giật thót mình khi nghe tiếng bà Thìn bên cạnh nhà quát tháo:

– Đồ ăn hại ! Mày xéo đi cho rảnh mắt tao .

Phi Hùng chựng lại một tí, anh nghe tiếp:

– Đồ khốn nạn ! Tao nuôi mày đến chừng đó mà mày trả ơn cho tao thế hả ?

Bà Thìn tiếp:

– Trời ơi là trời ! Xuống đây mà coi . Kiếp trước tui không tu nên kiếp này trời dày tui mà ..

Hùng khẽ lắc đầu, anh thở dài một cách chán chường . Anh bước thật chậm rãi đến bên bờ đậu, nhìn sang bên kia .

Cho đến lúc này, anh không còn nhớ nổi mình đã chứng kiến cảnh này bao nhiêu lần nữa . Anh đứng đấy và chỉ biết lấy mắt mà dòm . Anh không có quyền xen vào cuộc sống của người khác .

Bà Thìn nhìn chưa hả cơn giận . Nắm lấy tóc Bình An, bà lôi đi xềnh xệch . Vừa lôi, bà vừa luôn miệng mắng nhiếc :

– Thứ con gái đú đốn . Chỉ giỏi tài liếc trai . Làm thì hư lên hư xuống .

Bình An đau đớn, cô rên lên khe khẽ, không dám cầu cứu ai . Cô chỉ còn

biết chấp tay lại van xin bà Thìn tha cho .

Càng năn nỉ, cô càng bị những trận đòn tới tấp . Không ngần ngại, bà Thìn vớ lấy cây chổi chà dùng để quét chuồng heo, đập tới tấp lên lưng, lên đầu cô . Cô khóc thét lên nhưng bất lực .

– Mày khóc nữa hả ? Nhanh lên, ra bung đồ cho khách ! Đừng có giả bộ nghe con !

Ông Thìn đau lòng quá, bước ra giật lấy cây chổi từ tay bà Thìn . Ông quát:

– Bà làm gì mà hành hạ nó dữ vậy ?

Bà Thìn héch mặt lên, hai tay chống nạnh:

– Ông còn bênh nó nữa à ? Tại ông mà nó mới lên mặt với tui đó .

– Bà quá quắt lắm . Con An có làm gì đến nỗi bà phải đánh nó thế ?

– Không làm gì à ? Ông chờ cho nó phá hại cái nhà này tan gia bại sản mới chịu ư ?

– Tui van bà đó, trăm ngàn lần lạy bà, hãy để cho con An nó yên . Sao bà ác với nó thế ?

Bà Thìn quát mặt lên:

– Cha con ông đều muốn chống lại tui hả ? Đó, tui giao cái nhà này cho hai cha con ông đó . Tui dẫn thằng Khanh đi luôn .

Nói đoạn, bà Thìn chạy bỏ vào nhà, kéo tay bé Khanh đi . Khanh giằng tay lại:

– Con không đi đâu . Con muốn ở nhà với ba và chị An cơ .

Bà Thìn lại càng cay cú:

– Cả mày cũng theo con ranh đó à ?

Bé Khanh vừa khóc vừa lấy tay quệt nước mắt, nó mếu máo:

– Ngày nào con cũng nghe mẹ mắng chửi, đánh đập chị An hết . Con sợ lắm . Con không muốn thấy cảnh đó nữa đâu .

Bà Thìn dường như không muốn nghe những lời khẩn cầu của con mình . Bà

hậm hực, ngồi phịch xuống đất, miệng kêu trời, chân giẫm đành đạch:

– Khốn nạn thân tui . Làm tôi làm mọi cho cái nhà này, cuối cùng ai nấy đối xử với mình như vậy đó .

Ông Thìn ngán ngẩm:

– Tại bà mà ra hết .

– Ông bảo tại tui à ? Tui đã làm gì mà đổ thừa tui chứ ?

– Nhà cửa, ai không muốn được êm thắm . Sao bà cứ làm ầm lên vậy ? Ngày nào cũng thế, riết tui cũng hết chịu nổi .

– Con ông đẻ ra, ông nuôi đi . Cớ sao bắt tui phải gánh ?

– Tui có bắt bà nuôi nó đâu . Con An làm như thế, bà còn muốn gì ở nó nữa ?

– Ăn hại thì có . Nó mà làm được gì . Thấy con trai là mắt chớp chớp .

Không lo mà làm ăn .

Ông Thìn năm lần bảy lượt như vậy rồi, mỗi lần như thế, ông chỉ biết can ngăn và dỗ dành bà Thìn bớt giận . Ông bất lực trước hành động tàn nhẫn của bà đối với đứa con riêng của mình .

Ba mẹ Bình An li dị nhau năm cô 10 tuổi . Đó là một điều bất hạnh đối với cô .

Ngày xưa, bố mẹ cô sống với nhau rất hạnh phúc, kéo dài cho đến lúc cô lên 8 tuổi thì mâu thuẫn giữa hai người bắt đầu nảy sinh .

Bố cô là một người rất nhu nhược, lại còn mang tật uống rượu triền miên, say xỉn . Mẹ cô không chịu nổi . Mặc dù đã khuyên can ông hết lời, nhưng chứng nào tật nấy .

Song mẹ cô vì con, bà đã không có ý định ly dị . Còn ông muốn vợ mình phải biết nuông chiều và nín nhịn . Điều này mẹ cô đã không đáp ứng được . Ông quyết định ly dị .

Mẹ cô đồng ý và nhận nuôi cô . Được hai năm, bà phát hiện mình có khối u

trên ngực . Bác sĩ chẩn đoán đó là khối u ác tính .

Hai năm sau bà mất . Bình An trở về sống với bố . Ông rất thương yêu cô . Nhưng người vợ kế của ông đã xem cô là cái gai trong mắt bà ấy . Lúc đó, cô vừa tròn 12 tuổi .

Ngày qua ngày như thế, cô sống lầm lũi trong một ngôi nhà thiếu vắng tình thương của mẹ . Cha thì sáng xỉn chiều say, mẹ kế thì độc ác, đánh đập, hắt hủi cô tàn nhẫn . Cô vẫn cam chịu .

Lúc này, cô đã có thêm một em trai cùng cha khác mẹ .

Cô chỉ được học đến lớp 9 thì bà Thìn cấm không cho học nữa . Bắt ở nhà phụ bán quán nhậu với bà . Cô làm quần quật, nghỉ tay một chút là bị mắng chửi xối xả vào mặt .

Có khi bà Thìn ném luôn một cái đĩa vào đầu cô làm cô bị thương, máu chảy dữ dội . Thế mà bà vẫn làm ngơ như không có chuyện gì xảy ra .

Cuộc sống của Bình An ngày càng tồi tệ . Đôi lúc cô không còn nhận ra mình là ai nữa . Cô chai lì đến mức những trận đòn của bà Thìn không làm cô rơi lệ .

Ông Thìn cha cô chỉ biết xót xa trong lòng, ngoài ra chẳng thể giúp cô được gì . Con người của ông nhu nhược đến mức không thể chấp nhận . Bà Thìn cứ thế lần lượt và dày dạn Bình An .

Nhiều đêm, cô đã âm thầm khóc một mình, thương nhớ mẹ . Khóc cho thân phận đen bạc, tủi hỏ của mình . Cô ao ước đến một ngày nào đó cô được thoát khỏi cái địa ngục trần gian này .

Nhiều đêm, cô đã âm thầm khóc một mình, thương nhớ mẹ . Khóc cho thân phận đen bạc, tủi hỏ của mình . Cô ao ước đến một ngày nào đó cô được thoát khỏi cái địa ngục trần gian này .

Hôm nay, như mọi ngày khác . Sau một trận đòn man rợ ấy, cô lại lầm lũi làm việc . Lấy khăn lau chén đĩa xong, cô quay sang lau bàn ghế, sắp xếp

chỗ ngồi đầu vào đây . rồi lại lau chùi nhà cửa, sàn nước và tiếp đến là phục vụ khi có khách đến .

Bà Thìn tận dụng địa thế ngôi nhà để buôn bán . Sáng, bà nấu xong cháo lòng ra phục vụ cho những khách hàng nhí . Chiều lại, bà mở quán nhậu . Khách đến quán bà khá đông vì nhờ phong cách phục vụ ân cần của Bình An . Thêm vào đó, Bình An khá xinh xắn .

Hôm nào cô không tươi cười với khách thì sau đó bà Thìn sẽ không dễ yên cho cô . Bà tận dụng mọi cái có thể từ cô . Bóc lột sức lao động của cô đến tận cùng . Vậy mà năm hết, tết đến, chớ gì bà mua sắm cho cô một bộ đồ mới . Ông Thìn năn nỉ lắm, bà mới mua cho một bộ để gọi là . Chẳng qua bà muốn ông Thìn vui vẻ .

Năm nay Bình An 17 tuổi . Bé Khanh đã được sáu tuổi . Nó rất thương cô . Bình An vừa bị đánh xong. Trước mặt bà Thìn, nó không dám nhúc nhích . Đợi lúc chỉ có 2 chị em, nó len lén đến gần và hỏi:

– Chị có đau lắm không ?

Bình An đau lắm, cô đau cả thể xác lẫn tâm hồn . Nhưng để cho bé Khanh yên tâm, cô nhỏ nhẹ:

– Chị đau sơ sơ thôi . Em đừng lo cho chị .

Bé Khanh tỏ vẻ không tin:

– Chị bị đánh thế mà bảo không đau à ?

– Chị nói thật mà .

– Mẹ ác quá .

Thấy bé Khanh còn nhỏ mà phát biểu như vậy, cô chặn ngang:

– Em đừng nói thế . Vậy là hỗn đó ghen .

Bé Khanh nắm lấy tay chị, lắc lắc:

– Em thương chị lắm, em không muốn thấy chị bị mẹ đánh đâu . Sao chị không nói gì hết vậy .

Bình An không biết phải giải thích sao cho bé Khanh hiểu . Cô thầm nghĩ:
Số phận của mình là thế mà . Có thay đổi được đâu .

Cô vỗ nhẹ vào má em mình, hôn lên trán nó:

– Em vào rửa mặt súc miệng đi rồi ra ăn sáng, kéo mẹ thấy là bị rầy đó .

– Dạ .

Sau tiếng dạ, bé Khanh ngoan ngoãn chạy biến vào nhà .

Bình An ngẩng đầu lên, ánh mắt cô vô tình hướng về phía bờ đậu, nơi Phi Hùng đang đứng . Anh này giờ chứng kiến tất cả .

Vừa thấy anh, cô bỗng dung bối rối, lúng túng . Cô biết anh đã thấy hết cảnh cô bị hành hạ . Nhưng đây đâu phải lần đầu đâu . Thế mà cô vẫn sượng sùng, mắc cỡ .

Ánh mắt của Hùng nhìn cô đầy thông cảm . Anh như muốn chia sẻ bất hạnh của cô . Cô cụp mắt xuống, vẻ chịu đựng .

Thái độ của cô đã không lọt được mắt của bà Thìn . Đôi mắt qua bên kia, bà thấy Phi Hùng đang đứng nhìn Bình An . Bà quát lớn:

– Con ranh kia, không lo buồn lo bán . Mày lại đứng liếc trai nữa hả ?

Bình An im lặng, không trả lời . Cô tiếp tục công việc của mình .

Chưa hả giận, bà chỉ chiết:

– Còn thằng kia, mày có để cho nó làm không ? Mới sáng ra đã đứng bẹo .

Phi Hùng lẳng lặng bỏ vào nhà .

Bình An đỏ bừng mặt . May mắn là sáng nay thực khách chỉ toàn con nít, cô đỡ quê hơn .

Dường như chưa bao giờ Bình An cãi lại mẹ kể một lời nào . Cô luôn cam chịu, nhẫn nhục . Có lẽ cô phó thác số mệnh của mình cho ông trời định đoạt . Đến đâu hay đến đó . Cô không muốn nghĩ ngợi xa vời nữa .

Sau câu mắng thiếu tế nhị của bà Thìn, Phi Hùng thật sự tức giận . Tuy không nói lại vì anh nhỏ . Nhưng anh hiểu được lẽ sống ở đời . Cho dù Bình

An không phải là con ruột của bà đi nữa, thì bà cũng không được dày dọ cô ấy như thế . Làm con ở, người ta còn được trả lương cơ mà . Không phải bị đối xử tàn nhẫn như thế .

Anh quyết định thừa với ba mẹ mình . Đã từ lâu, anh thầm thương yêu Bình An . Anh thật sự không biết anh yêu cô theo kiểu nào . Tình yêu hay sự thương hại ? Anh không lý giải nổi . Nhưng anh không muốn nhìn thấy cảnh lúc này nữa . Không muốn Bình An phải chịu thêm một ngày nào tủi nhục nữa .

Anh đi vào trong phòng khách . Bố mẹ anh đang uống trà ở đó . Anh lấy hết can đảm và thưa:

– Thừa ba mẹ, con xin phép được nói một điều ạ .

Ông Năm rít một hơi thuốc, nhả khói lên phía trên cao cho nó lan tỏa thành từng vòng . Ông nhìn con trai chăm chú rồi hỏi:

– Chuyện gì thế ? Con cứ nói đi, làm gì mà ấp úng thế .

Phi Hùng nuốt nước bọt nghe ực . Anh cố giữ giọng một cách tự nhiên:

– Thừa ba mẹ, con năm nay đã được 23 tuổi .

– Ủ . thì sao nào ?

– Con muốn cưới vợ .

Cả ông Năm và bà Năm đều trở mắt ngạc nhiên . Đây là lần đầu tiên họ nghe anh nhắc đến chuyện đó .

Từ trước đến giờ, anh hiền như Bụt . Thấy con gái là nhút nhát như thỏ đế .

Bà Năm có lần bảo anh lấy vợ sớm để bà được ẵm bồng cháu nội, thế mà anh chỉ cười cười cho qua chuyện . Ở xóm, bà mai dẫn đến cho anh một cô gái khá nét na, xinh xắn, ông bà Năm rất ưng ý, nhưng anh lắc đầu nguây nguây . Anh chỉ bảo:

– Con còn trẻ quá . Chưa muốn lấy vợ sớm .

Hai ông bà cũng không muốn ép làm gì . Họ để mặc anh quyết định . Khi

nghe anh nói, bà Năm vui vẻ thấy rõ . Bà hỏi ngay:

– Con nói thật chứ Hùng ?

– Vâng, thưa mẹ .

– Nhưng con đã có ai đâu nào ?

– Có rồi, mẹ ạ .

Hai ông bà lại một lần nữa ngạc nhiên . Ông Năm xen vào:

– Sao bấy lâu nay con không giới thiệu cho ba mẹ biết ?

– Dạ, con ngại ạ .

Bà Năm mắng yêu con:

– Cái thằng, có thể mà cũng mắc cỡ . Con trai chi mà nhát thế con ?

Phi Hùng chỉ cười tủm tỉm . Anh không nói gì cả . Ông Năm nôn nóng:

– Thế vị hôn thê của con là con gái nhà nào ?

Ngập ngừng một lát, Hùng mới nói:

– Dạ, đó là Bình An ạ .

Bà Năm nhìn sững con:

– Con An nhà bà Thìn đó à ?

– Dạ .

Ông Năm tỏ ý không hài lòng cho lắm:

– Cha nó sáng xin chiều say, còn mẹ kế của nó thì cái miệng như cái mõ làng . Rước nó về đây liệu có ổn không con ?

Phi Hùng nhìn cha, ánh mắt đầy vẻ khẩn cầu:

– Con muốn cưới cô ấy để cô ấy thoát khỏi cảnh bần cùng ấy . Ba mẹ hãy giúp con .

Bà Năm thông cảm:

– Nhưng con có thương nó không ? Hay chỉ muốn giúp nó .

– Dạ, con thương cô ấy từ lâu, nhưng chưa có dịp để nói . Bây giờ con hết chịu nổi cảnh bà Thìn dọa cô ấy rồi . Con muốn cưới cô ấy về đây cho cô ấy

đỡ khổ .

Ông Năm và bà Năm nhìn nhau không ai nói với ai lời nào .

Phi Hùng tiếp tục nài nỉ:

– Thật ra, cô ấy không có lỗi gì cả . Bình An là cô gái dịu dàng, thùy mị và nét na . Chỉ vì cô ấy không phải là con ruột mà bà Thìn đã hành hạ đấy . Ba em ra tay cứu vớt cô ấy đi . Con van xin ba mẹ đó .

Ông Năm ra chiều xiêu lòng, hỏi bà Năm:

– Ý bà thế nào ?

– Thì tùy ông thôi .

– Tui đồng ý đi hỏi con An cho thằng Hùng .

– Nếu ông đồng ý thì tui cũng thuận theo .

Phi Hùng mừng rỡ . Anh chạy ra ngoài, vươn hai tay lên cao, hít thở không khí trong lành của buổi sáng .

Anh đi đi lại lại, miệng huýt sáo liên hồi . Sáng nay chủ nhật, anh không phải lên nhà máy . Lẽ ra nh đã qua nhà bà Thìn để ăn đỡ tô cháo lòng rồi .

Nhưng vì câu nói lúc nãy của bà, anh cũng còn thấy nhồn nhột thế nào ấy .

Anh đành để bụng đói chờ đến bữa cơm trưa .

Anh xin em gái của mình một tờ giấy và mượn nó cây viết . Anh ngồi vào bàn và bắt đầu viết:

"Bình An thân mến !

Anh không thể nhìn thấy em ngày qua ngày phải chịu đựng vất vả khổ nhọc đến thế . Muốn thoát khỏi cảnh đó, chỉ còn cách duy nhất là em đồng ý làm vợ anh . Anh sẽ lo cho em . Chúng ta tuy còn trẻ, nhưng anh nghĩ bọn mình sẽ cố gắng để tương lai tươi sáng hơn . Em hãy suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời cho anh biết nha . Càng sớm càng tốt, em nhé . Anh nguyện cầu cho em được bình an như chính cái tên của em vậy .

Anh thương em lắm .

Anh Hùng "

Viết xong, anh cẩn thận xếp nó lại làm tư, ngay ngắn . Chưa yên tâm, anh gấp nó thêm một lần nữa cho bé lại . Anh vẫy bé Na, em gái mình :

– Na này !

– Gì thế anh Ba ?

– Suyt ! Khẽ thôi .

– Làm gì mà bí mật thế ? - Na nhoẻn miệng cười với anh .

Móc trong túi quần hai ngàn đồng, anh đưa cho bé Na rồi nói:

– Cho em ăn cháo đó .

– Em ăn rồi .

– Ăn nữa đi .

Bé Na tròn mắt nhìn anh .

– Ăn nữa, bẻ bụng sao?

Anh lúng túng chưa biết giải quyết thế nào thì bé Na đã lên tiếng hỏi:

– Sao hôm nay anh bỗng dung tốt thế?

– Ờ..ờ..anh thấy em dạo này hơi ốm nên muốn bồi dưỡng thêm cho em đó mà.

– Cám ơn anh Ba nha.

Vừa cám ơn, nhỏ Na vừa giơ tay cầm lấy hai ngàn, định bụng cất đó để dành mai đi học ăn hàng. Nhưng Hùng rút lại và bảo:

– Anh nhờ một việc.

– Việc gì thế?

Không trả lời câu hỏi của Na mà Hùng lại hỏi:

– Ăn sáng xong, em uống nước ngọt chưa?

– Dạ chưa.

– Vậy em qua kêu bà Thìn bán cho chai nước rồi em ngồi đây uống.

Bé Na lúc lắc đầu:

– Em thích để dành tiền cơ. Ngày mai em ăn kem.

– Mai, anh cho tiếp.

Bé Na tròn mắt kinh ngạc:

– Anh Ba dạo này rộng rãi quá ta.

– Ủ, tại anh thương em.

– Sao hồi giờ hông vậy?

– Tại anh chưa có nhiều tiền.

Nhỏ Na hí hửng:

– Bộ lúc này anh có nhiều tiền lắm à?

Anh muốn trả lời cho xong nên gật đầu:

– Ủ.

Bé Na cầm hai ngàn từ tay anh và chạy qua bên kia. Nhưng bé mới chuẩn bị xuất phát thì Hùng đã gọi:

– Khoan đã.

– Gì nữa vậy anh?

– Em cầm cái này trong tay, thật kín đáo em nhé. Đừng để ai thấy cả. Ngồi xuống nước, lúc nào thấy bị Bình An đi lại phía em, em dúi thật nhanh vào tay chị ấy nhé.

– Chi vậy?

– Chuyện người lớn, em là con nít không biết gì đâu. Đừng có hỏi.

Bé na ngây thơ:

– Dạ.

Và chạy ù qua nhà bà Thìn, nó oang oang.

– Cho con chai sữa đậu nành.

Bà Thìn nhìn nó, ngạc nhiên:

– Hồi này ăn, sao con không uống luôn?

– Dạ, anh Ba con mới cho tiền ạ.

– Thế à? Thằng Hùng nhà mày rộng rãi quá hén.

Nói đoạn, bà bảo Bình an khu chai sữa mang ra cho bé Na. Bé Na còn nhỏ mà khôn ra phết. Nó liếc xem mà Thìn có nhìn nó không. Không thấy gì cả. Nó nhẹ nhàng dúm vào tay Bình An một mẩu giấy và để ngón tay lên miệng :
– Suyt.

Hiểu ý nó, Bình An cuộn nhanh mẩu giấy vào thắt lưng và tiếp tục công việc như không có chuyện gì xảy ra.

Bé Na tự cho là mình hoàn thành công việc anh Ba giao. Nó khoái chí mỉm cười một mình.

Nhâm nhi ly nước xong, nó chào bà Thìn và chị Bình An, chạy một mạch về nhà.

Phi Hùng đứng đợi sẵn ở vườn hoa nhà mình. Anh đang xách nước tưới cho cây nhưng mắt cứ hướng về phía cổng chờ Na quay về.

Bé Na vừa bước vào thì anh bỏ vội chiếc bình xuống, hỏi ngay:

– Sao rồi?

– Xong chứ sao.

– Đưa tận tay chị An chứ?

– Chớ sao nữa, anh dặn kỹ rồi mà.

– Ủ, em ngoan lắm.

Bé Na ba hoa:

– Em phải để ý xem bà Thìn có nhìn em không nữa đó.

– Thế à? Em thông minh lắm.

Vừa khen, Phi Hùng vừa vò đầu em gái mình.

Được khen, bé Na thích chí cười toa toét. Nó hỏi:

– Anh đang tưới hoa đó hả?

– Ủ.

– Để em phụ anh nha.

– Thôi đi. Em mà tuổi thì trọt té gãy chân đó. Thôi, hai anh em mình lại đây tán dóc chút xíu đi.

Bé Na gật đầu cái rụp, nó đồng ý ngay. Và còn bảo:

– Lát nữa anh đàn cho em nghe nha.

– Được thôi. Nhưng không được chê nghen.

– Vâng, em hứa.

Phi Hùng dắt tay em gái đến góc vừa, bên cạnh luống thược dược đang nở.

Anh ấn bé Na ngồi xuống, vén tóc qua một bên cho nó, anh hỏi:

– Em thấy chị Bình An thế nào?

– Ý anh, em hông hiểu.

Anh không hỏi nữa mà nghiêng nghiêng đầu, mắt nhìn hơi lơ đãng, anh nói với nhỏ Na:

– Tên Bình An nghe hay ghê, em hén?

– Dạ, hay thật đấy - Nó phụ họa.

Anh lại nói:

– Tên cũng đẹp mà người cũng đẹp.

– Dạ, cái gì cũng đẹp.

Anh sờ cằm, đưa qua đưa lại:

– Tính tình lại hiền nữa.

– Vâng, hiền nhất thế giới - Bé Na tiếp tục a dua.

Cứ anh khen Bình An là nhỏ Na khen theo. Chắc nó muốn lấy lòng để được tiền ăn quà vặt.

Bé Na cũng không đến nỗi đàn độn, nó biết ý anh Ba nên hỏi :

– Anh Ba thi ch chị Bình An à?

– Cũng thi ch thii ch.

– Thích, sao không qua bên ấy chơi với chị?

– Chơi sao được?

– Sao lại không?

– Chị ấy bận túi bụi. Với lại, anh sợ bà Thìn lắm. Đâu dám hó hé.

Nhỏ Na đồng cảm:

– Khổ quá hén.

Câu nói vô tình của nó làm anh chạnh. Anh nâng mặt con bé lên và hỏi:

– Chị Bình An làm chị dâu của em, em thì ch không?

Nó ngẩn ngơ một lát rồi trả lời:

– Nghĩa là anh và chị ấy cưới nhau đó hả?

– Con này ngốc thiệt. Thế cũng hỏi.

Bé Na gục gặc đầu:

– Em thì ch chứ.

– Thế à? Em không có ý kiến gì sao?

– Dạ không.

Anh trầm nghĩ:

Con này dễ tính thật.

Coi như một thành viên nữa thống nhất. Anh vui mừng hết biết. Đứng lên, anh xách vội chiếc bình. Bé Na thấy thế hỏi anh:

– Không nói chuyện nữa sao?

– Nói nhiều đó đủ rồi. Để dành hom sau nói tiếp.

– Anh tiếp tục tưới hoa đó à?

– Ừ.

Cụt hứng, nhỏ Na đi vào nhà. Anh nhìn theo dáng nó khuất dần sau cánh cửa, nở một nụ cười vui vẻ.

Dọn dẹp xong sạch sẽ đâu vào đấy, Bình An lên giường nghỉ ngơi. Hết buổi sáng, lại đến buổi chiều rồi cả tối. Cô mệt lã người. Cô không có một chút thời gian rảnh để xem thư của Hùng. Vả lại, lúc nào cũng có bà Thìn bên cạnh.

Lúc này, cô ung dung mở thư ra xem. Cái cảm giác vừa ngạc nhiên vừa vui mừng sung sướng quần lay cô, siết chặt đến nghẹn thở. Cô không dám tin vào điều mà cô vừa đọc được. Cuộc đời cô sắp bước sang một trang mới sao? Hạnh phúc có mỉm cười với cô chăng?

Bao nhiêu câu hỏi, không một lời giải đáp. Cô nhắm mắt lại. Mơ màng nghĩ đến một ngày mai tươi sáng, thoát cảnh tủ nhục mà cô đã cam chịu gần năm năm qua.

Cô thiếp đi trong giấc ngủ không mộng mị, tràn đầy hạnh phúc.

So với nhà bà Thìn, ông bà Năm có vẻ nghèo khó hơn . Bà Thìn buôn bán đất khách nên gia đình rất khấm khá . Trưa nay, ông bà Năm mang trầu rượu qua biếu cho ông bà Thìn để xin cưới Bình An cho Phi Hùng .

Bà Thìn hơi bất ngờ . Nhưng sau đó lấy lại được vẻ thân nhiên ban đầu .

Ông Thìn rất hài lòng với việc gả con mình cho nhà ông Năm . Ông nói:

– Con An tuy còn nhỏ, nhưng ở tuổi đó cũng lập gia đình được rồi . Tôi tán thành cho hai cháu tác hợp .

Bà Thìn chua ngoa:

– Có tiền không mà qua đòi cưới con gái tui vậy ?

– Dạ, cái đó thì ..

Ông Năm lúng túng chưa biết phải trả lời thế nào thì bà Thìn đánh đá:

– Vợ chồng tui nuôi nó lớn từng đó rồi . Đâu phải mấy người muốn cưới là mở miệng ra nói cưới . Tui không phải là hạng người dễ chịu đâu à ghen .

Bà Năm dần cơn tức xuống, giọng nhỏ nhẹ:

– Gia đình tui tuy nghèo, nhưng lấy đức nhân làm chính . Gia đình tui sẽ bảo bọc, lo cho cháu An nó được sung sướng, hạnh phúc .

– Bộ nó ở đây với tui khô hay sao vậy ?

Ông Năm khoát tay:

– Chị đừng hiểu lầm ý nhà tôi . Bà ấy muốn nói sẽ giúp đỡ cháu An đó mà .

Ông Thìn xen vào:

– Thôi, đừng nói chi cho xa xôi . Trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng . Hợp với lẽ trời .

Quay sang bà Thìn, ông nói:

– Còn bà, có đồng ý không thì nói cho người ta biết đi .

Bà Thìn suy nghĩ đắn đo . Bình An đi rồi, quả thật bà sẽ mất một mối lợi lớn . Không biết đến lúc đó khách khứa có còn đông nữa hay sẽ vắng vẻ .

Bà quyết định:

– Con Bình An còn nhỏ lắm . Đợi nó lớn chút nữa đi .

Ông Thìn trở mắt nhìn bà:

– Sao bà kỳ vậy ? Bà muốn giữ nó lại để làm cho mình đầy à ? Sao bà ích kỷ quá vậy ? Chĩ nghĩ đến cái lợi cho bản thân .

Bà Thìn sùng sộ:

– Ông nói gì ? Ai ích kỷ ? Ai nhỏ nhen ?

Rồi quay sang ông bà Năm, bà Thìn mỉa mai:

– Tôi thách cưới là năm cây vàng đó . Nếu có tiền thì mang qua đây rồi bắt nó về . Còn không thì đừng hòng .

Ông Thìn e ngại nhìn bà:

– Trời ơi ! Tôi gả con gái đi lấy chồng chứ có bán nó đâu . Bà làm vậy coi sao được .

Không thềm đáo lại lời ông Thìn, bà Thìn chỉ ngược nhìn hai người đối diện:

– Anh chị nghe rõ rồi chứ ?

Ngậm đắng nuốt cay, ông bà Năm nhìn nhau, sao đó ông trả lời:

– Tôi nghe chị nói rất rõ .

– Vậy thì về chuẩn bị đi . Định ngày giờ rồi tiến hành hôn lễ . Tôi không hẹp hòi gì lắm đâu . Như thế còn quá ít đấy .

Ông bà Năm gật đầu chào ông bà Thìn . Họ ra về mà lòng đầy lo lắng .

Phi Hùng nôn nóng hỏi:

– Sao rồi ba ? Họ đồng ý gả Bình An cho con chứ ?

Ông Năm gật đầu :

– Họ đồng ý .

Anh chưa kịp mừng thì mẹ anh đã nói:

– Họ thách cưới cao quá con ạ .

– Bao nhiêu hả mẹ ?

– Năm cây vàng .

Hùng chới với:

– Đào đâu ra ngần ấy tiền cơ chứ !

Ông Năm chép miệng:

– Con tính thế nào hả Hùng ?

– ...

– Lúc trước, ba mẹ có bao nhiêu tiền dành dụm, ba đã dốc ra hết để tiền thế chân cho con đi xuất khẩu lao động rồi . Giờ hết nhẵn . Tiền đâu mà cưới hả con ?

Bà Năm hạ giọng:

– Hay con đợi đến lúc lao động ở nước ngoài về, con dành dụm ít tiền xin cưới cô ấy . Con thấy sao ?

– Bây giờ chưa đi mà đã nói đến ngày về . Chờ đến lúc đó . Chờ đến lúc đó, cô ấy đã thân tàn ma dại . Con đau lòng lắm . Con chịu đựng hết nổi rồi .

Tuy nói thế, nhưng anh biết rất rõ gia đình anh lúc này đang gặp khó khăn . Công việc làm ăn của ông Năm dường như đang đình trệ . Ngày nào mặt ông cũng đỏ bừng bừng không phải do ông ngồi hàng giờ bên lò luyện thép như trước đây mà vì lúc này rảnh rỗi, thì làm chén thù chén tạc . Mẹ anh thì làm hàng gia công cho người ta . Mấy tháng đổ lại đây hàng hóa chững lại, ít đi thấy rõ .

Càng nghĩ ngợi, anh càng buồn phiền . Anh nhỏ giọng:

- Thôi, chuyện đó ba mẹ đừng nghĩ ngợi nữa . Để đó con lo .
- Con lo bằng cách nào chứ ? Đến những năm cây lận mà . Thời buổi khó khăn này vay mượn đâu phải dễ .
- Con biết . Con sẽ nghĩ cách sau .

Bà Năm nhìn con xót xa, không biết phải làm gì hơn nữa .

Ăn cơm xong, anh bỏ ra ngàoi vườn hoa ngồi một mình, gặm nhấm nỗi buồn của con nhà nghèo khó . Anh biết anh chẳng thể đòi hỏi khi hơn nữa ở ba mẹ . Để thoát khỏi cảnh ngộ này, anh phải cố gắng làm việc thật nhiều . Ra nước ngoài lần này, anh sẽ cố gắng tận dụng mọi thời gian, mong sao kiếm thật nhiều tiền để về quê nhà giúp đỡ ba mẹ . Sẽ cưới Bình An . Dư nữa thì cho nhỏ Na sắm sửa quần áo .

Nhưng trong khi chờ đến ngày huy hoàng đó thì anh phải biết chịu đựng sự đau khổ của Bình An như chính sự đau khổ của bản thân mình .

Nửa tháng sau, giấy báo của Sở Lao Động Thương binh Xã Hội báo về là mọi thủ tục đã hoàn tất . Anh chuẩn bị lên đường để đến Hàn Quốc . Anh khắp khởi trong lòng . Đứng ngồi không yên . Chỉ còn hai ngày nữa anh phải rời quê lên Sài Gòn để bay sang Hàn Quốc .

Vừa mừng, anh lại vừa buồn làm sao ấy . Có lẽ sắp xa Bình An làm anh chùng lòng . Anh lại vẫy bé Na vào:

- Cho anh xin tờ giấy .

Bé Na nheo nheo mắt:

- Em biết anh muốn làm gì rồi
- Ôi ! Con bé này lộn xộn quá . Lấy mau cho anh đi .

Nó cười khúc khích làm anh chột dạ .

- Nhỏ cười gì thế ?

Bé Na bụm miệng lại, chối quanh :

- Em có cười gì đâu nào .
- Cười anh phải không ?
- Dạ, đâu có .
- Anh cóc chết đấy .

Đùa vài câu cho đỡ ngượng, Phi Hùng đón lấy tờ giấy và cây bút từ tay bé Na .

Anh nắn nót viết từng nét chữ thân thương lên trang giấy trắng . Anh bảo rằng anh sẽ quay về . Rằng cô đừng bi quan, ngày mai tương lai sẽ tươi sáng hơn . Anh viết rất, nhiều hứa hẹn cũng rất nhiều . Rồi sau đó anh bước ra vườn hoa, chọn một nụ hồng xinh đẹp nhất, đỏ thắm nhất tặng nàng .

Nhiệm vụ của bé Na là bí mật trao cho Bình An những thông điệp ấy . Con bé không ngần ngại, vả lại, nó cũng rất thương anh Ba nó . Nó trao tận tay cô trong niềm hân hoan sung sướng tốt cùng của cô .

Hai ngày sau anh lên đường, cô không tiễn anh được, cô chỉ trao choa nh một cái vẫy tay nhẹ . anh chân chừ thật lâu mới bước đi . Tâm trạng khó diễn tả được . Vui buồn lẫn lộn . Nhưng hy vọng về một ngày mai tươi sáng luôn hiện hữu anh .

Đi một quãng ngắn, anh ngoái đầu nhìn lại . Cảm giác lưu luyến bất chợt xuất hiện trong lòng . Anh đưa tay lên, vẫy vẫy và quay gót chạy thật nhanh đến chiếc taxi đang đợi ở quốc lộ . Anh sợ nếu chỉ đứng thêm một vài phút nữa, anh sẽ không đủ can đảm để ra đi .

Anh đi rồi, Bình An vẫn ngày lại ngày như thế, chẳng có gì sáng sửa hơn . Sức khỏe cô ngày càng tồi tệ .

Toàn thân cô cảm thấy mỏi rã rời . Đột nhiên cô thấy yếu vô cùng, cô bỏ bát xuống, ngã người trên ghế, hy vọng cảm giác kiệt sức sẽ nhanh chóng qua đi .

Bà Thìn liếc xéo cô:

- Bắt đầu một trò mới đây à ?
- Dì ơi ! Con đùa quá . Cho phép con nghỉ ngơi một tiếng, dì nhé ?
- Mày giả đồ hay lắm . Có công lên việc xuống gì đâu mà mày ảo là thế .
- Con xin phép dì mà .
- Thôi đi, tao ghét thứ con nhà nghèo mà bắt chước cái giọng tiểu thư đài các lắm .

Bình An van xin:

- Con nghỉ độ một tiếng thôi . Xong, con sẽ làm việc tiếp .

Bà Thìn nhìn sắc mặt của cô có vẻ tai tái . Bà đoán chắc cô mệt thật, ra chiều ban ơn:

- Thôi được, tao cho mày nghỉ, nhưng chỉ đúng một tiếng thôi đấy . Nằm lâu hơn là ăn chổi chà ghen con .

Muốn đỡ mệt, Bình An cố gắng hết sức, gượng đứng lên . Chậm chạp lê bước về phía chiếc ghế bố cạnh cửa sổ . Cô nửa ngồi nửa nằm, mắt hướng ra bên ngoài . Cảnh vật thật đẹp . Cô ao ước mình như đàn chim kia chao liệng tự do mà không bị vật gì cản trở . Được bay đến bất cứ nơi nào mà mình mong muốn .

Bất ngờ một cơn đau buốt khác hẳn với những cơn đau trước đây nhói lên ở bụng, vùng bên phải . Cô kêu thét lên, nắm lấy mép ghế và gập người lại . Cô tựa người vào ghế chờ cho cơn đau giảm xuống . Nhưng mỗi lúc một đau hơn . Cô bắt đầu cảm thấy kinh hoàng . Lấy hết sức, cô gọi bố mình .

- Bố ơi !

Ông Thìn chưa nghe thấy . Cô phải gọi như thế đến ba lần, ông mới lao đến và hốt hoảng .

- Con làm sao thế ?
- Con đau quá . Hết chịu nổi rồi .
- Đau ở đâu ?

– Ở chỗ này này - Vừa nói, cô vừa chỉ vào vùng bụng phía bên phải của mình .

Ông Thìn hiểu ngay và tức tốc gọi xe chở cô đến bệnh viện . Cô được các bác sĩ đưa ngay vào phòng mổ .

Cô vừa trải qua một cơn đau ruột thừa . Sau cả mổ, cô nằm một mình trong phòng hồi sức . Bên cạnh chẳng có một ai . Ông Thìn đã về nhà lấy cháo cho cô .

Buồn bã, tủi thân, cô nằm khóc nức nở . Lúc này, cô ước ao có mẹ bên cạnh . Nhưng điều ước đó sẽ không bao giờ xảy ra .

Bà Thìn không hề đến bệnh viện thăm cô, điều đó không ngoài dự đoán của cô . Cô thầm nghĩ sao mình không chết quách lúc này cho xong . Như thế, cô sẽ hạnh phúc hơn . Cô thấy tâm hồn trống trải đến kỳ lạ . Cô nôn nóng đợi ông Thìn vào .

Ông Thìn đã xuất hiện với bát cháo nóng hôi trên tay . Ông ân cần nhìn con:

– Con cố gắng húp miếng cháo loãng này cho lại sức .

– Vâng, bô cứ để cho con .

– Để bô đút cho con ăn nhé .

– Dạ, con tự ăn được bô à .

Nói đoạn, cô nhờ bô mình:

– Bô ra gọi điện thoại cho nhỏ Thúy giúp con đi bô .

– Con có mang số điện thoại đó không ?

– Dạ, con nhớ . Số 89061.

– Con ăn đi nhé, để bô đi gọi .

Thanh Thúy là đứa bạn duy nhất của Bình An . Thúy khá thông minh và lém lỉnh . Hầu như chẳng bao giờ Bình An thấy cô buồn . Thanh Thúy không đẹp rực rỡ, nhưng cô rất dễ thương, nhí nhảnh, lời cuốn đàn ông con trai . Nụ cười lúc nào cũng tươi như hoa, xinh như mộng .

Năm nay Thúy đang học lớp 12, cô dự định hết năm học sẽ vào Sài Gòn học Đại học . Nói chung, với Thúy thì học ngành gì cũng được, cô không quan trọng, nhưng chỉ cần được vào Sài Thành là cô thích rồi . Cô chẳng thích sống cái thị trấn nhỏ bé này . Nó như chôn chân cô lại .

Bình An muốn Thúy vào chơi với mình cho vui . Tuy thân nhau, nhưng hai cô ít có cơ hội gặp nhau nói chuyện . Ngày xưa, Bình an còn lên trường, chứ bây giờ đừng mơ đến chuyện Thúy đến nhà An chơi hay An đến nhà Thúy chơi . Bà Thìn không cho An tiếp bất kỳ ai . Cuộc sống của Bình An như một dòng sông cạn nước .

Cô cố gắng ăn hết bát cháo bố mang vào . Cuối cùng, cô nhận ra rằng sức khỏe của mình hồi phục được một phần . Cô cố gắng ngồi dậy, nhưng bụng vẫn còn đau, nơi vết mổ .

Thanh Thúy đến . Đầu tiên gặp An là cô ta nở một nụ cười tươi roi rói, gương mặt trong sáng không hằn một chút muộn phiền . Cuộc đời của cô có lẽ bằng phẳng quá . Cùng tuổi ấy mà Bình An đã phải trải qua biết bao cay đắng, mất mát và tủi nhục . Dẫu sao, Thanh Thúy cũng mang lại cô một niềm vui nho nhỏ bằng chính sự thơ ngây, nhí nhảnh ấy .

– Sao mày vào đây vậy An ?

An đáp rất nhỏ, vì cô chưa bớt đau hẳn:

– Tao bị viêm ruột thừa .

– Ra thế . Ổn chứ ?

– Ừ, mổ xong rồi . Tao đang nằm hồi sức .

– Cầu cho mày ta qua nạn khỏi .

– Cảm ơn mày ghen .

Nắm tay bạn, Thanh Thúy nói:

– Tao cả trăm lần muốn ghé vào thăm mày, nhưng rồi hồng dám vô . Nhà mày lúc nào cũng có thần nhà giữ cửa hết .

- Thần nhà à ? - Bình An lắc đầu không hiểu .
 - Mày ngốc quá . Ý tao muốn ám chỉ dì mày đó . Thấy mặt bà, tao sợ muốn chết, đừng nói là vào .
 - Mày vào thì tao cũng đâu có thời gian để nói chuyện .
 - Thì thế, nhưng gặp mặt mày đầu sao cũng đỡ hơn . Xem mập ốm thế nào .
- Bình An nhìn bạn, khẽ mỉm cười hạnh phúc . Cô chỉ chiếc giỏ cạnh giường và bảo Thúy :
- Mày nhúng giùm tao cái khăn đi nhỏ .
 - Ừ .

Thanh Thúy mang khăn thấm nước đến lau mặt giúp bạn . Đang lau, cô phát hiện phía trên trán bạn có một mối u rất to, bầm tím, vết máu khô còn đọng lại . Thanh Thúy hỏi ngay:

- Mày lại bị đánh nữa à ?

1 chút mắc cỡ, Bình An chối quanh:

- Đâu có . Tao té xe .

Thanh Thúy nghiêm mặt lại:

- Tao với mày thân nhau đến thế mà còn e ngại sao ? Mày giấu ai chứ đừng giấu tao . Nói thật đi . Bị đánh hôm nào vậy ?

Bình An úp mặt vào gối, khóc như con nít mới lớn . Như có người chia sẻ cùng mình, cô quên đi đây là bệnh viện, xung quanh còn nhiều người khác .

Cô thút thít một cách ngon lành:

- Hôm qua, tao bị dì đánh .
- Lý do gì bà ấy đánh mày ?
- Muôn ngàn lý do . Lý do gì với bà cũng đáng cả .
- Mày không nói lại gì sao ?
- Càng nói càng bị đánh nhiều hơn . Thà âm thầm chịu đựng .

Thanh Thúy xót xa:

– Chẳng lẽ mày cần răng chịu đựng suốt đời sao ?

Bình An lắc đầu:

– Tao cũng không biết nữa . Đến đâu hay đến đấy . Có lẽ nếu ai đó cưới tao thì tao sẽ được giải thoát .

– Mày có bao giờ được đi đây đi đó giao lưu với bạn bè đâu mà đòi có bạn trai . Không có bạn trai, sao có chồng được chứ ?

– Tao rồi trí quá . Thôi, mày đừng nói nữa . Đời tao là vậy mà . Tại kiếp trước tao gieo nhân ác nên kiếp này tao hưởng quả ác là đúng thôi . Con người, ai cũng có số mạng hết rồi mày à .

– Đó chỉ là cái lý thuyết suông để an ủi cho những người bất hạnh như mày .

– Tao nghĩ như vậy, từ khi tao mất mẹ, sống với dì ghẻ .

– Mày sai rồi . Con người ta là tác giả của chính số phận mình và họ sống với những gì do chính họ tạo dựng nên.

– Nhưng hiện tại tao không có lối thoát. Nhiều lúc tao buồn đến mức tao đã nghĩ đến cái chết.

– Và rồi sao?

– Tao không đủ can đảm chứ sao?

Thanh Thúy tát nhẹ vào má bạn:

– Mày dẹp bỏ cái ý nghĩ quái quỷ đó giùm tao đi. Thật là ngớ ngẩn.

Bình An thở dài:

– Tao cũng đâu có muốn nói vậy.

Suy nghĩ thật lâu, Thanh Thúy lúc lắc cánh tay bạn:

– Tao đã có cách.

Bình An giương đôi mắt đỏ hoe lên nhìn cô:

– Cách gì vậy mày?

– Không biết mày có gan không nữa?

– Nói thử đi.

– Trốn.

– Trốn? - Bình An trố mắt ngạc nhiên.

Thanh Thúy đầy vẻ tự tin:

– Ý tao muốn nói sau khi tao đậu Đại học, tao sẽ vào Sài Gòn để ăn học.

Tao muốn kéo mày vào đó làm việc luôn.

– Mày đi học có gia đình phụ cấp. Còn tao, đất lạ quê người, tao biết sống ra sao?

– Tao và mày thuê phòng ở chung. Dĩ nhiên tháng đầu tiên tao với mày cố gắng tiết kiệm để đủ tiền tiêu. Tiền đó tao lo.

– Rồi những tháng kế tiếp?

– Tháng đầu, mày sẽ xin vào một xí nghiệp may nào đó. Tao nghe mấy người nói, vào Sài Gòn xin làm công nhân dễ lắm. Mày đi làm, tao đi chạy kèm. Mình đủ sống. Ba mẹ tao cho thêm.

Suy nghĩ thật lâu, Bình An hạ giọng:

– Tao sợ quá !

– Mày sợ gì chứ?

– Không biết nữa.

Thanh Thúy nhéo tai Bình An:

– Sợ dì ghê à?

– Không hẳn.

– Hay vào đây sợ đói?

– Cũng không.

– Vậy chứ mày sợ gì? Có tao cơ mà.

– Tao không quen.

Thanh Thúy trấn an bạn:

– Trước lạ sau quen. Đó là nơi đất lành mà. Biết bao "chim chóc" từ các tỉnh thành khác đổ về. Họ vẫn bình an vô sự. Nhiều người còn phát lên nữa đây.

– Thật hả.

– Chứ sao. Với sức lao động của mày, lương mày còn dư nữa là khác. Ra ngoài đời, được tiếp xúc giao lưu với mọi người, cuộc sống sẽ thú vị hơn.

Ngưng một chút, Thanh Thúy nói tiếp, như là cô đã từng đặt chân đến đó:

– Dân Sài Gòn rộng rãi lắm. Họ sống rất thoáng đảng. Không khe khắt như ở quê đâu.

–

– Mày ở nhà quần quật như trâu mà chẳng dư lấy một đồng. Cũng không có lấy một bộ đồ cho ra hồn nữa.

Bình An nhìn bạn:

– Từ đây đến lúc mày tốt nghiệp, khoảng thời gian đủ để tao suy nghĩ. Tao sẽ trả lời với mày sau.

– An này ! Tao không muôn thấy mày khổ sở nữa.

– Cám ơn mày nhiều lắm.

– Tao pha cho mày ly sữa nhé?

Như sực nhớ lại, Thanh Thúy hỏi:

– Ủa ! Bác trai không đến sao?

– Có, bố tao vừa đi mua đồ là mày đến.

– Mua đồ gì lâu quá vậy?

– Biết có mày đến chơi nên bố tao có lẽ thông thả hơn chứ không vội.

– Thôi, mày ngủ chút đi. Tao ngồi trông chừng cho.

– Tao muốn nằm chơi, nói chuyện với mày cho vui. Lát mày về, tao ngủ cũng được.

Hai cô gái trẻ tâm sự với nhau. Bình An nói rất ít, cô được bác sĩ nhắc nhở, không cho phép nói chuyện nhiều.

Thanh Thúy rút trong giỏ ra một cuốn truyện vui đọc cho cô nghe. Và cô ngủ lúc nào cũng không biết nữa.

Đợi bạn ngủ say, Thanh Thúy mới ngưng đọc. Cô cất truyện vào giỏ, ngồi yên nhìn bạn đầy thương cảm và trù mến.

Thanh Thúy đậu vào Đại học với số điểm khá cao. Ngày cô mở tiệc ăn mừng, có mặt Bình An.

Ông Thìn phải năn nỉ mãi, bà Thìn mới cho cô đi trong vòng hai tiếng. Không khí buổi tiệc rất vui vẻ. Chủ yếu là gia đình và bạn bè chung lớp của Thúy.

Thúy ghét tai Bình An:

– Ngọn gió lành nào đưa mây đến đây vậy?

Bình an nhovn miệng cười, cô không đáp lại.

Thanh Thúy tiếp:

– Tao mời, nhưng nghĩ chắc chắn một trăm phần trăm mây sẽ không đi. Ai dè..

– Bộ mây không muốn có mặt tao hả?

– Con cóc này ! Nói thế cũng nói - Vừa nói, Thúy vừa cốc yêu bạn.

Tiệc tan, Thúy giữ Bình An ở lại thêm, cô từ chối:

– Tao phải về thôi. Chỉ đi được có 2 tiếng thôi đấy. Trễ một phút là bầm người.

– Làm gì mà ghê vậy.

– Mây thừa biết mà.

– Mây giống như con chim bị nhốt trong lồng vậy.

– Như con chim thì còn quý lắm đó. Được chiều chuộng, ngắm nghía.

– Ừ nhi.

– Thôi, tao về nghe - Bình An chào bạn.

Thúy kéo tay cô lại và hỏi:

– Mây trả lời tao đi chứ.

– Trả lời gì cơ?

– Còn một ngày nữa là tao vào trong đó đăng ký nhập học đó.

Bình An hiểu ra và nói:

– Tao muốn đi, nhưng cứ sờ sợ thế nào ấy.

– Can đảm lên mày ạ. Cứ ru rú như mày thì suốt đời ngóc đầu hồng lên đâu.

– Thôi, tối nay là bữa cuối cùng tao suy nghĩ. Ngày mai, tao sẽ gọi điện cho mày.

– Gọi sớm để tao mua vé tàu nha.

Bình An do dự:

– Thúy này !

– Gì thế?

– Còn ba tao?

– Ông ấy cũng chẳng buồn nhiều đâu. Ông thừa biết rằng ở đó, mày cũng không hạnh phúc mà.

– Nhưng tao không đành xa ông.

– Ba mày có dì mày, có em mày rồi, lo gì. Mai một ổn định, gọi điện thoại báo cho ông biết là mày vẫn mạnh khỏe. Công ăn việc làm tốt. Tao nghĩ ông sẽ vui gấp bội lần.

– Tao cũng nghĩ thế.

Thanh Thúy mừng rỡ:

– Vậy nha. Suy nghĩ đi. Tao mong mày cùng đi với tao cho có bầu có bạn.

Vả lại, hai đứa chơi thân nhau dễ sống lắm.

– Ừ. Tao sẽ can đảm. Hãy đợi tao.

– Nhớ gọi điện càng sớm càng tốt nhé. Kéo hết vé tàu.

– Ừ, biết rồi. Khỏe lắm, nói mãi.

Thanh Thúy cười hì hì, nhìn theo dáng bạn khuất dần sau cánh cổng.

Bình An ngồi tựa vào thành toa tàu, nhìn qua cửa sổ. Thanh Thúy đã ngủ khi.

con tàu lao đi vùn vụt qua những cánh đồng đã được thu hoạch. Thu đã chín vàng trên những bờ cỏ, những rặng cây. Cả không gian cháy vàng rực màu vàng mang nhiều sắc độ khác nhau của từng loại lá cây.

Dọc hai bên đường ray, nằm lẫn lóc trong những đám lá vàng ươm là hàng đàn dưa gang vàng rộm, tròn trĩnh trông đến ngọt mắt. Cao hơn một tí là màu vàng đỏ của các bụi cây rậm rạp. Xa xa, lác đác từng chuỗi vàng tươi leo reo hạnh phúc của những hàng bạch dương. Cỏ cũng đã chuyển màu vàng úa. Đất vàng khô rải dài tít tắp đến tận chân trời.

Tĩnh mi.ch, thanh bình đến dịu lòng.

Lần đầu tiên cô được điểm phúc đi tàu hỏa. Nó xập xình, xập xình, đưa qua, lắc lại thấy vui vui.

Bình an thấy lòng mình như lắng lại, êm ả. Đã lâu lắm rồi cô mới cảm thấy yên tĩnh, phản phát buồn, nhưng nhẹ nhõm và dễ chịu xâm chiếm toàn bộ con người cô.

Đã lâu, cô mới có dịp thả lỏng đầu óc mình, mặc cho đôi mắt đắm chìm vào cảnh vật. Không một ý nghĩ, không một băn khoăn lo lắng nào quấy rầy cô lúc này.

Bình An chỉ muốn con tàu lao đi mãi, đưa cô đi đến những nơi xa xôi không có điểm tận cùng. Cô muốn quên hết quá khứ, hiện tại, không muốn lo nghĩ gì về tương lai.

Bất chợt, Bình An nhớ lại cách đây tám năm, cô được mẹ đưa đi xa một lần, không phải tàu hỏa mà là xe hơi. Lúc ấy, cô còn con nít lắm. Hò reo vui vẻ. Dán mũi vào cửa sổ xe đồ ngậy ngất ngắm nhìn những cánh đồng, những làng mạc trải dài hai bên vệ đường.

Tiếng rít ken két của phanh tàu làm Thanh Thúy bừng tỉnh. cô mới nằm có một lát mà cứ ngỡ mình đã trải qua một giấc ngủ dài. Cô ngồi bật dậy. Sải hai tay ra, cô ưỡn ngực về phía trước để hít thở không khí trong lành.

Nhìn sang, thấy Bình An vẫn đắm chiều ngắm cảnh vật bên ngoài, cô rón rén bước lại gần:

– Có đẹp không?

– Đẹp lắm.

– Thích không?

– Thích chứ.

– Mà đi lần đầu phải không?

– Ừ. Còn mà?

– Tao đi những mấy lần cơ đấy.

– Xạo đi.

– Thiệt mà.

Thanh Thúy chứng minh:

– Mà không biết đấy thôi. Mỗi lần đi công tác, bố tao dắt theo mẹ và tao đi.

Tao được ngồi tàu này ít nhất ba lần đó.

– Sướng hén.

– Tao còn biết nhiều nơi ở Sài Gòn lắm. Biết chứ không rành. Đi chơi chỉ thoáng qua thôi hà. Nhưng tao nghe bố tao và người quen kể về Sài Gòn nhiều lắm.

Cuối cùng, Thanh Thúy đúc kết:

– Nói tóm lại, xem như tao rành 10 phần trăm về Sài Gòn, còn 90 sẽ được khám phá.

– Mà nói nghe mắc cười quá.

– Mà không ngủ chút đi cho khoẻ.

– Ừ.

Bình An nghe lời bạn, ngã lưng xuống chiếc giường gỗ cứng, được trải lên một chiếc chiếu manh màu đỏ. Cô nhắm mắt lại.

Cứ thế theo nhịp lắc lư của con tàu và những suy nghĩ lan man, cô thiếp đi

lúc nào không biết.

Đến lúc tỉnh dậy thì cả toa tàu đã chìm vào im lặng. Đèn tắt tối om, có tiếng người hành khách nằm tầng hai ngáy khe khẽ đều đều đan nhau buồn tẻ.

Bình An thấy cô đơn đến nao lòng. Nhón người lên, cô dán mắt vào cửa kính nhìn ra bên ngoài. Rừng cao su im lìm tối, một mảnh trăng lưỡi liềm treo lơ lửng trên vòm trời mờ.

Cô thần thờ nhìn cho đến khi thiếp vào giấc ngủ? lần thứ hai.

Tàu đến ga sớm. Nhìn xuống hai bên đường ray đã đầy người đi đón. một vài người mang hoa, khuôn mặt ai cũng thấy vui. Trên tàu cũng đã có người rón rít nhận ra người quen.

Cô và Thanh Thúy cũng được một người bạn cũ của anh Thúy ra ga đón.

Cô đứng dậy, với tay kéo cái túi xách, tạm biệt những người cùng toa và bước ra ngoài theo chân Thanh Thúy.

Thúy nói với giọng rành rẽ:

- Cẩn thận túi xách đấy. Ở chỗ này phức tạp lắm.
 - Tao có gì đâu mà mày sợ.
 - Giờ này, một bộ đồ cũng quý nữa là. Mất rồi tiền đâu tui mình sắm lại !
- Nghe bạn nói chí lý, Bình An gật đầu tán thành.

Hai cô gái bám vào thành tàu nhảy xuống. Thùy Hương đã đón sẵn bên dưới.

Thấy cô, Thanh Thúy hỏi ngay:

- Anh Hai em nhấn chị ra đón bọn em à?
- Ừ. Hai đứa một không?
- Cũng hơi như như, chị ạ.
- Chị có một chiếc xe, không biết chở hai hết không.
- Ở đây chỗ ba có bị công an phạt không chị?
- Có chứ. Nhưng giờ này còn sớm. Minh đi được mà. Chỉ sợ hành lý công kênh thôi.

- Hay để hai đứa em đi xi ch lô?
- Cự đội chị dắt xe ra đã. Hành lý của tụi em cũng không nhiều. Hy vọng để ở trước được.
- Cố gắng, chị hén. Tụi em phải hết sức tiết kiệm đó chị.
- Làm gì mà mới vào học đã lo dữ vậy.

Thanh Thúy cười hì hì, cô không trả lời Thúy Hương. Cô giới thiệu luôn:

- Đây là Bình An, bạn rất thân của em.
- Chào em - Thùy Hương lên tiếng.
- Em chào chị - Bình An khẽ cúi đầu.

Thùy Hương vào bãi lấy xe. Ở ngoài này, Bình an bấm vai bạn:

- Tao hồi hộp quá.
- Vậy à.
- Còn mày?
- Tao bình thường hà.
- Tao công nhận là mày cứng rắn, bản lĩnh như con trai ấy. Ước gì tao được như mày vậy.

Thanh Thúy cười hiền lành:

- Lần đầu tiên tao nghe có người khen tao như thế đó.

Thùy Hương vừa ra đến. Cô chất thử hành lý lên phía trước rồi leo lên ngồi, bẻ tay lái thử xem có dễ lái không. Sau đó thấy có vẻ tiện, Thùy Hương ngoắc tay:

- Nào, mời hai cô lên xe.

Thanh Thúy dí dỏm:

- Từ đây đến đó bao nhiêu hả chị?

Thùy Hương cũng không vừa:

- Hai đồng ba mươi xu.
- Mắc quá. Thôi, còn hai đồng nhé.

– Thôi, thôi, mời hai cô lên xe.

Thùy Hương cho xe chạy không nhanh lắm. Giữ ga vừa phải. Chiếc xe lẻ loi trên các đường phố lớn.

Song, so với quê cô thì bây giờ này ở đây lượng người gấp mấy chục lần.

Bình An đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Thành phố vẫn chưa tắt đèn đường. Nhìn những tòa nhà cao tầng nối tiếp nhau làm cô choáng ngợp. Cô ngỡ ngàng trước nét đẹp lộng lẫy của Sài Thành. Cô ngắm hết bên này rồi đến bên kia, không thốt nên lời.

Thanh Thúy mặc cho cô ngắm nghía. Ngả đầu vào vai cô, Thúy lim dim đôi mắt.

Bình An huy ch vào tay bạn:

– Mày ngủ hả?

– Tao nhắm mắt chút thôi. Trên tàu chưa đã.

– Mày ngồi phía sau, không sợ ngã hay sao vậy?

– Chết có số, mày ơi.

– Mày quên rồi à?

– Quên gì?

Bình An cười tủm tỉm:

– Mày đã từng nói với tao rằng con người ta là tác giả của chính số phận mình mà. Mày chả tin vào số mệnh là gì?

– Ủa ! Tao có nói hả?

– Con nhỏ này. Nói ra mà quên thì đừng nói. Lần sau, tao không thèm nghe mày nữa đâu.

– Thôi, cho tao xin. Tại tao buồn ngủ quá nên nói liều đó. Tao thật sự không tin vào số phận. Tao chỉ tin ở bản thân mình thôi.

– Tự tin thế cơ?

– Mày thấy không? Tao đang ôm mày chặt cứng này, trước khi tao nhắm

mất đấy. Tao đâu có ngu để té chết chứ.

Thùy Hương cắt ngang:

– Thô, tới rồi nè, mặc sức mà ngủ bù.

Thanh Thúy hí hửng:

– Ô ! Nhanh thế chị?

– Chị ở gần ga mà.

Thùy Hương đẩy xe vào nhà, rồi dắt hai cô lên phòng trọ của mình. Phòng trọ không rộng lắm so với sĩ số nhân khẩu. Đến bốn người trên 16 mét vuông.

Thanh Thúy quen ở nhà cao cửa rộng, cô lắc đầu:

– Chật quá, sao ở nổi hả chị?

– Ăn nhiều chứ ở đâu có bao nhiêu em. Tụi nó tối ngày ở thư viện Khoa học Tổng Hợp. Tối mới về nhà. Chủ yếu để ngủ. Vẫn còn dư sức chứa đấy.

Thanh Thủy tròn mắt:

– Thế hả chị?

– Chứ sao.

Thùy Hương nheo mắt cười, giới thiệu hai cô với đám bạn cùng phòng, rồi phẩy tay:

– Vào kia tắm đi. Tắm nhanh ra ăn sáng.

Thanh Thúy nhìn vẻ khép nép của Bình An, cô vẫy bạn:

– Mà vào tắm trước đi.

– Ừ.

Bình An vào phòng tắm. Ở ngoài này, Thùy Hương bảo:

– Hai đứa cố gắng ở tạm đây vài hôm. Chị sẽ đi tìm phòng trọ giúp cho.

– Dạ, trăm sự nhờ chị.

Thùy Hương gần tốt nghiệp ra trường, cô khá rành Sài Gòn, cô nói:

– Phòng trọ thì vô số, nhưng không phải dễ tìm đâu.

Thanh Thúy thắc mắc ngay:

– Ủa ! Chị nói sao mâu thuẫn dữ vậy?

– Thật ra, chẳng có gì mâu thuẫn cả.

– Em vẫn không hiểu.

Thùy Hương cười:

– Mới vào mà hiểu với biết cái gì. Số là phòng trọ ở đây cũng phức tạp lắm, biết đâu mà lần. Mình phải chịu khó bỏ ít thời gian ra để tìm hiểu môi trường xung quanh đó. Chọn một căn phòng vừa ý, quan trọng là an toàn về an ninh. Sau đó mới thuê. Em hiểu chưa?

– À, thì ra là vậy. Chị cố gắng giúp em và Bình An chị nhé. Tụi em mới vào cứ như người mù vậy đó.

– Ăn sáng xong, chị sẽ đi tìm. Còn em và Bình An ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

– Có phiền mấy chị trong phòng không chị?

– Không đâu. Cũng đồng cảnh xa nhà hết mà. Rất dễ thông cảm cho nhau. Mấy em đừng ngại. một lát tụi nó đi học hết rồi. Phòng sẽ rộng hơn. Hai đứa lần thoải mái.

Câu chuyện chưa đến hồi kết thúc thì Bình An đã ló ra. Cô kêu lên ngay:

– Mày vào đi Thúy. Tao xong rồi.

– Lạnh không?

– Không.

– Thế thì được - Thúy nói xong, bái bai chị Thùy Hương, kéo vali lấy ra một bộ đồ lửng, bước vào phòng tắm.

Nước mắt làm cô tỉnh táo ngủ hẳn. Cả ngày hôm qua không tắm, Thúy có cảm giác toàn thân nặng nề khó chịu. Giờ thì cảm giác đó tiêu biến đi hết.

Cô hân hoan vui vẻ bước ra trong bộ đồ hồng phấn xinh xắn, trẻ trung, tràn đầy sức sống.

Như nhớ ra một điều quan trọng, Thanh Thúy vừa ra khỏi phòng tắm đã hỏi ngay:

- Chị Hương ơi ! Thuê ở đây bao nhiêu một phòng hả chị?
- 400 ngàn đồng.
- Có phòng hai người không chị?
- Cũng có, nhưng không rẻ hơn đâu. Ở đây, phòng bèo nhất cũng ba trăm ngàn rồi đó. Hiếm có thấp hơn giá đó lắm.
- Giá đó, bọn em chịu được. Còn hơn nữa thì phải nhịn đói quá.
- Làm gì bì quan dữ vậy.
- Chị không hiểu đâu.

Nghe Thanh Thúy nói vậy, nhưng Thùy Hương cũng không hỏi gì thêm. Cô hỏi:

- Hai đứa ăn gì?

Bình An e ngại:

- Sao em dễ tính thế?

Thanh Thúy xen vô:

- Nó ngại đó chị.
- Trời đất ! Giờ này mà còn ngại. Thôi, em thì ch gì cứ nói đi.

Bình An cười:

- Cho em khúc bánh mì.
- Còn em gói xôi - Thanh Thúy nhanh nhẩu.
- OK. Có ngay.

Vừa nói, Thùy Hương vừa đi ra đường để mau cho hai cô và cho cả mình nữa.

Họ vừa ăn, vừa chuyện trò vui vẻ.

Phòng trọ của Bình An và Thanh Thúy nằm trong con hẻm thuộc phường 13, quận Tân Bình. Chỉ có ở đây, giá cả mới phù hợp với túi tiền của hai cô.

Phong khá sạch sẽ, nhưng chỉ gói gọn 14 mét vuông. Tạm ổn cho hai người trọ.

Thanh Thúy hài lòng lắm. Bước đầu tiên, cô nàng sắp xếp chỗ ngủ, chỗ học và chỗ để nấu ăn. Tiện nhất là phòng có hẳn công trình phụ bên trong luôn. Kế đến là Bình An được chị Thùy Hương dắt đi chợ mua một số vật dụng linh tinh cần thiết như xoong, nồi, chén bát, thau giặt đồ...

Thoáng cái đã đi đứt của cô hết hơn 100 ngàn. Nhắm không đủ tiền, Bình An nói nhỏ với Thanh Thúy:

– Còn lại nhiều đó đủ xài hết tháng không?

Thanh Thúy gục gặc đầu:

– Ở quê thì dư sức xài hai tháng, nhưng trong này thì...

Bình An đoán trước nên không ngần ngại:

– Thiếu là cái chắc.

– Ừ, có lẽ vậy.

Bình An đi đến bên chiếc bàn nhỏ, nơi có cái hộp nhỏ mà cô đựng kim chỉ và một vài thứ lặt vặt, cô gọi:

– Thúy này !

– Gì thế An?

– Lại đây, tao nói cho nghe nè.

Thanh Thúy bước lại gần Bình An, ngồi xuống bên bạn,. Bình An đưa tay lên với sợi dây chuyền:

– Mà thấy cái này không?

– Của ai vậy?

– Của tao chứ ai.

– Không phải. Ý tao muốn nói ai cho mày đó?

– À, trước lúc nhắm mắt, mẹ tao đã trao cái này lại cho tao làm kỷ vật.

– Đẹp quá hén.

– Ủ. Nhưng tao muốn bán nó đi.

Thanh Thúy trố mắt:

– Bán chi vậy? Để làm kỷ niệm chứ An?

– Tao cũng muốn lắm, nhưng vì hoàn cảnh mà. Mẹ tao sẽ không trách đâu.

– Nhưng bán để làm gì?

– Trang trải các khoản.

– Vẫn còn tiền để tiêu mà. Nếu thiếu tao sẽ gọi điện về nhà xin thêm.

– Nhà mày thắc mắc đó. Làm gì có một mình mà tiêu tiền dữ vậy. Họ đâm ra nghi ngờ, nghĩ mày không hay đó. Tao ngại lắm.

– Ba mẹ tao rất tin tưởng ở tao. Tao chỉ cần nói tao mua sách vở là OK thôi.

– Tao không thi ch mày bắt đầu nói láo như thế.

– Mày cứ như bà già tám mươi ấy.

Bình An nhất quyết không chịu:

– một lát, tao với mày đi bán cái này đi.

Thấy Bình An một mực không hài lòng, Thanh Thúy bèn hạ giọng:

– Vậy cũng được. Nhưng hiện tại cứ tiêu tiền còn lại đã. Hết nhẫn rồi hãy tính đến chuyện bán vàng nhé.

– Ủ. Tao đồng ý.

Bình An mỉm cười với Thúy. Cô quan tâm:

– Mày làm thủ tục nhập học xong hết chưa?

– Xong rồi. Thứ hai tuần sau bắt đầu khai giảng.

– Có hội họp không?

– Không.

Bình An lắc đầu:

– Mày quả là có trái tim bằng thép. Xem trời bằng vung.

Thanh Thúy không đáp lại. Cô chỉ cười khi khi. Rồi như chợt nhớ ra, cô nói:

– Mai mày đi không An?

- Đi đâu mới được chứ?
- Thì xin việc chứ đi đâu.
- Tao chưa làm hồ sơ gì cả. Biết được không?
- Kê, cứ đi tìm thử xem. Nếu họ có tuyển co^ngnha^nn thì mình về làm gấp.
- Ủ. Nhưng làm công nhân gì vậy?
- Công nhân may ở đây xin dễ ợt.
- Tao đâu biết may.
- Thì làm thợ phụ.

Bình an giương mắt lên nhìn Thanh Thúy :

- Thợ phụ là sao?

Thanh Thúy cóc Bình An một cái rồi mới trả lời:

- Thợ phụ là không phải thợ chính. Thợ chính ngồi may, còn thợ phụ thì cắt chỉ.

Bình An vẫn chưa yên tâm:

- Như tao đây làm thợ phụ được không?
- Ai làm mà hông được.
- Dễ vậy sao?
- Cắt chỉ mà cũng không biết thì thôi luôn đó.
- Ủ hén.

Hai cô gái tiếp tục lau nhà cửa, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp các thứ. Xong, hai cô ngã lăn ra đánh một giấc.

Chưa bao giờ trong đời kể từ lúc mẹ mất mà Bình An có những giây phút kho?e khoăn như thế này. Cô được nằm thoải mái, muốn ngủ lúc nào mà chẳng được. Cô cảm thấy dễ chịu vô cùng. Không vương bận, không lệ thuộc.

Sáng hôm sau, anh của Thanh Thúy vào học tiếp năm cuối đại học. Anh mang theo cho cô một chiếc xe đạp mini Trung Quốc. Còn anh lớn nên được

đi xe gắn máy.

Thanh Thúy không ở chung với anh vì có Bình An. Vả lại, anh cô ở chung với đám con trai bạn ảnh nên không tiện cho cô lắm.

Có xe, Thanh Thúy vui mừng lắm. Mấy hôm nay đi đâu cũng réo chị Thùy Hương. Xe thì chở hai đầu được, sợ công an. Mà chị Thùy Hương đâu phải lúc nào cũng rảnh.

Cô nói với bạn:

- Lát nữa, tao với mày đi xin việc thử xem sao. Coi như đi dạo Sài Gòn vậy.
- Hay mình nhờ anh Khánh Kỳ hỏi giùm trước đã. Dẫu sao ở đây lâu, ảnh cũng rành hơn.

Thanh Thúy vỗ trán:

- Ừ, sao tao ngốc dữ vậy. Mình cứ nhờ nhiều người hỏi giúp đi, cả chị Thùy Hương nữa. Ai được trước thì đỡ cho mình. Vậy mà tao nghĩ cũng không ra. Nói xong, Thanh Thúy chạy nhanh ra cổng kéo anh mình vào lại. Khánh Kỳ ngỡ ngác:

- Chuyện gì nữa đây nhóc?
- Giúp bọn em một việc đi.
- Việc gì nào? Nói đi.

Thanh Thúy vẫn đẩy xe anh:

- Anh cứ dắt xe vào đi, mình nói chuyện hơi lâu mà.
- Con nhỏ này, hồi nãy hông nói, chờ đi rồi mới nín lại.
- Cho xin đi mà. Bày đặt làm khó làm dễ hoài.

Vào đến phòng, Khánh Kỳ nói ngay:

- Sao có chuyện gì thì nói đi.
- Anh có quen công ty nào ở đây không?
- Chi vậy?
- Thì anh cứ nói đi.

– Em hỏi có rõ ràng đâu. Công ty gì mới được? Sản xuất, kinh doanh hay d.ch vụ.

– À, công ty sản xuất đó. Em muốn xin cho Bình An làm công nhân ở một công ty nào đó.

Nhìn Bình An, Khánh Kỳ hỏi:

– Ủa ! Em hết học rồi à?

Bình An đáp:

– Dạ.

Quay sang Thanh Thúy, anh hỏi:

– Sao hồi giờ, em không nói cho anh biết.

– Em và anh có bao giờ ngồi lại với nhau noi chuyện đâu mà bảo em nói.

– Bình An nghỉ học từ lúc nào?

– Dạ, vừa tốt nghiệp lớp 9 xong, dì nó bắt nghỉ học.

Khánh Kỳ xuy t xoa, tiếc rẻ. Anh biết Bình An và Thanh Thúy là đôi bạn học rất giỏi. Tuy có vất vả nhưng Bình An cố gắng tiếp thu và hiểu bài ngay tại lớp. Nên suốt mấy năm học cô luôn đạt danh hiệu học sinh giỏi.

Khánh Kỳ buột miệng :

– Tiếc quá, em nhỉ.

Thanh Thúy gật đầu. Còn Bình An im lặng, cúi đầu nhìn xuống đất.

Anh hỏi tiếp:

– Em có gì trong tay không?

Bình An đáp:

– Dạ, không ạ.

Suy nghĩ một lúc, anh lên tiếng:

– Anh có quen một xí nghiệp may gia công cho nước ngoài. Nhưng em không biết may cũng chịu.

Thanh Thúy nhanh nhẩu:

– Làm thợ phụ, anh à.

Khánh Kỳ nhớ ra, vui mừng, nhưng lại chùng xuống:

– Thợ phụ lương thấp lắm, em à.

– Bao nhiêu vậy anh? - Thúy hỏi.

– Anh nghe nói khoảng 500 ngàn gì đó, không hơn đâu.

Bình An và Thanh Thúy nhăm tính. Cuối cùng, Thanh Thúy đáp:

– Được đấy, An hén.

An trả lời bạn:

– Tao cũng thấy thế. Mình làm đi hén. Có còn hơn không mà.

– Ừ.

Quay sang anh trai, Thanh Thúy đề nghị:

– Anh xin cho Bình An làm chỗ đó đi anh.

– Được rồi, bây giờ anh đến đó hỏi. Chiều, anh báo lại nhé.

– Vâng.

Anh hỏi tiếp:

– Còn gì nữa không ? Nói luôn đi .

– Dạ, hết rồi .

– một chút nữa anh dắt xe ra mà kéo lại là xù luôn đó nha .

– Hù hoài, thấy ghét .

Chơi với 2 cô một lát, Khánh Kỳ tạm biệt ra về . Hẹn chiều gặp lại .

Khánh Kỳ đi rồi, Thanh Thúy quay lại nói với Bình An:

– Chiều nay mà anh Kỳ báo được, mày tính sao ?

– Tao hông hiểu ý mày .

– Nếu được, tối nay tao với mày rủ ảnh và chị Thùy Hương đi dạo thành phố nhé . Hôm giờ mình chưa ra đường vào ban đêm bao giờ .

– Lỡ ảnh và chị không rảnh thì sao ?

– Thì tao với mày đi thôi .

– Không sợ lạc sao ?

Thanh Thúy chìa tấm bản đồ thành phố ra trước mặt Bình An:

– Không . Bữa tối đây rồi nè bà .

– Mà mưa lúc nào thế ?

– Lúc trước đi với chị Thùy Hương .

– Mây lạnh thật đó .

– Tao không lạnh thì lạnh hả mậy ?

– Đồ quý .

Bình An thấy vui vui, cô được chứng kiến cánh Sài Gòn vào ban ngày chứ chưa có dịp đi ban đêm . Cô thấy nao nao, hồi hộp, một chút chờ đợi .

Tin vui bất ngờ đến với cô, Khánh Kỳ báo tin công ty may gia công đó đồng ý nhận thêm người . Cả hai cô gái vỗ tay reo vui như vừa được mẹ mua cho cái bánh, viên kẹo lúc còn bé .

Thanh Thúy hỏi anh trai:

– Tối nay, anh và chị Thùy Hương có rảnh không ?

– Để chi ?

– Dẫn tụi em đi chơi đi .

Khánh Kỳ chần chừ mãi . Thấy thế, Bình An nói ngay:

– Em nghĩ chắc anh bận .

– Ủ, anh xin lỗi nha . Hẹn hai đứa lúc khác được không ? Tối nay, anh có cuộc hẹn ở nhà thầy giáo .

Thanh Thúy tiếc rẻ:

– Thế hả anh Hai ? Uổng quá . Thôi, tụi em đi một mình cũng được .

– Để hôm nào anh đưa đi chơi . Hai đứa đi một hồi lạc đó .

– Hồng sao đâu . Em có bản đồ mà .

– Vậy cũng được, nhưng cẩn thận nhé . Nhất định phải về trước 9:30 đó .

– Dạ, anh yên tâm đi .

Khánh Kỳ cũng an lòng . Anh ở lại ăn cơm với hai cô rồi về lúc 6 giờ tối .

Thanh Thúy đập vai bạn:

– Chuẩn bị đi .

– Ừ .

– Mày thay đồ trước đi .

– Sao không thay một lượt luôn ?

Thanh Thúy cười:

– Tao ngại lắm .

– Con gái không mà ngại . Giống nhau tuốt .

Lần đầu tiên Thanh Thúy nghe một câu hài hước dạn dĩ từ miệng Bình An .

Cô nheo mắt về phía bạn :

– Mày cũng dữ quá hén .

– Dữ gì vậy ?

– Chứ vừa nói câu gì đó ?

– Tao chọc mày đó mà .

Cả hai cô cười phá lên . Thoát một cái, cả hai áo quần đã tươm tất .

Nhìn Thanh Thúy có vẻ sáng sủa hơn trong bộ quần Jean, áo thun hồng .

Còn Bình An thì chiếc quần tây xanh và áo sơ mi trắng như học trò .

Thanh Thúy nhắc bạn:

– Bỏ áo vào trong quần đi .

– Thôi, tao ngại lắm . Hồi giờ không quen .

– Tập lần cho quen chứ . Mặc như vậy ra đường, người ta cười đó .

– Thì kệ họ đi .

Thanh Thúy trêu bạn:

– Dân thị trấn mình ăn mặc cũng model lắm, chứ có quê như mày đâu . Phải xem lại cách ăn mặc thôi mày ơi .

– Tao thấy kỳ thế nào ấy .

Thanh Thúy ra vẻ thông cảm:

– Thôi được, thời gian đầu tao chấp nhận cho mày ăn mặc như thế . Nhưng sau này thì khác đó nghen .

Hai cô đèo nhau trên chiếc xe đạp . Thanh Thúy bảo:

– Mày chở tao trước, lát về tao chở mày . Tao ngồi sau xem bản đồ, hướng dẫn mày đi .

– Bây giờ đi đâu trước ? - An hỏi .

Thanh Thúy đáp:

– Mày cứ đi thẳng đi . Đây là đường hướng về trung tâm Sài Gòn đó . Đi đến đâu, tao chỉ đến đấy .

– Được rồi . Ngồi ngay ngắn nhé . Đừng có lắc qua lắc lại đó .

– Vâng, thưa chị .

Bình An đạp xe thật chậm . Thật tình, cô lái rất khó khăn mà không dám nói với Thanh Thúy vì sợ bị chọc . Cô ngỡ ngàng trước sự đông đúc tấp nập của Sài Gòn . Cô quay ra hỏi Thúy:

– Người ta đổ ra đường làm gì mà đông thế Thúy ?

– Thì tao cũng như mày thôi . Minh mới vào, làm sao biết được .

Bình An suy đoán:

– Chảchó cũng đi chơi như mình chứ gì ?

– Chưa hẳn .

– Chứ sao ?

– Họ đi làm về đấy . Ở đây, dân các nơi đổ về dồn dập . Cuộc sống ở đây ồn ào tấp nập thế đấy . Vui không ?

– Tao không biết nữa .

Thanh Thúy nói ngay:

– Còn tao thì thích lắm .

Bình An nhìn dòng người xuôi ngược, chặc lưỡi:

– Chắc, đông không thể tưởng !

Cô nghĩ đến chuyện tới đoạn nào đó phải băng qua đường thì chịu thua .

Người xe thế này, làm sao qua được .

Cô quan sát và thấy rõ ràng những chiếc xe đạp như cô đang đi thật hiếm hoi trên đường . Toàn là xe hơi và xe gắn máy . Lâu lắm mới có một chiếc xe đạp . Đoạn đường này cấm các loại xe ba bánh . cô nhìn mãi, chẳng thấy xích lô hay ba gác đâu . Cả xe lam cũng vậy .

Thành phố đã lên đèn . Cô không sao tả hết nét đẹp muôn màu muôn vẻ của nó . Trời chưa hẳn là đêm, cũng không phải là ngày . Những người đi đường lúc này không thể nói là đi chơi được .

Họ hồi hả, chứ không như hai cô . Về mặt họ có chút gì đó mệt mỏi . Cô vẫn đạp xe, nghĩ ngợi . Thanh Thúy hỏi:

– Mọi chân không ? Sao đạp chậm thế ?

– Không mỏi, nhưng đông quá, tao sợ va vào họ .

– Đường một chiều mà mày sợ gì .

– Nhưng tao chưa quen, tao hơi run tay lái .

Nghe nói thế, Thanh Thúy sợ hết hồn, trách bạn .

– Trời đất ! Vậy mà nãy giờ im thin thít hà . May mà chưa có chuyện gì đó .

– Nói vậy thôi, chứ tao vẫn chớ được mà .

Thanh Thúy đạp đạp vào hông Bình An:

– Dừng lại ! Dừng lại !

– Chi vậy ?

– Để tao chở cho . Mày chở, tao sợ quá .

– Thôi được rồi, mày giành, tao cũng không ý kiến . Nè, chở đi .

Thanh Thúy đèo Bình An . Ngồi phía sau, Bình An thuận tiện ngắm nghía hơn . Cô thấy hai đứa bỗng trở nên nhỏ bé giữa lòng thành phố lớn . Như hai con chim non vừa bắt đầu roimè đi kiếm ăn một mình .

Cô thấy mình lẻ loi đến lạ thường, giống như một hạt bụi bay lơ lửng giữa không gian và chạm vào những hạt bụi khác một cách tình cờ rồi chuyển hướng lơ lửng trôi đi nơi khác .

Cô thương cho bản thân mình, thương cả những con người cũng đang hối hả lao đi kia . Tất cả chỉ là một chuỗi vô lý, vô lý đến lạ thường khi con người ai cũng vất vả với cuộc đời mình mà không có một chút thời gian để dừng lại, để suy gẫm rằng họ là những điều tình cờ của vũ trụ sinh để rồi bị tiêu hủy .

Chùng như thấy bất tiện vì sự im lặng của mình, cô thúc vào lưng Thanh Thủy .

– Mà thấy Sài Gòn thế nào ?

– Tuyệt .

– Trong mắt mày, cái gì cũng tuyệt vời . Ước gì tao được vô tư như mày .

Thanh Thủy cười đùa:

– Thế àm ý thích chốn này không ? Đẹp chứ hả ?

– Đẹp thì khỏi nói . Giàu sang, nguy nga la9 m . Nhưng tao thấy có một cái gì đó không ổn .

– Cái gì không ổn chứ ?

– Mày nhớ ở quê không ? Bước ra đường, ai nấy đều chào hỏi nhau . Người này bên đường, còn để mắt ngắm ngó người bên kia . Còn ở đây, mày thấy không . Chẳng ai biết đến ai cả . À, khi nãy tao có thấy một chiếc xe bị quẹt ngã, nhưng mọi người đi ngang qua, vẫn thờ ơ như không hề chứng kiến .

– Người ta bận túi bụi, đâu có thời gian làm việc nghĩa .

– Nói thế thì Sài Gòn này sống không có tình cảm sao ?

– Gần như là vậy đó .

– Buồn quá hén ?

– Ai cũng vậy hà . Họ quen rồi .

Cả hai đi đến trung tâm quận một . Họ dạo quanh các đại lộ Lê Lợi, ngang qua chợ Bến Thành . Băng qua đường Hàm Nghi rồi quẹo qua Nguyễn Huệ . Ánh đèn muôn màu muôn sắc như khoe nhau trước mắt hai cô . Người người, ai nấy áo quần bảnh bao . Xe cộ đời mới, bóng lộn lướt qua lướt lại thật sang trọng quý phái . Hai cô khen nức nở:

– Họ giàu ghê, may hén .

– Ừ .

– Biết bao giờ mình mới sung sướng như họ vậy mậy ? -Bình An hỏi .

– Không biết nữa .

Ngắm đến lúc Bình An mỏi cả cổ . Cô bảo Thanh Thúy:

– Mình đến chỗ nào đẹp đẹp nghỉ chân đi .

– Ừ hén . Đến bùng binh Lê Lợi đi . Nơi đó đẹp lắm . Có vòi sen phun nước nữa .

Cả hai đến đấy . Dừng xe bên cạnh, ngồi xuống bệ xi măng được xây vòng tròn xung quanh hồ nước . Người ta buôn bán rất nhiều những thứ như bong bóng, cóc, ổi, xoài . Thanh Thúy như chưa an tâm, cô để Bình An ngồi ở bệ xi măng, còn mình ngồi trên yên sau xe đạp chông chân xuống đất . Nghe bố mẹ và bạn bè kể về Sài Gòn phức tạp nên lúc nào Thanh Thúy cũng cảnh giác và rất thận trọng .

Cô hỏi bạn:

– May ăn gì không ?

– Tao không thích ăn .

– May sợ tốn tiền hả ?

– Biết rồi còn hỏi .

Thanh Thúy cười hí hí, bảo:

– Tụi mình thăm quá hén . Hôm nào tao xin đi dạy kèm được, có tiền mình xài xả láng .

Bình an nguýt bạn:

- Chưa có mà đã tính đến chuyện xài rồi .
- Tính tao hay xa xôi lắm .
- Ủ, khi nào tao đi làm có tiền đã, tao mới dám ăn vật .

Thanh Thúy hỏi bạn:

- Mà thấy vui không ?
- Bình thường -An đáp - Còn mà ?
- Thấy vui vui .
- À ! Khi chiều, anh Khánh Kỳ bảo khi nào mình bắt đầu đi làm .
- Đầu tháng .
- Hôm nay bao nhiêu rồi ?
- Còn 3 ngày nữa thôi, mà rảnh đợi .

Bình An nghiêng nghiêng đầu:

- Ba ngày đó, tao ở nhà làm gì hả mày ?
 - Nghĩ ngợi .
 - Nghỉ nhiều quá vậy ?
 - Ngốc quá, bù lại mấy năm trời khổ sở ở nhà mày . Ngủ nghỉ cho đã đi .
- Sau này đi làm cũng cực lắm đó .
- Ủ .

Thanh Thúy và Bình An tiếp tục đi dạo . Đến lúc mỗi chân, Thúy đề nghị:

- Về nhà ?
- Ủ .
- Hôm sau, mình đi tiếp nhé .
- OK .

Thế là hai cô quay về lại phòng trọ, cuộn mình trong chăn và đánh một giấc đến sáng .

Công ty may của Bình An đang làm cách chỗ ở không xa lắm .

Sáng sáng, trước khi đến trường, Thanh Thúy chịu khó đèo cô đến, rồi mới đạp xe đi học

Lúc đầu khi bước vào công ty, hồ sơ mang theo của Bình An chỉ đơn giản là một bản sơ yếu lý lịch trích ngang, không hề có dấu xác nhận của địa phương, và một đơn xin việc .

Hồ sơ không hợp lệ, cô không được bà trưởng phòng nhân sự tiếp nhận .

Nhưng khi Bình An thất thểu bước ra về thì một người đàn ông chặn lại hỏi:

– Mới sáng sớm, sao mặt em buồn thế ?

Bình An không đáp . Người đàn ông hỏi tiếp:

– Em đi đâu vào đây vậy ? Kiếm người nhà à ?

Lúc này, Bình An mới đáp:

– Dạ, em đi xin việc .

– Xin việc à ?

– Vâng .

– Thế sao rồi ?

– Họ không nhận .

Cô buồn rầu đáp và định bước đi, nhưng người ấy hỏi tiếp:

– Vì sao họ không nhận em ?

– Dạ, họ bảo hồ sơ không hợp lệ .

Người đàn ông liếc nhìn bộ hồ sơ cô đang cầm trên tay, ông ta nói:

– Đưa đây, anh xem nào .

Bình An chân chờ chưa muốn đưa thì người đó đã hiểu ý:

– Đừng ngại, anh có thể giúp em được mà .

Như không tin vào tai mình, cô hỏi lại:

– Anh giúp được à ?

– Dĩ nhiên rồi .

Cô trao bộ hồ sơ cho ông ta xem . Xem xong, ông ta bảo:

– Hồ sơ không có xác nhận thì không ai chấp nhận cả . Mà sao em không về địa phương xác nhận ?

– Em không về được .

– Ủa ! Sao vậy ?

Cô không biết giải thích thế nào cho ông ta hiểu . Cô nói đại .

– Ra vô tốn kém lắm . Em không có điều kiện .

– Gởi qua bưu điện ?

– Lâu lắm, em muốn được đi làm liền .

Ông ta gật gù:

– À, ra thế .

Ông ta nhìn Bình An từ trên xuống dưới một cách soi mói . Có vẻ như ông ta đang gặt đầu hài lòng về một cái gì đó . Ông quyết định:

– Hôm nay em về đi . Ngày mai đến đây vào giờ này . Lên lầu I, phòng số một gặp tôi . Tôi tên Phùng Hưng . Khởi mang theo hồ sơ .

Bình An nghi ngờ:

– Vậy tôi có cơ hội được vào làm việc ở đây không ạ ?

– Ngày mai cô sẽ biết . Thôi, cô về đi nhé . Hẹn gặp lại .

Khi đó, Bình An quay về, buồn vui lẫn lộn . Cô hy vọng người đàn ông lúc này sẽ giúp đỡ cô . Cô nghĩ:

Có lẽ ông ta quen biết với ban giám đốc nên mới dám chắc thế .

Đợi cô bên ngoài cổng bảo vệ, Thanh Thúy hỏi ngay khi cô bước ra:

– Sao rồi mày ? Được chứ ?

– Hồng rồi .

– Hồng à ? Anh Khánh Kỳ có quen với ai trong đó mà .

– Anh quen qua trung gian . Tao nói ra, bà trưởng phòng nhân sự không biết gì hết .

– Vậy à ?

- Ừ .
- Rồi vì sao mà bà hồng nhận ?
- Lúc mình đi, mình khờ quá, không nghĩ đến chuyện làm sơ yếu lý lịch rồi xác nhận .
- Hồ sơ không hợp lệ à ?
- Chứ còn gì nữa . Tao biết ngay từ đầu nhưng nghĩ rằng năn nỉ sẽ được . Ai dè ..
- Có nghĩa là mày không được nhận ?
- Không hẳn .

Thanh Thúy trở mặt ngạc nhiên:

- Tao chả hiểu gì cả .
- Bà đó không nhận, nhưng có một ông chịu giúp tao . Ngày mai, tao đến lần nữa sẽ biết .
- Hy vọng khoảng bao nhiêu phần trăm ?
- Tao không biết .
- Cầu trời cho mày được nhận .
- Tao cũng đang cầu nguyện đây .

Thanh Thúy hỏi bạn:

- Ông ấy già hay trẻ .
- Không già, cũng không trẻ .
- Là sao ?
- Sồn sồn .
- Con quỷ! Ông ấy khoảng độ bao nhiêu tuổi ?
- Tao đoán cỡ 37 hay 38 tuổi gì đó .

Thanh Thúy bỗng cười nắc nẻ:

- Chắc lão này có vợ rồi .
- Chứ còn gì nữa .

– Mà sao mày được ông hứa giúp ? Hay ông có quen ai trong ban giám đốc ?

– Tao đoán thế . Lúc này tao rầu thúi ruột khi bị từ chối . Đang lững thững bước ra thì bị ông ấy chặn lại hỏi thăm . Lúc đầu, tao không trả lời . Nhưng thấy ông có vẻ quan tâm nhiệt tình nên tao nói hết .

– Ông có giới thiệu tên không ?

– Có . Ông tên Phùng Hưng .

– Tên nghe hay đó chứ .

– Ừ .

Tối về nhà, Bình An không sao chợp mắt được, cô hồi hộp chờ đợi ngày mai . Ngày mai là ngày quyết định .

Thấy cô trở mình hoài, Thanh Thúy nóng ruột .

– Ngủ không được à ?

– Ừ .

– Sao vậy ?

– Hồi hộp quá .

– Có gì mà lo vậy ?

– Tao lo ngày mai ...;

Thúy cắt ngang:

– Cái vụ khi sáng đó hả ?

– Ừ .

– Mày đúng là số khổ mà . Từ nhỏ đến lớn đều khổ . Lúc nào cũng bồn chồn lo lắng hết .

– Không lo sao được . Tại mày không ở trong hoàn cảnh của tao nên mày không biết đó thôi .

– Thì tao cũng như mày chứ có hơn gì đâu .

Bình An lẽ ra nói lý lại rằng Thanh Thúy còn có gia đình lo, chu cấp ăn học

...nhưng rồi cô im lặng .

Thanh Thúy nói tiếp:

– Người ta thi đại học lo ngay ngáy, còn tao vô tư . Tao không thèm nghĩ ngợi gì cả . Thế mà tao đậu cao . Mà thấy không ?

– Tại mà giỏi sẵn .

– Không phải đâu . Khỏi đùa giỏi hơn tao mà bọn nó cứ than vớ thở hoai, tao phát ngán . Cái gì cũng vậy . Mình lo nhiều quá ảnh hưởng đến thần kinh đó .

–

– Thôi, ngủ đi nha An . Tao mà thấy mà còn trở mình nữa là tao đập mà đẩy .

Bình An cũng phải bật cười với cái kiểu không chế của Thúy . Cô nhắm mắt lại, cố níu kéo giấc ngủ đến với mình . Mãi tận khuya, cô mới chìm vào giấc ngủ say .

Sáng ra, Thanh Thúy phải đánh thức cô dậy để đến công ty cho kịp giờ hẹn với ông ấy . Thanh Thúy bảo :

– Đi xin việc phải ăn mặc đàng hoàng sáng sủa một chút, xác xuất được nhận sẽ cao hơn . Mà hiểu không ?

– Tạm thời hiểu .

– một là hiểu, hai là không, chứ hông có tạm thời được .

Bình An cười khúc khích . Thanh Thúy tuyển ra một bộ đồ đẹp nhất của mình đưa cho Bình An mặc vào . Xong, Thanh Thúy đứng ngắm bạn và chấm điểm .

– Không rục rở lắm . Nhưng rất dễ thương, giống như búp bê . Đôi mắt tròn ngỗ nghĩnh, đen lay láy . Da không trắng nhưng mịn màng . Nói chung rất khá . Được 8 điểm .

Bình An nguýt bạn:

– Cái miệng của mày dẻo lắm . Nịnh giỏi hết chỗ nói .

– Tao nói thiệt đó . Mày ăn mặc đúng model trông rất xinh xắn . Dáng vóc của mày khá chuẩn mà .

– Mày xạo đi .

– Xạo được gì chứ ?

– Được lòng tao chứ được gì .

– Cái con này, mình nói thiệt mà nó hổng tin . Hôm nào nói láo cho biết .

Thanh Thúy bảo Bình An quay ra sau cho cô xem được chưa . Sau đó, nó nói:

– Đồ của toa, mày mặc vừa vặn lắm . Khi nào có đi đâu cứ lấy mà mặc . Đồ của mày quê không chịu nổi .

– Mình là dân quê mà .

– Vào đây rồi, đổi model chút đi . Ăn mặc như mày ra đường oải lắm .

Bình An chỉ biết cười . Cô không có ý kiến gì thêm . Thanh Thúy hỏi :

– Có cần tao đưa đi không ?

– Cần chứ .

– một mình đi không được sao ?

– Sợ lắm .

– Mày lúc nào cũng đeo bám bên mình một con thỏ để hết .

– Thôi mà, làm ơn đi .

– Cái mặt thấy ghét - Thanh Thúy trêu bạn - Được rồi, để bác tài này đưa đi .

Thanh Thúy đưa Bình đến công ty sớm hơn giờ hẹn 10 phút . Bước vào, cô lại gặp bà trưởng phòng hôm qua . Cô khẽ gật đầu chào .

Thấy Bình An, bà ta ngạc nhiên hỏi:

– Hôm qua đến rồi, sao hôm nay đến nữa ?

Bình An chưa kịp trả lời thì bà ta nói, giọng hách dịch:

– Ở đây năn nỉ không được đâu . Thôi, cô về đi .

Bình An thấy khó chịu, nhưng cô vẫn hạ giọng, nhẹ nhàng hỏi :

– Thưa cô, phòng ông Phùng Hưng đi hướng nào ạ ?

Nghe hỏi đến tên Phùng Hưng, bà ta trở mắt nhìn Bình An:

– Cô hỏi ông ấy để làm gì ?

– Dạ, tôi có hẹn với ông ấy ạ .

Bà ta không tin hỏi lại:

– Hẹn để làm gì ?

– Tôi không biết . Cô có thể chỉ giúp tôi được không ?

Tuy rất khó chịu, nhưng bà ta cũng phải chỉ đường lên phòng ông Phùng Hưng cho Bình An .

Cô theo hướng tay của bà ta chỉ và bước đi . Bà ta nhìn theo một cách tò mò, sẫm soi .

Đến nơi, Bình An dừng lại trước phòng số một . Cô liếc nhìn tám bảng mi ca hình chữ nhật nhỏ trước cửa có ghi mấy chữ "PHÒNG GIÁM ĐỐC".

Cô đứng một lúc thật lâu mới mạnh dạn gõ cửa . Bên trong vọng ra một giọng đàn ông:

– Mời vào .

Bình An đẩy cửa bước vào . Ông Phùng Hưng đã ngồi sẵn ở đó, trên một chiếc ghế dựa lớn trông rất oai . Cô lấm lét, không được tự nhiên cho lắm . Cảm giác sờ sợ bao vây cô .

Cô gật đầu chào ông Phùng Hưng . Ông ta mỉm cười một cách hết sức thân mật với cô . Cứ như hai người đã quen nhau từ mấy năm .

Ông ta chỉ chiếc ghế đối diện:

– Em ngồi xuống đi .

– Vâng ạ .

Cô khấp nép trước vẻ sang trọng của căn phòng . Lần đầu tiên cô được ngồi

trong phòng mở máy lạnh . Cô thấy nó khang khác thế nào ấy . Cô đoán ông Phùng Hưng chính là giám đốc, nhưng cô không dám hỏi .

Ông Phùng Hưng tự giới thiệu:

– Tôi là giám đốc ở đây . Chắc em ngạc nhiên lắm phải không ?

– Dạ . Tại hôm bữa ông không nói, nên tôi không biết .

Ông Phùng Hưng khoát tay:

– Đừng xưng hô theo kiểu ông và tôi như thế . Nghe xa lạ lắm . Gọi bằng anh, xưng em đi cho nó thân mật .

Bình An khẽ gật đầu:

– Dạ .

Phùng Hưng quan sát gương mặt cô rất kỹ . Anh ta thầm khen cô rất có duyên, tuy cô một chút nét con gái quê . Mà anh ta lại thích cái nét quê ấy .

Cái nhìn của anh ta làm Bình An e ngại . Anh ta hỏi:

– Em học đến lớp mấy rồi ?

– Dạ, lớp 9 .

– Sao, em bỏ học nửa chừng ?

– Dạ, do hoàn cảnh gia đình .

Phùng Hưng gục gặc đầu, dường như anh ta muốn chia sẻ với cô hoàn cảnh ấy .

Thấy anh ta có vẻ quan tâm đến hoàn cảnh của mình, tự dưng Bình An xúc động thật sự . Nước mắt lưng tròng, cô kể hết cho anh ta nghe bao nỗi cay đắng nhọc nhằn mà mình đã gánh chịu trong suốt mấy năm qua .

Phùng Hưng chú ý lắng nghe không bỏ sót một từ . Anh ta rút ra một miếng khăn giấy, chủ động chấm nước mắt cho cô . Cử chỉ ấy làm Bình An giật mình . Cô vội vã đón lấy miếng khăn và tự chấm mắt .

Anh ta hỏi:

– Thật tội nghiệp cho em . Giá như em gặp anh sớm thì đỡ quá .

– ...

– Em muốn làm việc liền chưa ?

Cô mừng rỡ vội đáp:

– Dạ, muốn làm ngay hôm nay ạ .

– Em muốn làm gì ?

– Dạ, làm gì cũng được . Em không biết may, nhưng có thể làm những công việc khác .

Suy nghĩ một lát, Phùng Hưng quyết định:

– Em không phải xuống xưởng làm đâu . Em làm cho anh nhiệm vụ tiếp khách nhé .

– Em chưa hình dung ra công việc .

– À, dễ thôi . Khi anh có khách đến, em chỉ cần rót nước mời khách là được . Rảnh rỗi, em pha trà và làm một vài việc linh tinh cho anh .

– Công việc nhẹ nhàng thế sao ?

– Đúng . Nhưng ăn mặc phải đẹp mới được .

Bình An hơi do dự vì khoản này . Cô đào đâu ra tiền để mua sắm quần áo ?

Thấy cô do dự không trả lời, Phùng Hưng nheo nheo mắt;

– Để anh lo khoản đó giúp em .

Bình An bất ngờ nghe trước lòng tốt của giám đốc . Cô không biết nói gì hơn ngoài hai chữ "cảm ơn" .

– Cảm ơn anh nhiều lắm . Em không ngờ anh tốt bụng đến thế .

Phùng Hưng khoát tay:

– Có gì đâu, thấy hoàn cảnh của em hết sức đặc biệt nên anh quan tâm đặc biệt đấy mà . Em đừng ngại ngần gì cả .

Im lặng một lúc, Phùng Hưng nói tiếp:

– Lương thử việc của em là một triệu đồng . Nếu làm tốt sẽ tăng theo thời gian .

Bình An mừng khắp khởi . Cô không ngờ lương cho cô cao đến thế . Nằm mơ cũng không thấy . Công việc thì lại rất nhẹ nhàng .

Cô rồi rít cảm ơn giám đốc của mình, và hỏi:

– Em bắt đầu làm việc từ bây giờ chứ ?

– Hôm nay, anh chưa có khách . Em phụ anh sắp xếp giấy tờ lại cho ngay ngắn . Trình độ của em chắc là phân loại giấy tờ được rồi chứ gì ?

– Vâng, việc ấy em làm được .

Bình An vốn dĩ đã thông minh sẵn, nên cô bắt tay vào việc không có gì khó khăn lắm . Cô làm rất nhanh nhẹn, gọn gàng . Phùng Hùng rất hài lòng phong cách của cô .

Được một lúc, anh ta quay lại hỏi cô:

– Chiều nay, anh đưa em đi mua sắm đồ đạc nhé . Để ngày mai em mặc đi làm cho tiện .

Bình An chần chừ . Thấy thế Phùng Hùng nhỏ nhẹ:

– Đã bảo em đừng ngại mà lại . Em từ chối, anh buồn lắm đấy . Anh muốn giúp đỡ thôi mà .

Cô tin tưởng nơi Phùng Hùng và khẽ gật đầu :

– Vâng ạ . Nhưng ...

– Không nhưng nhị gì hết . Anh lo toàn bộ . Em yên tâm .

Sợ Phùng Hùng không hài lòng, cô đành phải ưng thuận .

Cô ở lại làm việc dưới ánh mắt ghen tị của khá nhiều người . Có người thì bĩu môi bảo:

– Mới vào mà cho làm những công việc nhẹ nhàng ấy .

Người thì ganh ghét:

– Học có đến chừng đó mà đòi làm văn phòng . Cho xuống làm lao công không xứng đáng nữa chứ nói ...

Mới ngày đầu những lời dèm pha đại loại như thế không lọt đến tai cô . Cô

vẫn bình thản làm việc, trong lòng vui sướng khôn tả .

Chiều đến, Phùng Hưng nhỏ nhẹ:

– Em ngừng tay đi . Chúng ta đi shop nhé .

– Dạ .

Phùng Hưng đưa cô đến một shop thời trang khá sang trọng . Bình An nhìn những chiếc váy dài, váy ngắn, áo quần đủ các kiểu với các loại vải đắt tiền . Cô cảm thấy mình không phù hợp với những mốt áo quần đó . Cô nói với anh ta:

– Những loại này, em không quen đâu .

Phùng Hưng nở một nụ cười:

– Rồi em sẽ quen thôi . Em uớm thử đi .

Nói đoạn, anh ta chọn một số kiểu thật đẹp đưa cho Bình An, bảo cô vào trong thay thử .

Vâng lời, cô bước vào phòng thử đồ . một lát sau, cô bước ra với bộ váy ngắn ngang đùi, để lộ cặp chân thon dài duyên dáng .

Phùng Hưng ngắm nghía, rất hài lòng:

– Em mặc bộ này hợp lắm . Rất đẹp .

Tuy được khen, nhưng Bình An thấy bộ váy áo này nó cứ làm sao ấy . Cô thấy chân trông trái, nhồn nhột . Chiếc áo bó sát eo tôn thêm nét hài hòa cho cơ thể .

Cô soi mình trong gương, cười thẹn thùng . Cô không thể chịu được khi để đôi chân trần như thế . Cô quay sang Phùng Hưng :

– Em thấy nó thế nào ấy .

– Đừng ngại . Em mặc đẹp lắm . Rồi sẽ quen thôi mà . Cố gắng học cách ăn mặc theo kiểu này đi . Em sẽ trở thành một cô gái đẹp nhất thế giới đấy .

Câu nịnh đầm của Phùng Hưng làm Bình An suýt chút bật cười . Thật ra, khi ngắm mình trong gương, cô biết mình đẹp hẳn ra . Song chiếc váy cũn cốn

làm cô khó chịu .

Phùng Hưng nói thêm:

– Chỉ cần em trang điểm một chút thật nhẹ nữa là tuyệt vời . Em quả là một cô gái duyên dáng nhất .

– Anh quá khen . Em đâu được như vậy .

– Anh nói thật đó .

Phùng Hưng chọn lấy bộ khác và đưa cho cô:

– Em vào thử bộ này xem sao .

– Vâng .

Bình An thử tất cả bốn bộ . Bộ nào, Phùng Hưng cũng khen nức nở . Quả thật Bình An ăn mặc sang trọng nên trông cô khác hẳn . Vì sống ở quê nên cô ngần ngại mặc những đồ model thời đại . Cô không quen và rất mắc cỡ . Lúc tính tiền, cô vô cùng ngỡ ngàng khi số tiền lớn đến đé, gấp bốn lần lương tháng cho cô . Nhưng Phùng Hưng tươi cười, tỉnh rụi như chẳng đáng là sao .

Cô không ngờ anh ta xài tiền thoải mái đến thế . Cô nhìn anh ta chăm chú .

Hiểu ý, Phùng Hưng cười nhẹ .

– Chẳng đáng là bao đâu . Em đừng lo .

Anh tiếp tục chở cô đi mua vài món nữa . Anh còn mua cho cô một bộ trang điểm . Cô bảo:

– Từ nhỏ đến giờ, em chưa bao giờ sài mấy thứ này .

– Thì bắt đầu từ bây giờ em xài là vừa .

– Nhưng em đâu biết cách xài .

– Anh sẽ thuê một chuyên gia về dạy cho em .

– Thôi, để em tự học cũng được .

– Em lại ngại nữa rồi .

–

– Mình cứ coi nhau như anh em đi . Anh muốn giúp em mà .

Bình An không biết phải từ chối như thế nào trước sự quan tâm chu đáo của anh ta . Cô khẽ gật đầu:

Đạ . Tùy anh .

Cứ thế, sáu mấy ngày, cô đến công ty làm việc trong những bộ váy đắt tiền, sang trọng . Từ một cô bé nhà quê, cô gần như lột xác thành một cô gái thành phố . Trẻ, đẹp, duyên dáng, và rất quyến rũ .

1 lần, cô và Thanh Thúy nằm bên nhau tâm sự . Cô hỏi Thúy:

– Tại sao ông Phùng Hưng lại tốt với tao thế này ?

– Tao đâu biết .

Thanh Thúy trả lời Bình An, rồi cô nằm im suy nghĩ một lúc . Bình An cũng im lặng . Sau đó, Thanh Thúy khuyên cô:

– Màm nhớ là trong bất kỳ trường hợp nào, màm cũng không được động lòng trước ông ta nhé .

– Tao không hiểu ý màm .

– Màm thông minh lắm mà . Sao hôm nay lại đổ ngọc ra thế ?

– Thật tình tao không hiểu mà .

– Tao muốn nói là màm đừng để tình cảm của màm vượt qua lí trí . Ông ấy có quan tâm gì đến màm thì kệ ông . Màm phải cứng rắn lên nhé .

– Ủ . Tao cũng không hiểu ông ta cho lắm .

– À, công ty màm làm có khăm khá không ?

– Tao thấy họ làm ăn được lắm . Đơn đặt hàng có liên tục . Hợp đồng nước ngoài cũng nhiều .

– Màm làm như vậy, có người ganh tị không ?

– Ôi trời ơi ! Màm đừng nhắc đến chuyện đó . Mới có một tuần thôi mà tao nghe đủ kiểu .

– Họ nói gì ?

- Nào là tao nhờ giám đốc nâng đỡ, chứ biết gì mà làm .
- Rồi sao nữa ?
- Nào là giám đốc mê tao ...
- Sao họ nói nhiều chuyện thế ?
- Nói chung, họ không chỉ nói một mình tao đâu . Trong bọn họ cũng có người này nói xấu người kia rồi người kia nói xấu người nọ . Đi làm rồi tao mới biết cuộc sống đầy rẫy những phức tạp và vô lý .
- Ghê quá hén .
- Ừ .

Thanh Thúy lắc lắc cánh tay Bình An, cô thăm thì:

- Mày đi học bổ tức thêm đi . An . Mày vốn dĩ học giỏi mà . Học dạng 2 năm 3 lớp đó .
- Để tao suy nghĩ và sắp xếp thời gian đã .
- Suy nghĩ gì nữa ? Lo học đi . Nếu có điều kiện nữa thì thi vào Đại học hay cao đẳng gì đó cũng được . Sau này tương lai xán lạn hơn .
- Tao cũng muốn vậy lắm .
- Muốn thì làm ngay mai tao đi hỏi trường lớp giúp mày hén .

Im lặng một lát, Bình An nói:

- Không biết làm ở đây có bền không ?
- Sao mày nói vậy ?
- Thì tao lo lắng nên nói thế .
- Làm mới có một tuần mà đã nghĩ đến chuyện bị đuổi rồi .
- Không phải, tao sợ mai mốt đi học nữa chừng mà không có lương thì toi .
-
- Lương ở đây mới học đủ . Chứ chỗ khác làm sao đủ chứ .
- Ừ, mày nói có lý .
- Bởi vậy mà tao lo đấy .

- Mày cố gắng làm việc cho thật tốt là được chứ gì .
 - Hy vọng vậy .
 - Công việc trôi chảy không ?
 - Bình thường .
 - Ông có phàn nàn không ?
 - Lúc nào cũng khen cả . Chưa hề nhăn nhó với tao bao giờ .,
- Thanh Thúy ra vẻ hiểu biết:
- An này !
 - Gì thế ?
 - Mày đừng để trái tim mày đập lúc này nhé .
 - Đập lộn xộn chết sao mày .
 - Tao nói thật đó . Đàn ông, mày đừng có tin họ . Nói tóm lại là chơi cho vui thôi . Đừng có yêu .
 - Mày sao vậy ?
 - Tao khuyên chân thành đó . Sài Gòn này phức tạp lắm .
 - Tao không nghĩ gì cả, ngoài công việc .
 - Ủ, thế thì tốt .
 - Còn mày, lớp học thế nào ?
 - Bình thường .
 - Vui không ?
 - Không vui bằng hồi ở phổ thông .
 - Vậy mà tao tưởng lên Đại học sẽ vui hơn chứ .
 - Trước đây tao cũng nghĩ vậy . Nhưng giờ thì khác rồi .
 - Có tiếc không ?
 - Hơi hơi tiếc một chút .

Cả hai cùng cười hì hì . Rồi mạnh ai nấy quay mặt vào một góc để ngủ .

Sau nhiều tháng làm việc tại công ty, Bình An chai lì với những câu ganh tị,

chai lì với những lời gièm pha ác độc. Cô cứ lao vào công việc để mong kiếm được tiền lương hàng tháng trang trải cuộc sống và đóng tiền học thêm. Càng lúc, Phùng Hưng càng chiều chuộng cô hơn. Anh ta tỏ ra quan tâm rất chu đáo, nhưng không hề có một cử chỉ thiếu tế nhị nào cả.

Anh ta luôn điềm đặn, ra vẻ chững chạc, đĩnh đạc. Ăn nói rất từ tốn. Không hề ghẹo cô hay những nhân viên khác. Bình An rất yên tâm và dễ chịu. Cô thầm kính phục vị giám đốc của mình.

Cô thấy tâm hồn mình ấm áp khi bỗng dưng có một người chăm sóc cho mình tận tình đến thế. Anh ta chẳng cần gì ở cô cả. Ngược lại, thỉnh thoảng anh mua tặng cô những món quà khá đắt giá.

Lúc đầu, Bình An còn ngờ vực lòng tốt của anh ta. Nhưng càng về sau, cô càng nhận thấy rõ ràng anh ta chỉ muốn giúp đỡ cô. Ngoài ra, không có gì hơn nữa.

Hôm nay, Phùng Hưng không lên công ty. Bình An không biết lý do gì vì anh ta nghỉ đột xuất. Đến chiều, vẫn không thấy anh ta gọi điện lên. Cô ngồi sắp xếp mớ giấy tờ bừa bộn mà anh để lại hôm qua. Trong đầu cô đang nghĩ về anh ta.

Chuông điện thoại reo vang cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Cô với tay nhắc ống nghe:

– Alo^ Bình An phải không em?

– Dạ.

– Anh Hưng đây.

Bình An thấy lòng mừng rỡ. Cô hỏi ngay:

– Sao hôm nay anh không lên công ty?

– Anh có việc đột xuất. Em vui vẻ chứ?

– Vâng. Anh cũng vậy à?

– Anh hơi buồn.

– Sao thế anh Hưng.

– Vì hôm nay anh không gặp em đây

Tưởng Phùng Hưng đùa, Bình An cười nắc nẻ:

– Anh mà cũng biết đùa nữa sao

Không trả lời, anh hỏi lại:

– Chiều này sau giờ làm việc, em có rảnh không?

– Chi vậy anh?

– Thì em nói trước đi

– Dạ, rảnh ạ.

– Đi uống nước với anh nhé?

Bất ngờ vì lời nói này, Bình An chưa biết phản ứng ra sao. Cô cứ đứng
nghệch ra đấy, im lặng.

Phùng Hưng hỏi tiếp:

– Em không từ chối chứ?

Biết không thể nào từ chối được lời mời này, cô khẽ đáp:

– Dạ, được ạ.

Cô hồi hộp vô cùng. Thật lòng mà nói, cô có một chút cảm tình đặc biệt với
Phùng Hưng. Nhưng cô chẳng hiểu gì về anh ta cả. Vả lại, địa vị anh ta
khác, còn cô phận thấp hèn, làm sao sánh được. Cô không muốn nghĩ đến
anh ta nữa, khi cảm giác rằng mình sắp sửa bị cuốn vào con đường tình cảm.
Sự nhận lời của cô làm Phùng Hưng mừng rỡ. Anh ta nói như reo:

– Ô ! Anh rất hân hạnh được đưa em đi chơi Em đồng ý làm anh mừng
muốn chết.

Cô không nói gì cả.

Anh ta tiếp:

– Em ở đó đợi anh nửa tiếng nữa nhé. Anh đến đón.

– Vâng.

Nửa tiếng đồng hồ, Bình An ngồi suy nghĩ vẫn vơ. Vui có, lo có. Cô không sao hiểu được con người của Phùng Hưng. Cô muốn biết thật nhiều về gia đình anh ta. Nhưng nghĩ lại, rốt cuộc cô tìm hiểu để làm gì cơ chứ, trong khi mình chẳng là gì cả. Được anh ta ưu ái so với những người khác là phước đức lắm rồi. Còn đòi hỏi gì nữa chứ.

Cô soi gương lại mặt mình, chải lại mái tóc và mỉm cười. Cô hài lòng với vóc dáng, sắc đẹp của mình.

Thời gian qua, cô đã quen dần với cách ăn mặc đúng mốt, không còn cảm thấy ngượng ngùng nữa.

Phùng Hưng đến. Anh ta đưa cô ra xe và nhẹ nhàng cho xe lăn bánh. Anh hỏi:

– Em thích đi đâu?

– Em không biết. Em vào đây mới có vài tháng nên không biết gì cả. Tùy anh thôi hà.

– Anh quên mất. Anh cứ ngỡ em sống ở đây lâu rồi.

Cô và anh ta cùng cười.

Phùng Hưng đưa cô đi ăn ở một nhà hàng sang trọng. Sau đó, anh ta đưa cô đến một quán cà phê khá nổi tiếng ở đây.

Bình An chưa bao giờ được đến những nơi sang trọng như thế. Cô không còn biết phải diễn tả tâm trạng của mình thế nào cho đúng nữa.

Anh ta đưa Bình An vào quán. Khung cảnh bài trí thật trữ tình và lãng mạn. Cô rất thích nét quyến rũ của nó.

Phùng Hưng chỉ vào một góc quán và nói:

– Mình lại phía đó đi em.

Bình An bước theo chân anh ta. Phùng Hưng kéo ghế ra và mời cô ngồi vào. Bình An rụt rè ngồi xuống ghế. Cử chỉ ga lăng của anh ta làm cô bối rối, cô nói lí nhí:

– Cảm ơn anh.

Phùng Hưng ngồi xuống đối diện với cô. Anh đẩy bình hoa để ngắm gương mặt cô cho rõ hơn. Anh ta thích khi nói chuyện phải nhìn kỹ vào mặt người đối diện.

Trong ánh đèn màu, Phùng Hưng nhận thấy nét đẹp của Bình An thật quyến rũ. Lúc này, da cô trắng ra trông thấy. Không còn rám nắng như xưa nữa. Cô đã biết cách trang điểm nên gương mặt gần như hoàn hảo.

Nhìn cô, không một gã đàn ông nào không khỏi chạnh lòng. Chắc chắn là thế. Phùng Hưng đã từng nghĩ vậy.

Anh ta thôi không quan sát cô nữa, chỉ mỉm cười, im lặng. Bình An lên tiếng:

– Anh gọi em đi uống nước có chuyện gì không?

Giọng anh ta ngọt ngào, đầy sức truyền cảm.

– Không có gì, anh chỉ muốn đưa em đi chơi đây đó cho biết thêm về Sài Gòn. Em ở nhà hoài không chán sao?

– Dạ, em ở nhà có nhỏ bạn thân. Hai đứa nói chuyện với nhau cũng vui lắm.

– Vậy à. Đi chơi với anh, em có thấy phiền không?

Bình An hơi cúi đầu, cô khẽ nói:

– Dạ, em chỉ sợ phiền anh thôi. Em thì rất vui.

Anh ta khoát tay:

– Em vui là được rồi.

Vừa nói, Phùng Hưng vừa rút trong bình một nhánh hoa hồng, chìa về phía cô:

– Anh tặng em.

Bình An ngẩn lên nhìn anh ta, hơi ngỡ ngàng. Nhưng cô cũng đón nhận:

– Dạ, em cảm ơn anh.

– Em đừng khách sáo.

Và rồi cả hai im lặng. Phùng Hưng vẫn không ngừng nhìn cô, cái nhìn làm Bình An sụp mắt xuống. Cô thoáng mắc cỡ.

Cô từ đó đến giờ chưa bao giờ tiếp xúc với những giới thượng lưu, những người giàu sang. Nên việc Phùng Hưng quan tâm ân cần với cô làm cho cô ngỡ ngàng thật sự. Anh ta quả là hào hao và bất thiệp. Luôn giữ đúng chừng mực cho phép.

Cô rất hãnh diện khi đi bên anh ta. So với cái tuổi 38 thì anh còn khá trẻ. Đẹp trai, cao to. Hàng ria mép được tỉa kỹ lưỡng. Ra dáng đàn ông. Mẫu người đàn ông như anh hẳn rất hấp dẫn phụ nữ.

Bình an cũng kín đáo quan sát anh ta. Lòng cô dâng lên một chút tình cảm mới lạ. Cô không hiểu cái giác ấy

Cô ngược lên nhìn anh ta Thấy cái nhìn cu? Phùng Hưng, mặt cô chợt đỏ lên và cô cúi xuống e thẹn.

Phùng Hưng lần đầu tiên mới gặp một cô gái nhút nhát như vậy Anh ta nói:

- Mình biết nhau mấy tháng rồi mà em cứ e ngại hoài. Em dạn dĩ lên chứ.
- Dạ.

Phùng Hưng thấy ở cô toát lên một nét hiền lành thùy mị. Về bối rối của cô làm anh ta có thiện cảm hơn. Anh ta bắt đầu hỏi với vẻ quan tâm:

- Lương của em bấy nhiêu đủ sống không?

Bình An mỉm cười rạng rỡ:

- Dạ dư sức, anh ạ. Em còn để dành đóng tiền học thêm nữa đó.
- Học nữa à?
- Vâng.
- Em có chí quá ta.

- Em muốn tương lai của mình phải sáng sủa.

Phùng Hưng gật đầu hài lòng. Anh hỏi cô tiếp:

- Có thiếu tiền học không em?

- Dạ không.
- Bấy nhiêu đó thôi mà em trang trải giỏi thế?
- Em quen sống kham khổ rồi. Với em, bấy nhiêu là nhiều lắm đó. Em không đòi hỏi gì hơn nữa
- Nếu có thiế, nhớ báo anh nha. Anh không tiếc gì với em đâu.
- Sao anh tốt với em thế?
- Tại anh thấy em khổ nhiều rồi. Anh không muốn thấy em khổ nữa
- ...
- Có gì nhớ báo anh nhé. Đừng ngại
- Dạ.
- Bạn em đang làm gì?
- Dạ, nó đang học năm thứ nhất đại học.
- Trường nào?
- Dạ, trường kinh tế.

Phùng Hưng không nói gì nữa. Anh cảm thấy Bình An nói chuyện rất thật thà. Ngay cả trên công ty cũng vậy. Điều đó làm Phùng Hưng rất thích, anh ta thấy hay hay, ngộ ngộ.

Im lặng một lúc, anh nhìn Bình An chăm chú và hỏi:

- Vào đây sống như thế, em có buồn không?

Bình An cười hồn nhiên:

- Dạ, có lúc này lúc khác. Thật ra, buồn vui là do mình thôi. Nếu biết làm sao mình vui thì sẽ hết buồn thôi
- Nhưng em có làm được không đấy
- Được chứ.
- Bằng cách nào? -Vừa hỏi, anh ta vừa cười
- Rủ nhỏ Thanh Thúy bạn em đi chơi .
- Có thể thôi à ?

– Ví dụ như hôm nay em đi với anh nè - Bình An dí dỏm .

Phùng Hưng khoái chí:

– Em vui thật sự khi đi với anh sao ?

– Dạ .

– Lần sau đi nữa nhé ?

Bình An bắt đầu lúng túng trước lời đề nghị ấy . Cô cứ tưởng đùa cho vui, ai dè ..Nhưng rồi cô cũng gật đầu:

– Vâng ạ .

Phùng Hưng nhìn cô, anh ta nở một nụ cười khó hiểu .

Anh bảo cô:

– Em nhắm mắt lại đi .

– Chi vậy anh Hưng .

– Anh cho cái này .

– Không nhắm được không ?

– Không .

Kiểu hài hước của Phùng Hưng đôi lúc làm cô rất thích . Cô thấy anh ta trẻ hẳn ra như một chàng trai mới lớn . Cô cảm thấy gần gũi với anh ta hơn nhờ tính cách ấy .

Cô lấy tay che mắt lại, nhưng cổ tình để hé một chút . Phùng Hưng phát hiện ra .

– Nhắm chặt lại nhé . Như thế là ăn gian đóđó .

Bị bắt quả tang, Bình An thôi hé . Cô bịt chặt mắt lại trong một phút .

Phùng Hưng rút trong túi ra một chiếc hộp nhỏ rất xinh xắn . Anh ta đặt nó lên bàn và hô:

– Nào ! Vâng ời ! Mở mắt ra .

Vừa cười, Bình An vừa bỏ tay xuống . Cô thấy trước mặt mình là 1 chiếc hộp thật xinh xắn . Cô ngạc nhiên nhìn anh ta .

Phùng Hưng lên tiếng:

– Cửa em đây .

–

– Anh tặng em .

–

– Em cầm lên xem đi .

Bình An cầm lấy chiếc hộp . Cô hỏi hộp mở nó ra . Trước mắt cô là một chiếc nhẫn vàng, bên trên được gắn một hạt xoàn nhỏ lấp lánh rất đẹp .

Cô ngỡ ngàng vô cùng . Muốn hỏi anh ta thật nhiều câu, nhưng cô lại im lặng, ngẩn ngía chiếc nhẫn trên tay .

Phùng Hưng cười, hỏi:

– Đẹp không em ?

– Rất đẹp, anh ạ .

– Em thích không ?

– Em không biết phải trả lời anh với anh nào nữa . Quả thật, em không hiểu tại sao anh lại tặng cho em món quà đắt tiền như thế này ?

Vẫn cái giọng quen thuộc, anh ta trả lời:

– Có đáng à? bao lâu em . Chỉ cần em nhận là anh vui rồi .

– Em không dám nhận đâu anh ạ .

– Em ngại gì chứ ?

– Em không xứng đáng để đeo nó .

– Em khờ quá . Em không nhận là anh giận đấy .

Không thể từ chối được, cô đành đồng ý . Anh ta bảo:

– Em đeo thử xem có vừa không ?

Bình An đeo vào ngón tay giữa bên trái . Chiếc nhẫn vừa vặn . Nó làm cho bàn tay cô xinh hơn . Bàn tay Bình An vì lao động nhiều nên hơi thô một chút . Song, nó không đến nỗi xấu xí để người khác phải bình phẩm .

Cô trả lời anh ta:

– Em mang vừa vặn, anh à .

– Nào, giơ tay lên anh xem .

Cô giơ cánh tay mình lên . Phùng Hưng ngắm nghía xong, gật gù:

– Đẹp thật .

Bình An im lặng một lúc rồi hỏi nhỏ:

– Sao anh lại tặng em cái này ?

Phùng Hưng trả lời lơ lửng:

– Tại anh thích .

Bình An hỏi tới:

– Chỉ đơn giản thế thôi sao ?

– Ừ .

– Em muốn biết suy nghĩ của anh .

– Anh chẳng nghĩ gì cả, chỉ đơn giản là làm những gì mình thích làm . Em hãy đón nhận đi . Em đừng ngần ngại hay thắc mắc gì cả .

Nói đoạn, anh ta đưa tay xem đồng hồ và bảo Bình An:

– Tối rồi, anh đưa em về nhé ?

– Vâng ạ .

Anh ra xe, cô bước theo sau . Trong lòng cô vẫn còn đầy rẫy những bồi hồi, xúc động và nhiều thứ cảm giác khác .

Bất chợt anh ta nắm lấy tay cô, mân mê mu bàn tay mềm mại ấy . Theo quán tính, cô rút tay lại . Cử chỉ ấy kh^ng làm anh ta thấy tự ái, mà còn thích thú .

Anh lùi lại ra xa và nhìn cô khá lâu:

– Lúc này em đẹp lắm, Bình An ạ . Em có thể hãnh diện về mình đó .

Bình An ngượng nghịu hết sức . Cử chỉ này vẫn còn ám ảnh cô . Cô không đáp lại mà lẳng lặng ngồi lên chiếc xe con anh đậu sẵn ở trước .

Cô thấy tim đập rộn ràng . Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, hỏi:

– Sao anh lại chú ý kỳ như vậy ? Anh nói điều đó để làm gì ?

– Vì anh rất mến em .

Anh ta bước lên xe,ngồi vào băng ghế Bình An đang ngồi chứ không ngồi vào ghế tài xế .

Anh ta nhích người vào gần Bình An hơn . Cô thấy trống ngực đập loạn xạ . Cô muốn bảo anh ta ngồi xa ra, nhưng không sao lên tiếng được .

Anh ta nắm lấy tay cô thật lâu . Cô hồi hộp để yên tay mình trong tay anh ta, như thể không dám phản kháng . Cô thở nhanh hơn bình thường .

Thấy cô không nói gì, anh ta kéo cô vào lòng, vòng tay ôm ghì cô vào người thật chặt . Anh ta hôn lên mặt cô thật lâu . Cử chỉ đột ngột ấy làm Bình An choáng váng đến ngây người . Cho đến khi anh ta buông cô ra .

Nhìn về mặt ngơ ngác của cô, anh ta mỉm cười và nói:

– Mình về thôi, em nhé .

Bình An im lặng. Cô vẫn còn cái cảm giác vừa sờ sợ, vừa hạnh phúc . Cô không hiểu nổi cả bản thân mình nữa . Anh ta thì chẳng giải thích hay nói một lời cho hành động bất ngờ đó .

Xe lăn bánh . Cô ngồi im lặng, không nói một lời . Phùng Hưng sửa kiếng chiếu hậu để quan sát cô . Anh ta bật nhạc lên, nhịp chân theo điệu nhạc và cười đắc chí .

Đến nhà trọ của cô, anh ta cho xe chạy chậm lại, cho đến lúc dừng hẳn . Anh ta mở cửa xe cho cô bước xuống, giọng ân cần, âu yếm:

– Tối nay, em ngủ thật ngon nhé .

Anh ta trao cho Bình An một cái hôn gió rồi phóng xe đi .

Bình An đứng yên nhìn theo, cho đến khi xe khuất dạng trên con hẻm nhà cô trọ . Rồi cô chậm chạp đi vào nhà . Cô bước vào phòng của mình và Thanh Thúy, không nói với bạn một câu .

Thanh Thúy tưởng cô mệt nên không hỏi gì thêm, tiếp tục làm bài tập .

Cô ngồi vào ghế trước gương, ngắm mình mãi . Nghiêm khắc nhìn nét trên gương mặt mình . Đôi mày cong thanh tú, hàng mi cùng cong và sóng mắt lóng lánh . Mũi thon nhỏ và đôi môi đỏ tự nhiên . Cô biết mình khá đẹp, nhưng không để ý đến điều đó . Chỉ khi này nghe Phùng Hưng, cô mới quý vẻ đẹp của mình .

Bình An thở dài, cô đưa tay vẽ ngoằn ngoèo trên mặt gạch bông . Cô hình dung ra cái hôn lúc này . Cái đó không phải cách hôn của một người yêu . Cô lại thở dài lần nữa . Anh ta ôm ghì lấy cô, chúng tỏ anh ta đối với cô trên mức bình thường . Có lẽ anh ta rất thương cô . Cô thầm nghĩ thế . Thật là khó hiểu ...

Cô đi ra sau phòng, bắt đầu thay áo . Đầu óc vẫn không khỏi nghĩ ngợi .

Cô nói với Thanh Thúy:

– Tao đi nằm trước nghe Thúy ?

– Ừ . Hôm nay mày mệt hả ?

– Tôi hơi mệt .

– Có cần tao mát-xa không ?

– Khởi đi . Mày cứ học bài .

Cô ngã lưng xuống tấm nệm mỏng đôi . Mừng vẫn chưa mắc .

Thấy bạn cứ thở dài, Thanh Thúy bỏ bút xuống, cô đến nằm bên cạnh Bình An, ân cần hỏi :

– Sao hôm nay mày về trễ thế ?

– Tao bận .

– Bận gì ? Hôm nay mày đâu có học . Vả lại, có bài học thì mày cũng phải về nhà trước chứ .

Bình An định không nói . Nhưng cuối cùng cô cũng kể cho Thúy nghe:

– Tao đi chơi đấy .

– Đi một mình à ?

– 2 mình .

– Với ai vậy ?

– Anh Hùng giám đốc .

Thanh Thúy nghiêng người, nhồm đầu cao hơn:

– Trời ! Có thật không ?

– Thật đó .

– Sao ngộ vậy ?

– Anh ấy mời tao đi nhà hàng ăn tối . Xong, anh đưa tao đi uống nước .

– một sự kiện lớn đó ghen .

– Chưa hết đâu .

– Còn gì nữa ?

Bình An đưa bàn tay mình ra cho Thanh Thúy xem:

– Mày thấy cái này đẹp không ?

Thanh Thúy trở mắt lên:

– Ở đâu vậy ?

– Đẹp không ?

–Ồ ! Đẹp quá ! Đồ thật đó mày .

– Chứ chẳng lẽ đồ giả ?

– Ai tặng mày hả An ?

– Ủ, anh ấy tặng tao đó .

Thanh Thúy lại ngạc nhiên:

– Sao ông ta đi tặng mày cái này ? Nhấn là chỉ khi nào yêu nhau người ta mới tặng . Chả lẽ ông có tình ý với mày sao ?

– Tao không thể biết được, mày à . Tao vừa vui mà cũng vừa lo .

– Mày có cảm tình với ông không ?

Câu hỏi của Thanh Thúy khiến Bình An khó trả lời . Cô biết rất rõ ràng cô có mến anh ta, nhưng không dám nghĩ đến . Cô càng sợ nói ra, Thanh Thúy

sẽ bảo cô khùng .

Thấy Bình An không đáp, Thanh Thúy gạn hỏi tiếp:

– Mà nói thật đi . Mà có thương ông không ?

Tao có thương chút chút hà .

– Bây giờ chút chút, sau này thì sao ?

– Tao không biết .

– Mà ngốc lắm . Yêu mấy người đó rủi ro rất cao . Họ thiếu gì đàn bà vây quanh . Mà đừng để trái tim đi lung tung nữa đi . Dừng lại là vừa rồi đó .

Với con người này, mà nên giới hạn ở nước độ chủ tớ thôi .

– Tao sẽ cố gắng quên anh ta .

– Không nghĩ đến thì sẽ quên ngay thôi .

– Nhưng anh ta chăm sóc, lo lắng cho tao chu đáo quá .

– Ừ, cũng kệt hén .

– Tình cảm nó đến lúc nào, làm sao mình lường trước được mà .

– Ông ta có vợ chưa?

Bất ngờ, Thanh Thúy hỏi một câu như vậy làm Bình An ngớ ra . Cô muốn hỏi Phùng Hưng cái câu ấy hàng tỉ lần rồi, nhưng không sao mở miệng ra được . Hỏi như thế thì thật là lố bịch . Mà tư cách gì để cô hỏi chớ .

Còn hỏi những nhân viên khác ư ? Như vậy hóa ra khẳng định thêm những lời gièm pha về ông giám đốc mê cô là đúng sự thật . Cô chẳng bao giờ dại gì hỏi họ những câu ngớ ngẩn như vậy .

Cô trả lời với Thanh Thúy:

– Tao không biết gì về gia đình, cách sống của anh ấy cả .

– Vậy thì phải tìm hiểu chứ?

– Tao là ai chứ? Tư cách gì để tìm hiểu chứ? Những cái đó thuộc về đời tư của anh ấy, chứ có phải thuộc công việc tao đang làm đâu.

– Mà bây giờ, một cũng "anh ấy", hai cũng "anh ấy". Ông ấy lớn tuổi rồi

mà.

– Cũng đâu có lớn lắm.

– Bao nhiêu?

– 38.

– Băm rồi còn gì, chắc phải ba con là ít.

Nghe Thúy trêu, Bình An không thấy tức mà thấy buồn buồn làm sao ấy. Tự dưng cô có cảm giác mình sắp bơ vơ lạc loài. Nước mắt cô chảy dài xuống hai gò má, lăn xuống môi, mằn mặn.

Cô quay lại nói với Thanh Thúy :

– Tao ngủ đây

– Ngủ được không đó.

– Được mà. Mà ngủ luôn đi.

– Tao còn giải mấy bài nữa là xong. Mà ngủ trước đi.

– Ừ.

Bình An nhắm mắt lại. Cô nhớ mẹ đến da diết. Giá như lúc này có mẹ bên cạnh để với kinh nghiệm sống, mẹ có thể khuyên nhủ dạy bảo cô nhiều điều. Cô cố gắng như mẹ cô đang còn sống, hồi tưởng lại quá khứ, cô biết vì thế mà cô đến đất Sài Gòn này. Cô không sao quên được. Lòng cô vô cùng đau đớn, tràn ngập nỗi u sầu, đau thương nhất về mẹ.

Cô hãy nghĩ về mẹ. Gần như ngày nào cũng nghĩ. Nhất là những lúc gặp chuyện rắc rối, buồn phiền. Mẹ cô là một phần trong cô, nằm trong một góc đặc biệt nhất của trái tim cô. Và cô còn sống là mẹ cô còn sống. Vì trong ngôn từ của cô không có cái gì gọi là "chết".

Lòng cô gìn giữ tất cả những kỷ niệm tuyệt vời thời thơ ấu hạnh phúc vô biên, và những kỷ niệm ấy đã tiếp sức mạnh an ủi cô mỗi khi cô buồn hay cô đơn.

Rồi cô thiếp đi lúc nào không hay. Thanh Thúy giăng mùng cho cô sau khi

làm bài xong. Nhìn bạn, Thanh Thúy lắc đầu buồn bã.

Sáng chủ nhật hôm nay trời tuyệt đẹp. Thế mà hai cô gái lại ngủ nướng đến chín giờ mới dậy. Họ lui cui giặt chăn gối, mừng mền. Giặt cả áo quần dơ để dồn lại trong tuần qua.

Đến 12 giờ mới hoàn tất chương trình tổng vệ sinh. Cả hai đói ră ruột, họ cũng chẳng ăn sáng. Thanh Thúy đề nghị :

– Mày mới lãnh lương phải không?

– Ừ.

Đẫn tao đi ăn tiệm đi. Khỏi nấu cơm. Tao mệt lắm rồi.

– OK.

Thế là hai cô kéo nhau ra một tiệm cơm khá bình dân, nhưng không kém phần sạch sẽ. Ăn no nê, hai cô quay về nhà, lại ngã lưng tiếp.

Bình An quay người lại giáp mặt với Thanh Thúy và nói:

– Nào, hãy khai đi Thúy. Mày đã làm gì để anh ta trở thành con cừ non ngoan ngoãn như vậy?

– Mày nói thế nghĩa là sao? -Thanh Thúy kêu lên, cô hơi cao giọng khi quay lại giáp mặt An.

Bình An cười vang, cô choàng tay qua người Thanh Thúy, nhéo vào hông bạn:

– Mày biết tao nói gì rồi nhóc ạ . Đừng có giả vờ nữa.

– ...

– Anh ta mê mày như điều đồ ấy

– Mày muốn nói đến ai?

– Mày có nghĩ tao thích Hoài Vũ không?

– Ai mà biết được mày

– Trái tim tao không biết rung động đâu mày à.

– Tao không tin. Có lẽ mày chưa gặp đúng đối tượng đó thôi.

- Ai cũng vậy hết. Tao không cho trái tim tao đi lộn xộn đâu.
 - Mà có thích Vũ không?
 - Bình thường.
 - Nhưng sao trước mặt anh, mày tỏ ra thân mật thế?
 - Tao là vậy đó.
 - Nghĩa là sao?
 - Tao chơi cho vui thôi. Người nào chiều chuộng cung phụng cho tao, tao sẽ tiếp đãi. Còn ngược lại thì cho de.
 - Tao nói ra câu này, mày đừng buồn nha.
 - Nói đi. Không sao đâu mà.
 - Kiểu sống của mày, tao không thích đâu. Như vậy là lợi dụng người ta đó.
 - Thì đã sao nào? Nhiều thằng con trai cũng ghê lắm chứ mày tưởng. Đừng thềm tin vào bọn ấy
 - Tao cũng chẳng biết nói sao nữa. Nhưng tao sẽ không đón nhận những gì của người ta, khi mà tao không yêu quý họ.
 - Để rồi mày xem. Cái kiểu sống tràn trề tình cảm của mày sẽ có kết cuộc như thế nào
 - Thời gian sẽ trả lời tất cả.
 - Tao cũng nghĩ thế.
- Cả hai im lặng. một lúc sau, Thanh Thúy hỏi bạn:
- Cái ông giám đốc của mày ra sao rồi
 - Mình nghĩ anh ta chưa kết hôn.
 - Lý do gì mà mày nghĩ thế?
 - Anh ấy đứng đắn, đàng hoàng lắm. Nếu đã kết hôn rồi, chắc chắn anh ta không quan tâm đến tao vậy đâu
 - Mày tin thế à?
 - Ừ. Tao cũng chẳng hề thấy anh ấy có quan hệ với ai cả.

Thanh Thúy bậm môi lại:

– Có trời mà biết được. Anh ta có bao giờ hở ra cái gì cho mày biết đâu.

Trong trường hợp của Phùng Hưng, mình không thể đánh bạo đoán anh ta chưa có vợ, hay tạo sao anh ta không quan hệ với thường xuyên cả.

– Khó hiểu lắm. Hay là có lẽ anh ta chưa bao giờ yêu.

– Rất có thể như vậy. Nhưng anh ta thật sự muốn gì?

Bình An nhú mày lại, nhìn thẳng vào Thanh Thúy, dò xét:

– Tao không chắc để nói cho mày đúng sự thật. Anh ta không cho phép ai gần gũi mình cả. Mày biết không? Lúc nào anh ta cũng giữ một khoảng cách với mọi người.

– Kể cả mày.

– Tao là một trường hợp ngoại lệ. Chính vì lẽ đó mà tao đặt ra nhiều câu hỏi. Thật sự, tao cảm giác rằng anh càng ngày càng yêu tao. Yêu thật đấy.

– Mày đừng có ngộ nhận mà khổ đấy. Trên công ty, anh ta có tỏ ra gần gũi với mày không?

– Không. Công việc thôi. Lúc nào anh ta cũng lo công việc. Chỉ xem mình như những nhân viên khác, nhưng không bao giờ la rầy mình hay lớn tiếng. Và dường như tao có khả năng trấn an được anh ấy. Cái gì cũng làm cho anh ấy lo lắng.

– Mày có yêu ông ta không?

– Sao mày lại hỏi như thế?

– Có không? Nói đi.

–

– Mấy tháng qua, mày chẳng hề để ý gì đến những người tao giới thiệu. Và mày hay kể về Phùng Hưng, chứng tỏ những tình cảm của mày. Tao nghĩ ông ấy đã chinh phục được trái tim của mày rồi đấy.

Vừa nói, Thanh Thúy vừa cười tủm tỉm với cô bạn thân.

Bình An đỏ bừng mặt:

– Tao có yêu anh ấy đâu.

Thanh Thúy phá lên cười:

– Có chứ An. Đừng chối nữa. Còn chuyện ông ấy có yêu mày hay không thì tao chịu. Cái đó, mày biết rõ hơn.

– Đừng có chọc tao thế.

– Lúc nào mày cũng nói câu ấy khi tao nói trúng tim. Thôi, tao hứa là sẽ không chọc mày nữa.

– Được đấy.

Bình An im lặng nhìn Thanh Thúy. Sau đó, cô lại đề nghị:

– Mình quay lại vấn đề về Hoài Vũ đi.

– Chi vậy ?

– Thúy à ! Tao thấy anh Vũ được đấy, đẹp trai, con nhà giàu, thông minh ...

– Rồi sao nữa ?

– Và điều cơ bản là rất tử tế, cứ nhìn cách cư xử đi lại của anh ta thì biết.

Thôi, nghe tao đi. Tao biết là anh ta rất thích mày, Thúy ạ.

– Sao mày biết anh ta thích tao ?

Bình An mỉm cười:

– Vì tao để ý cử chỉ của anh ta khi mình đang uống nước. Tao thấy anh ta nhìn mày một cách say đắm.

– Còn gì nữa không ?

Bình An thân nhiên đáp:

– Anh ta nghe hết những gì mày nói, nuốt từng lời, từng chữ. Và gật đầu thích thú.

Ngừng một chút, Bình An lại tiếp tục:

– Anh ta không muốn mình ra về sớm. Nếu tối qua chỉ có một mình mày thì chắc chắn anh ta sẽ cố quyến rũ mày.

Thanh Thúy hơi gay gắt:

– Trời ơi ! Mày đang tưởng tượng ra cái quái gì thế ?

Bình An cười hì hì:

– Tao nói sự thật thôi mà . Làm gì câu lên thế .

– Tao đã bảo với mày rồi . Tao coi đàn ông con trai như rom, như rác vậy .

– Mày cứng cổ thật đấy .

– Như thế mới là tao chứ . Nếu ngược lại thì đã là mày rồi .

Nói xong, Thanh Thúy khoát tay:

– Thôi, không nói chuyện bọn đàn ông nữa . Nói đến kế hoạch tối nay của bọn mình đi .

Bình An chưa kịp đáp thì Thanh Thúy đã hỏi:

– Tối nay, mình đi dạo chứ ?

– Tao kẹt rồi .

– Kẹt gì nữa .

– Anh Phùng Hưng mời tao đi chơi .

– Thế à ? Sao ông mời hoài vậy ? Không sợ người ta dị nghị sao ?

– Ảnh mời tao hoài nên tao mới nghĩ rằng ảnh chưa có vợ .

– Cũng có thể - Thanh Thúy đáp .

– Có vợ rồi, chắc chắn ảnh sẽ không dám đi vậy đâu .

– Ủ . Tao cũng nghĩ như vậy .

Bình An vui vẻ hẳn lên . Cô hỏi bạn mình .

– Trong mấy bộ đồ của tao, mày thấy bộ nào đẹp nhất ?

– Bộ nào, tao cũng thấy mày mặc đẹp hết . Mỗi bộ một nét . Khó mà chọn ra cái nào đẹp nhất lắm .

– Cố gắng chất lọc giùm tao đi mà . Bộ nào mà mặc ban đêm phù hợp đó .

– Để tao nhớ xem .

– Mày thấy bộ màu hồng phấn thế nào ?

- Không đẹp lắm đâu .
- Thế bộ tím hoa cà ?
- Thôi, tao nghĩ mày nên mặc bộ xanh da trời đi . Bộ đó hay đấy .
- Ừ, được đấy .
- Máy giờ mày bắt đầu đi ?
- Ảnh hẹn tao sáu giờ ảnh có mặt ở đây .
- Ảnh đến đón ?
- Ừ .
- Vậy là chiều nay tao đi ăn một mình à ?
- Chịu khó đi mà .
- Cũng được thôi . Nếu tao buồn, tao sẽ phone cho Hoài Vũ . Hắn sẽ đưa tao đi chơi tiếp .
- Được đấy - An đáp .

Chiều đến, Phùng Hưng chỉnh tề trong bộ veston sẫm màu . Trông anh ta trẻ hơn khá nhiều, so với cái tuổi gần 40 của mình . Đỉnh đặc, từ tốn là phong cách nổi bật của anh ta . Không bao giờ anh ta tỏ ra vồn vã một cái gì hay với một người nào cả .

Anh ta đưa Bình An đến nhà hàng . Bàn ăn được phủ khăn trắng hồ cứng thêu rất đẹp . Trên bàn đầy ắp những bát đĩa đựng đồ ăn .

Bình An cũng đã khá quen thuộc với cung cách ăn uống ở nhà hàng . Cô không còn cái vẻ bối rối, nhút nhát như xưa nữa . Cô cũng cảm thấy giữa mình và Phùng Hưng như một đôi tình nhân . Cô trở nên rất tự nhiên khi ăn . Thậm chí, cô còn gấp thức ăn bỏ vào bát của anh ta nữa .

Cả hai đều thấy gần gũi thân quen nhau . Đã có lần Bình An nghĩ rằng, cô sẽ hỏi anh ta là có yêu cô không . Nhưng cô không biết phải hỏi trong lúc nào . Mỗi lần như thế, cô thấy toàn thân run lên, lạnh ngắt . Thế là cái ý nghĩ ấy tiêu tan . Cô không dám hỏi đến .

Phùng Hưng lên tiếng:

– Món ăn phù hợp với khẩu vị của em chứ ?

– Rất tuyệt, anh ạ .

– Em ăn hết đi . Đừng mắc cỡ .

– Vâng .

Cô tiếp tục gấp thức ăn cho vào chén mình . Đầu cô vẫn tràn ngập những suy nghĩ mông lung .

Phùng Hưng nếu muốn chiếm đoạt cô bằng những thủ đoạn bỉ ổi thì thật là dễ dàng . Anh ta có thể đánh thuốc mê hay cưỡng đoạt cô những lúc chỉ có hai người trên những con đường vắng . Nhưng anh ta không làm thế . Anh ta thích chinh phục con tim của phụ nữ .

Anh ta chỉ muốn người ta tự dâng hiến cho mình . Nếu làm được như thế, Phùng Hưng sẽ rất thỏa mãn và hài lòng .

Bất chợt, một nỗi sợ hãi choán lấy Bình An . Cùng với sự căng thẳng sẵn có từ trước, nó làm cô hoảng hốt . Cô bỗng thấy do dự với ý nghĩ sẽ là người yêu của Phùng Hưng . Anh ta và cô là hai tầng lớp khác nhau . ..Nếu anh ta thất vọng thì sao ? Điều gì sẽ xảy ra, nếu anh ta không đáp lại những điều cô mong đợi ?

Gần một năm qua, anh là người đàn ông trong mơ của cô . Cô đã tưởng tượng ra anh ở mọi góc cạnh lúc vắng anh . Cô đã trốn tránh tất cả những người bạn trai khác cũng chỉ vì anh .

Đối với Bình An, đây là một điều mới mẻ . Yêu thương một người đàn ông và thật tình chăm lo cho người đó . Hiện tại, anh rất có ý nghĩa đối với cô . Phùng Hưng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô và làm cho nỗi sợ hãi tiêu tan . Giọng anh đầy truyền cảm .

– Em uống chút gì đi .

– Vâng . Em sẽ uống .

Nói đoạn, cô nâng ly nước lên uống một ngụm . Anh ta nhìn cô trêu mếu .

– Lên đây với anh .

– Đi đâu vậy anh ?

– Thì em cứ theo anh .

Bình An không cần suy nghĩ gì cả, ngoan ngoãn bước theo anh như một cái máy bị người ta điều khiển .

Lên tầng 10 của khách sạn, anh kéo cô ra ban công, chỉ tay ra phía xa và nói .

– Em xem này .

Bình An theo ra ban công . Cô nhìn xuống thành phố và thốt lên:

– Ôi chao ! Đẹp quá .

Trước mặt cô, sau hàng lan can sắt, qua một lớp cửa kính rộng la cả một biển ánh đèn . Thành phố rực rỡ .

Bình An tiến lại gần, bám hai tay lên mặt thành lan can .

– Đẹp quá, anh Hưng nhỉ ? Cứ như vũ trụ bị lộn ngược ấy .

Phùng Hưng không nói gì, anh ta vòng đôi tay mình qua eo cô . Anh ta đứng ở sau lưng cô . Bị bất ngờ, nhưng Bình An vẫn để yên như thế . Cô thấy tim mình đập nhanh hơn . Bất giác quay đầu lại, mặt cô chạm phải mặt anh ta . Thế là Phùng Hưng nhẹ nhàng áp môi mình vào môi cô, thật lâu và điệu nghệ .

Cặp mắt nâu sáng của anh ta nhìn cô đắm đắm . Mọi tình cảm trong cô đảo lộn . Cô bỗng dưng muốn anh ta hôn cô mãi mãi .

Cô muốn nói với Phùng Hưng tất cả những gì cô nghĩ về anh từ ngày gặp nhau, bộc bạch những gì cô mơ tưởng về anh ta . Cô không bao giờ muốn sống mà phải thiếu anh .

Nhận biết được didều ấy từ cô, anh ta không bỏ lỡ cơ hội, thỏ thẻ:

– Anh yêu em, Bình An ạ . Yêu đến điên cuồng .

Vừa nói xong, anh ta siết chặt Bình An vào lòng hơn . Ánh mắt như muốn nuốt lấy cô .

Cảm thấy ngượng ngùng vì ý thức được nỗi khao khát trào dâng trong lòng, Bình An quay đi thật nhanh, không dám nhìn anh ta lâu hơn nữa .

Anh ta vẫn không ngần ngại . Xoay người cô lại, anh ta nhìn đắm đắm vào mắt cô:

– Em là người con gái đẹp nhất hành tin này đây .

Bình An đỏ mặt vì cái nhìn chăm chú ấy . Cô muốn nhìn đi nơi khác, trốn tránh khỏi ánh mắt nâu dịu dàng, chắt vào mắt mình nhưng không thể . Cô cười nhẹ và nói:

– Em không phải là người phụ nữ đẹp nhất hành tinh đâu . Nhưng dù sao, em cũng cảm ơn anh .

– Đối với anh, em là người đẹp nhất . Anh ta nhỏ nhẹ bên tai cô, nhìn cô nồng nàn .

Bình An chao đảo . Cô không kiềm chế được tình cảm của mình . Cô choàng tay qua ôm lấy cổ anh ta, hôn anh ta tới tấp vào mắt vào môi .

Phùng Hưng cảm nhận được mùi hương tỏa ra từ cô . Anh ta nhận thấy cô đang phát điên lên vì vẻ quyến rũ của anh ta . Anh ta nở một nụ cười nham hiểm .

Anh ta dìu cô vào phòng, vừa đi vừa nói những lời hết sức tình tứ . Bất chợt, anh ta bế thốc cô đặt lên giường . Đôi mắt anh ta ánh lên sự thèm khát cháy bỏng .

Bình An vẫn ngây thơ nằm sải dài trên giường, duỗi dài đôi chân của mình trên tấm drapp trắng muốt phẳng phiu, phảng phất hương thơm nhẹ nhẹ .

Cô lim dim mắt tận hưởng những lời yêu đương thốt ra từ Phùng Hưng, cảm thấy lòng mình ấm á.

Bỗng cô thấy Phùng Hưng áp môi vào môi cô . Trong một thoáng, Bình An

chợt rùng mình . Cô chồm dậy, đẩy anh ta ra .

Phùng Hưng chững lại . Anh ta nằm vật sang một bên, nhắm mắt lại .

Bình An hốt hoảng nhồm người lên:

– Anh Hưng ! Anh đừng có giận em . Em yêu anh ..

Phùng Hưng ngắt lời, giọng kèm chế:

– Em đừng nói gì hết . Thôi, anh xin lỗi nhé .

Bình An có cảm giác như anh ta đang cố nén một cái gì đó trong con người mình . một lúc sau, khuôn mặt anh ta giãn ra thư thái . Bình An choàng tay qua cổ anh ta, thở thê:

– Em yêu anh, anh Hưng à . Yêu anh nhiều lắm .

– Có thật không ? Anh không tin .

– Thật mà .

– Còn anh thì không yêu em .

Phùng Hưng nói nhanh, gọn . Bình An cứ nghĩ là anh ta nói dối để trả thù thái độ chống đối với cô . Cô không kịp nhận ra nét mặt hết sức bình thân của Phùng Hưng khi nói câu ấy .

Phùng Hưng nở một nụ cười mãn nguyện . Gương mặt anh ta còn đọng lại sự si mê cuồng nhiệt . Anh ta đã chiếm đoạt cả thể xác và trái tim Bình An . Cướp đi cái quý giá nhâ"t của đời con gái . Không một chút nao lòng . Không một giây lưỡng lự .

Đêm nay, Bình An không về nhà, Thanh Thúy lo lắng, đứng ngồi không yên . Lần đầu tiên Bình An đi qua đêm . Cô vừa hồi hộp lo sợ, vừa giận Bình An .

Cô không biết mình phải suy nghĩ theo hướng nào về sự vắng mặt của Bình An đêm nay . Bất giác, cô rùng mình kinh hãi . Cô thầm nghĩ:

Phùng Hưng là người có đáng tin cậy không ? Anh ta đã quá sành sỏi, một khi đã ở chức vụ ấy và đã từng sống ở đất này . Còn Bình An ? Cô chỉ là cô

bé 19 tuổi đầu . Non nót, khờ dại, nhẹ dạ, cả tin .

Cô không muốn nghĩ theo hướng đó nữa . Cô lại cho rằng:

Chẳng lẽ Bình An gặp tai nạn hay sao ? Sao không thấy ai báo cho mình hết vậy ? Trời ơi, khổ quá ! Đi đâu thế không biết nữa ? Thiệt chán chết được !

Thanh Thúy lẩn qua, rồi trở lại . Cô không tài nào chợp mắt được . Thỉnh thoảng cô lại đi ra đi vào chỗ cửa, ngóng ra bên ngoài .

Cô gần như thức trắng đêm . Sáng ra, cô mới thấy Bình An lò dò gõ cửa .

– Mày đi đâu cả đêm qua vậy ?

Bình An không trả lời . Cô lặng lẽ bước vào phòng . Trông cô có vẻ khác lạ so với mọi hôm . Gương mặt có hơi bơ phờ .

Thấy thế, Thanh Thúy tiếp tục gạn hỏi:

– Mày đi đâu, sao không nói cho tao biết ?

– Chứ chiều qua mày thấy tao đi với ai chứ ?

– Ai mà chẳng biết . Nhưng đi chơi, sao không về ?

– Thì ở lại nên không về chứ sao ?

Thanh Thúy tức mình, gắt lên:

– Mày đừng có trả lời theo kiểu lấp lửng đó . Nói đi . Mày ở lại đâu hả ?

– Mày hỏi chi kỳ vậy ?

– Mày còn nói được câu đó nữa à ? Mày có biết cả đêm qua tao không chợp mắt được không ? Lo lắng đứng ngồi không yên .

– Tao xin lỗi .

– Ai bảo mày xin lỗi . Tao chỉ cần biết vì sao đêm hôm qua mày không về thôi à . Mày ngủ ở đâu ?

– Đó là chuyện riêng của tao .

Thanh Thúy như muốn hét lên:

– Mày có còn coi tao là bạn thân của mày không hả An ? Mày có thể bình thản trước sự lo lắng của tao như vậy sao

– Thôi được, tao sẽ nói cho mày nghe .

Bình An ngồi phịch xuống nền nhà . Cô gục mặt xuống đầu gối và rồi khóc nức nở:

Thanh Thúy càng sốt ruột hơn :

– Có chuyện gì vậy An ? Nói cho tao nghe đi .

Bình An vẫn còn khóc . Cô khóc cho đã, xong mới lên tiếng :

– Đêm qua, toa ngủ lại khách sạn .

– một mình à ?

– Không, với anh Hưng .

– Trời ơi ! Sao mày điên khùng thế ? Thanh Thúy quát lên .

Bình An co người lại . Cô nhớ lại tất cả những gì diễn ra đêm qua . Cô cảm giác ngọt ngào vẫn còn đọng lại trong cô, nhưng nỗi lo sợ lại ập đến ngay sau đó . Cô rời bờ đầu óc, muốn hét lên thật to nhưng không thể được .

Thanh Thúy nhìn cô, dăm chiêu:

– Ông ấy có làm gì mày không ?

– Tao đã hiến dâng trọn vẹn cho anh ấy .

Thanh Thúy lắc đầu, chua xót:

– Mày ngốc nghếch thật đấy, Bình An ạ . Tao không ngờ mày nhẹ dạ cả tin đến thế . Mày đã biết ông ta là người thế nào chưa ? Liệu ông ta đã có vợ rồi thì sao ?

Bình An im lặng .

Thanh Thúy [y kkhông trách cứ cô nữa, chỉ hỏi cô:

– Sáng nay, mày không đi làm sao ?

– Anh ấy cho tao nghỉ bữa nay .

– Vậy à ?

– Ừ .

– Ngày mai vẫn đi làm bình thường chứ ?

– Dĩ nhiên rồi .

Thanh Thúy kéo bạn dậy:

– Mày đi tắm đi rồi lên ngủ . Tao phải đến giảng đường đây . Chịu khó ở nhà một mình nha .

– Ừ, mày cứ để mặc tao . Đi học đi .

Thanh Thúy đi học rồi, chỉ còn lại một mình . Bình An trong căn phòng trọ . Cô thấy mình trống trải cô đơn đến lạ . Sự thiếu vắng tình thương của gia đình đã làm cho cô mất thăng bằng . Và khi Phùng Hưng xuất hiện, anh ta đã lấy lại thăng bằng đó cho cô .

Với cô, Phùng Hưng là mối tình đầu thật đẹp . Ngày xưa, cô chỉ muốn lấy Phi Hùng để thoát khỏi cảnh cơ cực đầy dọa của dì ghẻ . Cô không hề biết yêu là gì cả .

Cô nằm dài xuống tấm nệm, nhìn lên trần nhà, lặng yên và chăm chú vào một điểm, cho đến khi bất thần một giọt nước mắt ứa ra chảy dài ướt ướt xuống hai bên thái dương .

Có trời mà biết cô khóc cái gì . Mà thực ra cũng không phải là cô khóc, vì chỉ một giọt đó thôi trào ra rồi khô hẳn . Cô không nuôi tiê"n vì sự mất mát ấy . Cô hạnh phúc thì đúng hơn, vì cô cho rằng mình đã sống trọn vẹn với tình yêu đầu đời . Cô cho rằng Phùng Hưng cũng sẽ rất hạnh phúc . Rồi anh ta sẽ phải có trách nhiệm với cô . Đó là những gì mà cô nghĩ ra .

Nhưng lúc này đây, có thật sự thấy mình bé nhỏ bơ vơ giữa nỗi trống rỗng trong lòng mình quá .

Buổi sáng đầu tuần mà năm` nhà thế này, Bình An không chịu nổi . Cô ngồi bật dậy, đến bàn chải lại mái tóc, thoa một ít phấn hồng lên mặt, tô thêm một chút son . Mắt thì cô vẫn để vậy, một cách tự nhiên . Cô nghiêng qua nghiêng lại ngắm nghía mình rồi mới ra sau thay đồ .

Mấy phút sau, cô đã tươm tất . Cô đi bộ đến công ty . Chân lê bước một cách

chậm rãi . Cô biết không phải cô siêng đi làm vì công việc mà chính là vì Phùng Hưng . Vắng anh ta một ngày, cô không chịu nổi .

Bình An bước vào phòng . Phùng Hưng đã có mặt ở đó . Anh ta thản nhiên đến mức cô phải ngạc nhiên .Cứ như hai người chưa từng là gì của nhau . Cô thầm nghĩ:

Chả lẽ đêm qua ta không nhớ gì sao ? Thái độ của anh ta hôm nay chẳng khác gì những hôm trước . Chứng tỏ anh ta coi chuyện ân ái với cô chỉ là thường tình thôi sao ?

Cô mím chặt môi, khẽ gật đầu chào anh ta Anh ta đáp lại và hỏi:

– Sao hôm nay em không ở nhà nghỉ cho khỏe ? Anh cho phép rồi mà .

Bình An cúi đầu:

– Chuyện đêm qua ..anh ..anh vẫn nhớ chứ ?

Phùng Hưng cười thản nhiên:

– Ôi chao ! Làm sao anh quên được hứ . Em thật tuyệt, Bình An ạ .

– Anh ..anh có ..có yêu em không ?

Phùng Hưng khoát tay:

– Bình An ! Em không biết đây là chỗ nào sao ? Ở công ty chứ có phải ở khách sạn đâu .

– Nhưng lúc này chỉ có anh và em thôi . Vậy anh nói đi . Anh có thật lòng yêu em không ? Em xin anh đấy .

Phùng Hưng ngẩng đầu lên, cười một cách khó hiểu :

– Đừng hỏi anh câu đó và cũng đừng bắt anh trả lời, cô bé ạ .

– Nhưng tại sao kia chứ ? Anh cứ lấp lửng như vậy làm em khổ sở quá . Có lúc em nghĩ anh rất yêu em, nhưng có lúc thì ngược lại . Anh làm` em hoang mang quá . Em vô cùng sợ cái cảm giác đó, anh biết không ?

– Ôi ! Em nghĩ ngợi chi cho khổ thân vậy ? Em cứ sống và làm việc đi . Có anh vẫn bên cạnh mà .

– Nếu yêu em, sao anh không đưa em về nhà anh chơi ?

– Trời ơi ! Sao hôm nay em nói gì kỳ cục vậy ? Em biết em đang nói gì không ?

– Biết chứ . Em còn muốn biết anh đã có gia đình chưa ?

Phùng Hưng không đáp, anh ta rời khỏi chiếc ghế của mình và tiến về phía cửa phòng . Anh đóng lại và bóp khóa bên trong . Rồi anh ta bước đến bên Bình An, kéo cô vào lòng mình . Nâng mặt cô lên, anh ta áp môi mình vào môi cô . Bình An sung sướng đến mức không biết phải đáp lại thế nào . Cô hỏi thật nhỏ:

– Hãy trả lời em đi . Anh có gia đình chưa ? Anh có yêu em không ?

– Có thì đã sao nào ? Quan trọng là anh lúc nào cũng tôn sùng em cả . Em là thế giới đầy bí ẩn của anh, cô bé ạ . Anh yêu em mà .

Những lời đường mật của Phùng Hưng làm Bình An ngây ngất . Cô quên hết mọi thứ trên cõi đời này để chạy theo một mối tình viên vông, không có tương lai .

Những tuần kế tiếp, Bình An thường không về vào các tối chủ nhật . Và cô thường nghỉ làm một buổi sáng thứ hai .

Lúc đầu, Thanh Thúy còn lên tiếng can ngăn, nhưng dần dần cô đã quen với kiểu sống ấy của Bình An . Cô bất lực trước sự si mê cuồng nhiệt của bạn .

Bình An càng lúc càng trở thành con mồi ngon lành của Phùng Hưng . Anh ta luôn đưa Bình An đến khách sạn vào những tối chủ nhật . Bình An ngoan ngoãn nghe theo anh ta như ` con rối .

Anh ta chỉ lợi dụng Bình An để thỏa mãn dục vọng của mình . Anh ta không hề yêu Bình An . Thế mà cô cứ tin lời anh ta như tin một vị thánh sống .

Cô không nghi ngờ một điều gì cả . Cô chỉ muốn có anh ta bên cạnh mình . Như thế là cô hạnh phúc lắm rồi .

Hôm nay cũng vậy . Cô hân hoan sung sướng khi đi cùng anh ta vào chốn

phiêu bồng này .

Hai người vào căn phòng khá sang trọng . Để cho đêm vui thêm phần lãng mạn với người đẹp, Phùng Hưng bật máy . Những tình khúc êm ái vang lên . Anh ta dìu Bình An đi trong điệu nhạc Slow mùi mẫn . Bình An chỉ biết sơ sài điệu cơ bản do anh ta tập, nhưng nhờ anh ta là tay nhảy cừ nên anh ta đã khéo léo dẫn bước cho cô, làm cho bước khiêu vũ giữa hai người dần dần ăn khớp, nhịp nhàng hơn . Âm hưởng mỗi lúc một du dương trầm bổng đến mê hồn .

Phùng Hưng tán tỉnh:

– Đêm nay thật tuyệt vời, em làm anh muốn điên lên đây này .

Đôi mắt Bình An bỗng lúng liếng, đưa tình:

– Anh là hoàng tử trong trái tim em . Anh có biết không ?

– Biết, anh biết . Còn em là nàng tiên kiều diễm của anh .

Vừa nói, anh ta vừa ghì cô sát hơn vào người, hôn cô say đắm . Cả hai đang say sưa bên nhau thì ..vợ Phùng Hưng xuất hiện . Phía sau bà ta là hai tên râu rậm trông rất hung dữ .

Bà ta quát lên:

– Lần này, anh đừng chối nữa nhé . Tôi đã bắt quả tang .

Phùng Hưng cứng họng . Anh ta đứng chết lặng, không nói được lời nào, vội vã buông Bình An ra .

Vợ Phùng Hưng là một phụ nữ trạc bẩy năm tuổi . Bà khá đẹp, nước da sáng, tóc đen . Bà có vẻ thuộc tầng lớp trí thức . Lúc này, nét mặt bà ta giận dữ rõ rệt . Hai mắt đỏ ngầu . Bà ta nhìn Bình An như muốn nuốt chửng lấy cô . Bà ta tiến lại đứng trước mặt Bình An . Cô run lên sợ hãi, mặt tái ngắt . Cô đang đứng đứng để chờ cơn thịnh nộ của bà ta trút xuống đầu mình .

Nhưng không, bà ta chỉ nâng cằm Bình An lên và nói:

– Xinh đấy chứ .

Bình An cúi gằm mặt xuống . Không dám nói một lời . Bà ta nói tiếp:

– Cô có biết người đàn ông kia đã có vợ không ?

Bình An nhìn bà ta một cách lăm lét và trả lời rụt rè:

– Tôi ..tôi không hề biết .

– Ông ta cho cô những gì nào ?

Câu nói mỉa mai châm biếm của bà ta khiến Bình An khó chịu . Cô cố kềm chết và vẫn đứng yên lặng .

Bà ta thật sự đang rất kềm chế trong lòng . Nếu không, Bình An khó mà tránh khỏi cơn thịnh nộ . Bà ta không muốn làm ầm ĩ lên . một người trí thức như bà bao giờ cũng muốn xử sự một cách đúng mực .

Bà ta quắc mắt nhìn Bình An, hỏi giọng kẻ cả:

– Hai người quan hệ lâu chưa ?

–

– Không dám nói à ? Mà khỏi cần nói đây cũng biết . Bây giờ mới bắt được tận tay tận mắt đấy .

Ngưng một lúc, bà ta nói tiếp:

– Cô là thư ký riêng của ông ta à ?

Bình An chưa kịp trả lời thì Phùng Hưng đã xen vào:

– Tôi mua vui ngoài đường đó mà . Cô ta không phải là thư ký của tôi .

Câu nói phũ phàng của Phùng Hưng làm Bình An chao đảo, cô suýt quy xuống nhưng đã kịp giữ mình lại . Cô quay lại, nhìn thẳng vào mặt anh ta .

Bao nhiêu căm phẫn, cô đổ dồn vào cái nhìn ấy . Không còn bình tĩnh nổi nữa, cô hét lên:

– Đồ đê tiện !

– Tôi đê tiện à ?

– Anh đúng là kẻ lừa đảo dối trá !

– Tôi có lừa đảo cô đâu ?

– Anh là đồ khốn nạn ! Thế mà anh nói anh yêu tôi . Anh hy sinh tất cả vì tôi

..

– Cô quên rồi sao ? Trước khi cái chuyện đó xảy ra, tôi đã nói tôi không yêu cô cơ mà . Tại cô đang hiển cho tôi nên nói nhậ thôi .

Bình An tức điên người lên . Bây giờ cô mới chứng kiến sự hèn mạt của anh ta . Anh ta đã bỏ của chạy lấy người . Cô đau đớn ê chề . Cô khóc nức nở:

– Tôi không ngờ con người của anh đốn mạt như vậy . Anh là một thằng hèn . Vậy mà từ trước đến giờ, tôi lại đi yêu anh, tin anh . Không hề nhận ra bộ mặt dối trá ấy .

– Cô không cần phải mắng mỏ tôi như vậy . Đó chỉ là một sự dối chác thôi mà .

– Tôi căm thù anh .

– Căm thù thì làm được gì tôi chứ ?

Vợ Phùng Hưng cười phá lên khi xem màn kịch đang diễn ra Bà ta nói với Bình An:

– Không ai đem cho không mình một cái gì mà không có lý do hết . Cô đừng nhẹ dạ cả tin như thế . Thôi, chúc cô ở lại vui vẻ nhé .

Mặt bà ta đanh lại:

– Chi cần tôi thấy cô leọ tẹo với chồng tôi một lần nào nu8~a thì cô đừng trách tôi độc ác nhẹ .

Rồi quay lại phía Phùng Hưng, bà ta mĩa mai:

– Loại đàn ông háo sắc như anh, tôi kinh tởm . Anh chỉ có tài dụ dỗ ba đứa con gái nhà quê thôi, ngoài ra chỉ biết bám lấy váy vợ, chẳng nên tích sự gì . Phùng Hưng tức lắm, nhưng anh ta chẳng dám nói lại lời nào . Anh ta có đượ cái ghế giám đốc hôm nay cũng là nhờ phía vợ . Vì lẽ đó, anh ta không dám hó hé trước mặt bà ta, mà sẵn sàng đập đổ tất cả để bám váy vợ .

Bà ta đi rồi, chỉ còn lại Phùng Hưng và Bình An . Cô khóc nức nở, đau đớn

ê chề . Cô quay gót bỏ đi, nhưng Phùng Hưng đã kéo lại:

– Anh xin lỗi .

Bình An ghê tởm cái bản mặt của anh ta, khi mới lúc này có thái độ khác mà bây giờ đã trở giọng 180 độ . Bắt đầu nhỏ nhẹ, năn nỉ . Không chịu nổi, Bình An giờ tay tát thẳng vào mặt hắn một bạt tai thật mạnh cho hả giận .

Anh ta vẫn trơ lì ra, còn kéo mạnh Bình An vào người . Cô điên lên, quát lớn:

– Buông tôi ra .

– Bình tĩnh đã em . Hồi nãy có bà ta, anh giả vờ thế thôi . Chúng mình có thể hẹn gặp nhau ở chỗ khác mà .

– Thật là trơ trẽn . Anh còn nói được những lời đó sao . Anh đúng là một con thú mà .

– Em không tin anh sao ?

Bình An không còn khóc nữa . Cô cười khanh khách:

– Tin à ? Tôi đâu phải con mù mà không thấy bản mặt bỉ ổi của anh . Anh là một con rắn hai đầu đều độc .

Phùng Hưng siết chặt tay Bình An và dùng hết sức để đẩy cô lên giường .

Anh ta nói:

– Đêm nay, mình chưa hưởng lạc mà, phải không cung ?

Bình An nhả một bãi nước bọt vào mặt anh ta và nói:

– Buông tôi ra . Nếu không, tôi sẽ la toáng lên bây giờ .

Thái độ chống đối kịch liệt của Bình An buộc Phùng Hưng phải buông cô ra . Anh chặc lưỡi .

– Em khờ quá .

– Đúng . Tôi khờ nên tôi mới không nhận ra bộ mặt thật của nh . Tôi không ngờ anh hèn đến thế . một người đàn ông o8? vị trí củ anh cư xử còn thua một thằng chăn bò .

- Cô nói như thế là quá đáng lắm nha .
- Tôi không quá đáng đâu . Tôi nghĩ nói như thế còn quá nhẹ với anh đó .
- Tôi cảm cô .
- Anh lấy quyền gì cảm tôi chứ ?

Phùng Hưng giận đỏ mặt . Anh ta hầm hầm tiến đến trước mặt Bình An và định tát cô . Nhưng anh ta kiềm lại được .

Bình An chưa hả giận:

- Tôi nghĩ vợ anh cũng chả thêm ghen với anh đâu . Bà ấy chỉ cười khinh man anh thôi . Anh có thấy thái độ của bà ấy lúc nãy không ?

Phùng Hưng không chịu nổi, anh ta quát lên:

- Ngày mai, cô nghỉ việc công ty tôi luôn nhé .

Bình An cười nửa miệng:

- Anh hù tôi đấy à ?
- Không hù . Nếu cô còn làm, tôi sẽ gặp rắc rối .
- Anh sợ vợ anh cách chức anh phải không ?

Câu nói mỉa mai của Bình An làm anh ta đỏ mặt giận dữ:

- Việc đó không liên qua đến cô .
- Tôi chẳng sợ anh đuổi việc đâu .
- Thế thì bắt đầu từ ngày mai, cô nghỉ là được đấy . Cô có thể đề"n để lấy những gì của mình về . Tôi sẽ cho kế toán thanh toán tiền lương tháng này rồi giao cho cô luôn .

Bình An không đáp lại . Cô với lấy chiếc túi nhỏ đeo lên vai và bước ra ngoài . Anh ta nhìn theo, không nói . Cô xuống dưới, lúc này đã gần 10 đêm . Cô vẫy một chiếc taxi và trở về nhà .

Về đến nhà, Thanh Thúy vẫn chưa có mặt . Bình An thầm nghĩ:

Chắc nó cũng đi chơi luôn rồi . Cô mở khóa bước vào trong phòng, ngồi phịch xuống chiếc ghế dựa duy nhất . Nghĩ khoảng năm phút, cô nhanh

chóng tắm rửa và thay quần áo .

Trong lúc năm chờ Thanh Thúy về, Bình An khép chặt cửa lại, đóng luôn cánh cửa sổ, cài chốt cẩn thận . Cô trải nệm ra và ngã lăn xuống đo, hai mắt nhắm nghiền .

Những hình ảnh, lời nói lúc nãy hiện ra trong đầu cô, cô cảm thấy đầu óc quay cuồng, căng thẳng đến tột độ .

Cô tắt đèn . Toàn một bóng đen bao phủ . Căn phòng như nhỏ lại hơn . Cô nằm co người lại . Hoàn toàn bất lực giữa màn đêm dày đặc, ảm áp . Từ các ngóc ngách của căn phòng tỏa ra một mùi gì đó vừa ngọt ngào vừa ngai ngái đáng .

Mắt cô nhắm nghiền . Cô khao khát muốn tung cái chăn ra, nhưng lại không đủ cam đảm, mặc dù dưới tấm chăn khá nóng . Cô bỗng sợ bóng đêm, nhưng lại không muốn dậy bật đèn . Cô cảm thấy yên tâm hơn khi giữa mình và bóng tối có tấm chăn ngăn cách .

Cô kéo chăn lên tận cằm .

Cô cảm thấy khó chịu trong bóng đêm và trong không gian nóng nực tràn ngập một mùi là lạ . Cô khê khịt mũi .

Đầu tiên cô định đợi Thanh Thúy, nhưng rồi cô lại thấy rằng tốt hết là hãy cứ ngủ đã . Cô không thể chờ vì cơn buồn ngủ đã ập đến . Có lẽ sự mệt mỏi đã làm cô mất mắt . Nhưng cô lại không ngủ được vì quá nôn nóng muốn ngủ ngay tức khắc. Cô muốn ngủ ngay để mọi cá chìm trong quên lãng .

Trong trạng thái nửa thức nửa ngủ a6 y, khuôn mặt Phùng Hưng bỗng hiện ra .

Bao nhiêu mơ mộng đã tan thành mây khói . Giờ đây, lòng cô tràn ngập sự hận thù . Cô buồn đến tê tái . Cô không biết phải sống thế nào nữa, cô muốn chết quách cho yên .

Cô đang nằm yên, bỗng chồm dậy gào lên, đập đầu xuống gối, hai tay quắp

lại, túm chặt miếng drap trải nệm . Cả thân hình cô vắn lên, cong oằn, hai chân đạp sâu vào lớp chăn, quai hàm nghiến lại, đôi mắt như dại đi .

Phía ngoài đường có ai đó tăng ga xe . Tiếng động cơ xe máy từ ngoài dội vào phòng . Rồi tiếng xe mô tô xa dần . Mùi ét xăng bay vào căn nhà qua những khe cửa .

Thanh Thúy đẩy cửa bước vào . Bình chỉ chót cửa sổ, chừa lại cửa chính cho cô bạn mình .

Nét mặt Thanh Thúy hân hoan rạng rỡ . Chưa k.p thay áo quần, cô đã ríu ra ríu rít với bạn:

– Trời ơi ! Hôm nay tao đi chơi vui quá . Mà biết tao đi đâu khôn g?

Bình An chẳng muốn nghe gì cả . Nhưng sợ bạn buồn, cô uể oải đáp:

– Đi đâu ? Nói đi .

– Đi xem ca nhạc ở nhà hát Hòa Bình . Chương trình hay cực kỳ .

– Thế hả ?

– Còn nữa, xem xong, anh dẫn tao đi ăn kem và tặng tao cái này .

Vừa nói, Thanh Thúy vừa rút trong túi xách ra chiếc hộp thật xinh xắn và khoe với Bình An:

– Mở ra đi - An nói .

Thanh Thúy bóc lớp vỏ bọc bên ngoài, hiện ra một hộp nhung đỏ . Cô mở nắp hộp bên trong là một sợi dây chuyền bạch kim mảnh rất đẹp .

Cô ngắm nghía một cách thích thú và trao cho Bình An xem . Bình An chiều bạn ngồi dậy, cầm lấy sợi dây mặt đá quý .

– Đẹp quá .

– Tao cũng thấy thế .

– Hoài Vũ tặng mày à ?

– Còn ai vô đây nữa .

Vừa đáp, Thanh Thúy vừa nhìn bạn . Nhận ra mắt Bình An đỏ hoe, cô lo

lặng hỏi:

– Mà sao thế ?

– Không có gì .

– Nói thật đi . Sao mà khóc vậy ?

Biết không giấu được đôi mắt đỏ, Bình An bèn nói:

– Tao buồn .

– Chuyện gì ?

– Hết rồi .

– Hết cái gì mới được chứ ?

Bình An không trả lời, cô khoát tay, nói với bạn:

– Đi tắm đi, thay quần áo cái đã . Rồi lên đây tao kể cho nghe .

Thanh Thúy đang vui với món quà thì chững lại . Cô cẩn thận đặt nó vào hộp và để lên đầu nằm . Xong, cô vào phòng tắm .

Bình An nâng chiếc hộp lên ngắm nghía và khẽ rùng mình . Cô nhớ lúc trước Phùng Hưng cũng mua tặng cho cô một món quà đắt giá . Để rồi từ đó, cô tin vào tình cảm của anh ta đã dành cho mình . Và mọi cái bây giờ đã tan biến vào hư không .

Cô thở dài ngao ngán, nằm vật xuống một cách mệt mỏi . Mắt nhắm lại, cô cố xua đi những hình ảnh đen tối cứ đeo bám bên mình .

Thanh Thúy đến bên Bình An . Cô ngã người nằm xuống bên cạnh bạn, lên tiếng:

– Hiếm khi nào tao thấy mày vui vẻ . Lúc nào cũng có chuyện để lo lắng, buồn phiền .

Bình An không đáp, cô nằm vắt tay lên trán nghĩ ngợi mông lung, lục tìm trong trí nhớ, lần tìm tung tích tổ tông đến tận bây giờ xem có làm gì sai trái, mà đến phiên cô, cô bị trời đày đọa trừng phạt . Hết làm cô khổ chuyện này lại đến làm cô đau chuyện khác .

Cô lại khóc . Tiếng khóc lúc này nghe sao nảo ruột và ê chề . Làm xé lòng cả Thúy . Nó chất chứa cả sự chua xót, buồn đau và căm phẫn . Tất cả hòa vào làm một trong những giọt nước mắt mặn chát, đắng cay ấy .

Thanh Thúy không chịu nổi khi nhìn thấy Bình An như thế . Cô hỏi bạn:

– Có chuyện gì ? Mà kể cho tao nghe đi .

– Buồn lắm mà ời !

– Công việc hay tình cảm ?

– Cả hai .

Thúy giương mắt ngạc nhiên:

– Sao hả ? Kể nhanh đi .

– Cuộc đời tao sao khổ thế này hả Thúy . Kiếp trước tao đã làm gì có tội với trời đất chứ ?

– Mà đừng nói những lời đó nữa . Tao khóc theo bây giờ . Nói tao nghe đi .

Ai đã làm cho mà ra nông nổi gì vậy ?

– Phùng Hưng đấy .

– Anh ta đã nói gì mà à ?

– Tao không hề biết là anh ta đã có vợ .

– Rồi sao nữa .

– Lúc tao ở khách sạn với anh ta, bà ta đã bắt quả tang chồng mình ngoại tình .

– Trời ời ! Bà ta có làm gì mà không ?

– Không làm gì mới nhục chứ . Bà ta nhìn tao như một đứa con gái làm tiền, không thèm động vào người tao, dù chỉ là một cái tát . Bà ta còn bảo đánh tao, bà ấy bị bắt tay .

– Còn thái độ của Phùng Hưng ?

– Anh ta bỏ của chạy lấy người .

– Nghĩa là sao ?

– Không dám nhìn thẳng, đối diện với sự thật . Anh ta dám nói rằng giữa tao và anh ta chỉ là kẻ bán người mua, không có tình ý gì cả .

– Sao hấn hèn mặt thế ?

– Đó chính là bản chất bỉ ổi của nh ta . Tao thật mù quáng .

– Mà không nói gì sao ?

– Nói gì được . Mà biết không ? Hấn ta là hạng người đàn ông bám váy vợ để sống đấy . Cái chức ấy có được cũng là do vợ đặt lên . Gặp bà ta, hấn cứ như gà mắc dây thun ấy .

– Đúng là thằng sở Khanh .

Bình An buồn bã cúi mặt xuống, cô chà xát những ngón tay lên nệm . Cô nói:

– Thanh Thúy này ?

– Gì đó An ?

– Nhìn món quà Hoài Vũ tặng mày, tao bỗng nhớ đến Phùng Hưng . Mày phải thật cẩn thận nha .

– Trời ơi ! Tao đâu phải sống tình cảm như mày đâu mà lo . Tao chơi vậy thôi chứ có yêu ai đâu .

– Đừng vội vàng tin vào bất kỳ một ai cả . Cuộc sống quả là phức tạp, tao không lường trước được .

– Tao cũng nghĩ vậy, không ai đem cho không mình một thứ gì đâu . Tất cả đều có mục đích cả .

Nói xong, Thanh Thúy nhìn bạn, lòng đầy thương cảm . Cô không biết phải làm thế nào để Bình An lấy lại niềm tin trong cuộc sống, làm sao cho Bình An hết đau buồn . Cô chỉ biết khuyên .

– Thôi đi An, cố gắng quên anh ta đi . Mọi chuyện xem như là chơi một ván cờ thua vậy .

Bình An lặng lẽ:

- Bây giờ tao phải làm gì đây hả Thúy ? Mà nói đi .
- Đừng nghĩ ngợi gì nữa cả . Mà ở nhà chơi một vài hôm rồi đi làm lại .
- Tao bị đuổi luôn rồi .
- Mà nói sao ? Là mà đòi nghĩ trước hay hấn nói ra ?
- Hấn nói ra trước đây .
- Trời đất ! Tên này hết thuốc chữa . Mà như thế mà sẽ dễ quên h(ấn hơn đây . Nếu còn gặp mặt, mà sẽ còn khổ nữa .
- Nếu hấn không nói ra, tao cũng sẽ nghĩ làm . Nhưng hấn đã nói, tao thấy hấn bị ỏi quá .
- Đúng là bỏ của chạy lấy người . Hạng đàn ông như hấn không đáng để mà phải buồn đâu An . Quên đi .
- Tao chỉ buồn cho bản thân tao . Bây giờ tao chẳng còn gì cả . Cái quý giá nhất, tao đã để mất rồi .

Thanh Thúy lắc đầu:

- Mà đừng dẫn vật mình nữa . Trên đời này còn biết bao thứ cao quý hơn . Tại sao cứ phải chắm bầm vào những cái đấy ?
- Tao làm sao lập gia đình được sau này ?
- Nếu một người đàn ông nào đó yêu mà chân thực, anh ta sẽ hiểu và thông cảm bỏ qua cho mà . Họ không khát khe những chuyện đó lắm đâu .
- Nhưng nó là thuần phong mỹ tục của người Á Đông . Liệu họ có đủ vị tha để bỏ qua cho mình không ?
- Hãy nhìn thẳng về phía trước mà sống . Đã mắc phải lỗi lầm một lần thì đừng mắc phải lần khác nữa . Mà có nghe một câu danh ngôn này không ? "Nếu bạn bị lừa dối lần đầu thì thật là xấu hổ cho anh ta, nhưng anh nếu bạn bị lừa lần thứ hai thì thật đáng xấu hổ cho bạn" .

Nói xong, Thanh Thúy đập lên vai bạn, vỗ về:

- Ngủ đi An, ngày mai trời sẽ lại sáng . một ngày mới sẽ bắt đầu . Mọi cái sẽ

trở nên sáng sủa hơn . Mà hãy tin như thế .

Bình An quàng tay qua người Thanh Thúy . Cô gục mặt vào vai bạn như cần sự che chở, cảm thông . Hiện tại, cô chỉ còn có Thúy, để yên cho Bình An khóc, nước mắt Bình An ướt đầm cả vai áo cô . Cô thầm nghĩ:

Có khóc như thế, nó mới vui đi nổi lòng, vui đi sự mất mát đớn đau .

Cô thấy đau lòng, đau nỗi buồn chán của Bình An . Rồi cô nhắm mắt lại .

Bình An vẫn thẫn thức, cho đến lúc cả hai thiếp đi . Giấc ngủ kéo dài đến sáng .

Sắc Tím Màu Sim

Tập 2

Nhà máy bánh kẹo nằm khuất sâu trong một con hẻm lớn, gần ở cuối con đường đất này.

Bình An làm việc ở đó. Càng ngày, cô càng trở nên lặng lẽ.

Thấm thoát mà cô đã sống ở Sài Gòn gần 2 năm rồi còn gì. Cô chưa một lần về quê, thỉnh thoảng viết thư về nhà thăm cha và em trai, đôi lúc có hỏi thăm dì ghê.

Thanh Thúy mỗi năm về hai lần, dịp hè và tết. Nhưng biết Bình An ở lại một mình, cô về chỉ nhiều lắm hai tuần là vô lại. Mỗi lần Thanh Thúy về quê, Bình An đều có quà cho bố, dì và em mình. Nếu lần nào dư dả, cô gởi cho bố một ít tiền để xài vặt.

Cuộc sống của cô tương đối êm đềm. Cô cảm thấy hài lòng về mình và rất dễ chịu.

Thanh Thúy tính tình vẫn như xưa, lí lắc hồn nhiên và yêu đời. một lần, Thanh Thúy đi chơi về và huyền thuyên kể cho cô nghe về một chuyện theo Thúy là rất kinh khủng. Chuyện xảy ra đến giờ, khi ngồi đây một mình, Bình An hồi tưởng lại vẫn còn khâm phục cô bạn thân của mình.

Đó là đêm Giáng Sinh cách đây hơn một tháng. Thúy bước vào nhà thờ hồn hên. Còn Bình An đang đọc dở cuốn tiểu thuyết trên tay. Thúy nói:

- Mà rớt giùm tao ly nước đi An.
- Bộ đi chơi không uống nước sao?
- Không.

Lúc hỏi xong, Bình An mới liếc nhìn đồng hồ. Vẫn còn quá sớm, sao Thúy không đi chơi nữa mà quay về?

Bình An thắc mắc:

– Ủa ! Đi chơi về sớm vậy?

Vừa hỏi, Bình An vừa đưa ly nước cho Thúy.

Thúy đáp:

– Tao không muốn đi chơi nên về đây.

– Có chuyện gì xảy ra à?

– Ừ.

– Nghiêm trọng không?

– Cũng nghiêm trọng.

– Nói cho tao nghe đi.

– Thùng thẳng đã. Tao đang rối bời đây này.

Bình An cầm điện cho quạt chạy. Cô quay quạt về hướng Thanh Thúy cho bạn mát. Thúy uống một hơi hết phần ly nước, vẫn còn thở hồn hển.

– Lấy giùm tao cái khăn nhúng nước đi.

Bình An bước ra sau, nhúng khăn rồi mang lên cho Thúy. Thúy lau mặt, lau cổ và hai tay xong, cô nằm vật xuống nệm và nói:

– Mà để tao tỉnh lại chút đã. Chuyện dài lắm, thùng thẳng tao kể cho nghe.

Bình An vừa lo lắng, vừa hồi hộp chờ đợi. Cô ngồi xuống bên cạnh Thanh Thúy, nhìn sâu vào mắt bạn. Cô vẫn không thấy gì cả. Mắt Thúy vẫn ráo hoảnh. Cô không hề khóc, mà sao cũng chẳng hề vui. Vậy chuyện Thúy sắp nói sẽ là chuyện vui hay chuyện buồn?

Bình An ao ước đó là một câu chuyện dí dỏm và hài hước. Cô rất sợ nghe những chuyện buồn, cũng như rất sợ xem những khúc phim buồn. Cô thấy rõ đây là lần đầu tiên Thanh Thúy đi chơi về với tâm trạng như vậy. Dẫu sao cô cũng hơi lo.

Thanh Thúy nằm nghỉ đến 15 phút sau mới lên tiếng;

– Tao và Hoài Vũ.... Anh ấy...

Giọng nói ngắt quãng của Thanh Thúy khiến Bình An hồi hộp, cô giục bạn:

– Mà với Hoài An thế nào? Nói Nhanh đi.

– Hồi sáng, khi mà đi làm, tao đã đi chơi với anh từ lúc đó đến giờ.

– Thì đã sao nào?

Thanh Thúy nhớ lại toàn bộ sự việc đã đến với cô....

Cô và Hoài Vũ đi chơi rất xa, tận Vũng Tàu. Anh đưa cô đi bằng chiếc mô tô của mình. Đến nơi, cả hai dắt tay nhau ra biển. Biển đẹp diệu kỳ.

Đôi mắt Thanh Thúy nhìn ra xa, xa mãi, ngược những cơn sóng bạc đầu đến tận chân trời, nơi trời biển gặp nhau. Đôi chân hai người men theo bờ cát.

Sóng xô vào rồi lại tản ra, lả lăm lả lăm cô dừng lại. Hoài Vũ đứng theo. Chỉ còn mấy ngày nữa là kết thúc mùa đông, nhường chỗ cho nàng Xuân tươi

thấm rợn rùng thay thế.

Nắng đang chiếu những tia diu diu xuống những ngọn sóng trắng muốt như sương sớm. Nước biển trong vắt. Cô lấy tay tát nước vào người anh. Hoài Vũ tát trả lại. Cả hai cười khanh khách.

Cô chợt thấy lòng mình xao xuyến, tim đập rộn rã và hai má ửng hồng. một giai điệu vui vẻ đâu đây làm cô mỉm cười. một hương thơm diu dàng của biển khiến cô ngây ngất.

Cô dang tay ngã vật ra bãi cát trắng xóa, mịn màng, mắt nhìn lên bầu trời xanh cao vút và mặt trời chói lọi.

1 đôi chim mê mải rơi cả xuống chân cô. Đột nhiên cô vùng dậy, lao xuống dòng nước bơi ra xa. Anh đứng trên nhìn xuống ngắm cô bơi lội tung tăng như con rái cá nhỏ nhắn. Anh mỉm cười hạnh phúc.

Cô vùng vẫy giữa biển cả mênh mông, một lúc thật lâu cô ngoi lên bờ. Cô kéo tay anh lên bên sườn núi, nơi đó có những mỏm đá gồ ghề và rất ít người qua lại.

Khuôn mặt cô rạng rỡ, đôi mắt long lanh và nụ cười khao khát trên đang hướng về anh với vẻ đẹp long lanh và thanh khiết của bông hoa vừa hé nở khiến anh bàng hoàng.

Anh hiểu điều gì đã đến với cô. Nó đã từ lâu bắt anh không nguôi dần vật và sợ hãi. Cả anh và cô đều muốn tự kiểm chế bản thân mình. Anh yêu cô hơn chính cả bản thân anh. Anh muốn giữ gìn cho cô mãi mãi.

Đối với Thanh Thúy, lúc đầu cô cứ tưởng đùa cho vui với đàn ông con trai, nhưng từ khi tiếp xúc với anh, cô thấy mình không còn ý nghĩ như xưa nữa. Tình cảm của cô đã nảy sinh và ngày càng sâu đậm.

Hoài Vũ không bao giờ nói nhiều. Đặc điểm đó khiến anh hấp dẫn. Anh biết giữ im lặng. Thời buổi này, những đàn ông con trai trẻ tuổi thường hay ba hoa chích choè về đủ mọi chuyện, làm như cái gì cũng biết, thì Hoài Vũ lại trầm lặng, kín đáo, rất khiêm nhường. Chính vì lẽ đó, anh gọi lên ở Thanh Thúy sự tin cậy.

Hoài Vũ quay mặt đi nơi khác, anh không dám nhìn cô, anh rất sợ. anh sợ lý trí không thắng nổi tình cảm của mình. Anh sợ làm tổn thương cô.

Mặc dù đã cố, nhưng anh vẫn thấy trong người rạo rực cuồng say, nó hiện ra với sức sống trẻ trung sôi nổi tràn rẫy trong thân thể trước mắt anh.

Hơn nữa, anh cảm thấy nó ở ngay chính bản thân mình.

Sắc đẹp của Thanh Thúy hay sự tinh khiết của thiên nhiên đã truyền vào tim anh cái sức mạnh kỳ diệu, vào thân thể đầy trẻ trung mạnh mẽ của anh.

Rồi Thanh Thúy từ từ quay lại phía anh.

Họ nhìn nhau đắm đuối mà không nói lời nào.

Cô bước một bước về phía anh.

Anh tiến một bước.

Và cũng đúng lúc đó, khi họ đang bước từng bước chậm rãi về phía nhau, cả hai đều biết rằng cuộc đời họ đang sắp đổi thay. Đổi thay hoàn toàn và không có gì khác được.

Cuối cùng, Thanh Thúy đã đến trong cánh tay anh, gần như ngã vào vòng tay ấy. Anh khép chặt vòng tay, sôi nổi và mạnh mẽ, ôm ghì cô vào lòng mình. Đôi tay cô đang rộng rồi quăn lầy cổ anh.

Cuối cùng họ hôn nhau. một nụ hôn say đắm. Cái hôn kéo dài như thể làm tiêu tan mọi cái trên thế giới này. Bỗng dưng Thanh Thúy đẩy nhẹ anh ra và nói:

– Em xin lỗi anh.

Cô nhớ lại những gì Bình An đã nói với mình lúc cô â"y bị một gã sở khanh lừa đảo. Câu nói ấy vẫn còn văng vẳng bên tai cô như một chân lý :

– Hãy giữ gìn thật kỹ những vật quý giá nhất khi mà nó chưa bị mất.

Bình An còn nói:

– Đừng để bản năng dục vọng thấp hèn làm lu mờ lý trí sáng suốt. Phải biết tự kiềm chế lấy mình. Thắng hàng vạn quân đi.ch không bằng thắng chính bản thân mình.

Và Thanh Thúy dắt tay Hoài Vũ xuống biển. Cả hai bơi đùa với nhau. Anh mừng rỡ. Cô cũng vậy. Cả hai cứ tưởng mình sẽ rơi vào một vùng bùn khó thoát. Giờ thì mọi cái đã ổn. Dường như cả hai đang thở phào nhẹ nhõm vì thoát khỏi mê hồn trận.

Cả hai đùa vui say sưa, gọi hải sản tươi sống và những món ăn khác. Đến tận chiều, cả hai mới quay lại Sài Gòn. Thanh Thúy buồn vui lẫn lộn. Cô buồn vì suy t chút nữa cô đã sống buông thả, và vui vì mình đã vượt qua được những đam mê nhất thời.

Nãy giờ, Bình An đang chăm chú nghe Thanh Thúy hồi tưởng cuộc đi chơi xa của mình và kể lại cho cô nghe. Cô thầm thán phục bạn.

Cô nắm tay bạn, siết chặt:

– Mày cừ thật đấy.

– Giờ đây nghĩ lại, tao còn thấy buồn cười cho cả hai đứa.

– Mày đi chơi từ sáng mà tao cứ tưởng mới đi mà sao về sớm thế chứ. Giờ này mới 8 giờ tối hà. Mà 8 giờ thì chỉ mới bắt đầu cho đêm Giáng Sinh thôi.

Thanh Thúy cười hì hì, hỏi lại:

– Hôm nay mày không đi chơi với ai sao?

– Không.

– Cái anh chàng gì làm cùng nhà máy với mày đó. Anh ta thế nào rồi? Ảnh không rủ mày đi chơi sao?

– Có nhưng tao không muốn đi.

– Sao vậy?

– Tao không muốn gì nữa. Tao thì ch sống một mình thế này cho yên ổn.

- Mày không buồn sao?
- Tao đọc chuyện thì lấy gì buồn.
- Hay thật.

Bình An nhìn Thanh Thúy và hỏi:

- Vậy từ sáng đến giờ, mày đi chơi có vui không?
- Tuyệt lắm.
- Tao nghĩ Hoài Vũ yêu mày thật sự.
- Ủ, chỉ có những tình yêu chân chính, người ta mới giữ gìn cho nhau thôi.
- Mày nghĩ thế à?
- Đúng, tao luôn nghĩ vậy.
- Cũng có lý.

Bình An nhớ lại toàn bộ câu chuyện mà đêm Giáng Sinh đã đọng lại trong lòng cô. Thanh Thúy bây giờ đã về quê ăn Tết. Chỉ còn lại một mình cô. Cô nhớ lại những gì đã qua và mỉm cười một mình.

Còn mấy giờ đồng hồ nữa là đến giao thừa. Một mình trong căn phòng trọ, cô thấy mình bơ vơ lạc lõng quá. Lúc này cô nhớ nhà, nhớ bố, nhớ em và nhớ những khách hàng quen thuộc. Nhớ cả bé Na, em anh Phi Hùng.

Bất giác, cô nhớ đến anh. Cô tự hỏi:

- Không biết giờ này anh Phi Hùng đang làm gì nhỉ?

Chắc chắn một điều là anh giống như cô, là cả hai đang sống xa nhà. Song, cô còn may mắn hơn anh là sống trên quê hương mình, nơi mà có chung một thứ ngôn ngữ. Người này nói, người kia sẽ hiểu.

Còn anh? Sống tại một miền đất quanh năm lạnh giá. Ngôn ngữ không đồng nhất. Anh sẽ rất cô đơn, buồn bã. Lúc đó, anh sẽ chia sẻ nỗi buồn cùng ai?

Cô tự dưng thấy thương anh vô cùng. Có lẽ là anh đang buồn lắm. Đang nhớ nhà, nhớ quê hương biết mấy.

Giao thừa trôi qua bình lặng. Cô không có một cảm xúc nào cả. Không buồn, cũng không vui. Cũng không ngủ. Cô không biết tết này có vui không. Cô chợt nhớ đến Văn Duy, anh chàng công nhân cùng làm chung một chỗ với cô. Anh ta cứ theo bám cô mãi.

Cô nhớ, mỗi lần xuống nhà ăn cơm sau mỗi buổi làm việc, anh ta đều để vào chỗ cô một chiếc bánh hay cái kẹo hay một thứ gì đại loại có thể tráng miệng được.

Rồi cũng có một lần, anh ta nắn nót viết sẵn một mảnh giấy nhỏ đầu từ ở nhà mang lên xưởng, gắn vào sau yên xe cô, và hộp chờ đợi sự trả lời của cô. Nhưng Bình An vẫn thản nhiên như không biết chuyện ấy xảy ra. Anh ta mời cô đi uống nước sau giờ làm việc.

Sự thờ ơ của Bình An không làm Văn Duy nản chí. Anh ta quyết theo đuổi cho đến cùng. Và có một lần, thấy anh ta năn nỉ mãi, Bình An đồng ý đi uống nước với anh ta. Và chỉ một lần đó thôi, thế mà anh ta lại tiếp tục hy

vọng.

Giờ đây, thời gian mà cô gắn bó với Phùng Hưng đã lùi vào dĩ vãng. Cô chỉ còn nhớ điều đó như nhớ về cái tình tiết mà cô đã đọc được trong một cuốn truyện hay cuốn sách nào đó. Mỗi lần nhớ lại, một số chi tiết của câu chuyện bị tan vụn ra và cô lại phải chấp vá thêm, thậm chí còn phải bịa thêm ra một vài thứ đã bị thời gian làm tan biến mất.

Cô nằm xuống, nhắm mắt lại. Cô biết giờ này ngoài đường đông lắm. Người ta đổ xô ra đường để hái lộc đầu năm. Giao thừa nào cũng vậy mà. Cô lại khác họ. Cố dỗ cho giấc ngủ đến nhanh với mình và cô đã thiếp đi không mộng mị.

Cô tỉnh dậy khi đã hơn bảy giờ sáng. Trời xuân thật đẹp. Những nụ mai bắt đầu chớm nở. Không khí dịu êm. một vài tia nắng quen thuộc hắt vào phòng làm Bình An thấy căn phòng trở nên ấm áp hơn.

Cô đang say sưa đón nhận bầu không khí của ngày đầu năm mới thì có tiếng gọi của bác chủ nhà từ bên dưới:

– Bình An ơi ! Cháu có điện thoại.

– Dạ, cháu xuống ngay ạ.

Bình An tiến bên điện thoại, trong đầu vẫn còn nghĩ.

Ai gọi cho mình vậy ta?

Cô nhắc ông nghe lên:

– Alo^.

Giọng Thanh Thúy từ đầu dây bên kia:

– Alo^. Mà phải không Bình An?

Bình An mừng quýnh. Thế là cô cũng có người gọi chúc tết. Cô vui vẻ nói:

– Tao chứ ai. Mà gọi từ quê vào đó hả? Hồng sợ tốn tiền sao?

– Tết mà. Xài xả láng.

– Nhà mà đón giao thừa vui không?

– Ôi ! Vui ời là vui. Tao chơi từ đầu hôm đến giờ luôn đó. Có ngủ tí nào đâu. Còn mà? Giao thừa ở Sài Gòn vui không vậy?

– Tao có ra đường đâu mà biết vui khây không.

– Mà ở trong phòng hả? Làm gì trong lúc ấy?

– Thức và nghe ngóng.

– Có thấy rộn ràng gì không?

– Chẳng nghe gì cả.

– Rồi mà thức đến giờ luôn đó hả?

– Đâu có, tao ngủ khì khì. Mới tỉnh dậy là mà gọi đó.

– Con quý ! Ngủ như heo.

– Đầu năm đó nghe mà. Nói phải giữ mồm giữ miệng chứ.

– Ô, tao quên. Cho xin lỗi nha.

– Khỏi.

Thanh Thúy cười hì hì trong máy làm Bình An cũng cười theo.

Thúy nói:

– Thôi, năm mới, tao không có gì hơn là cầu chúc cho mày luôn gặp may mắn trên mọi lĩnh vực nhé. Nhất là chuyện tình cảm đó. Phải cởi mở cõi lòng ra, đừng có khắt khe quá như vậy. Có ngày trở thành bà cụ đó.

– Tao cũng chúc cho mày và gia đình hưởng một mùa xuân thật vui tươi. Tiền vô như nước, tiền ra nhỏ giọt.

– Mày chúc hay quá hén - Thúy khen.

Bình An hỏi:

– Mày có dự định đi chơi ở đâu không?

– À, có đi chơi với mấy đứa bạn học cũ. Thăm thầy cô giáo và chúc tết bà con cô bác.

– Vui quá hén.

– Còn mày, mày không đi chơi sao?

– Đi với ai? Đi đâu bây giờ?

– Gọi anh Văn Duy đấy. Bảo anh đưa đi chơi cho đỡ buồn. Ở nhà ru rú chán chết.

– Tao cũng không biết nữa.

– Tao thành thật khuyên mày đấy. Mày cứ sống khép mình như vậy có ngày bị thần kinh đấy ngốc ả.

– Làm gì có chuyện đó mày.

– Tao nghe các chuyên gia tâm lý họ nói vậy đó. Đó là nguyên nhân của những bệnh trầm cảm.

– Mày lại xạo nữa rồi. Có bao giờ mày đi gặp mấy ông chuyên gia đó không mà dóc.

Thanh Thúy cười khanh khách trong điện thoại.

Bình An nhắc bạn:

– Thôi, nói chuyện điện thoại ít ít thôi, kéo tốn tiền đấy.

– Con quỷ ! Mày yên tâm đi. Hồi tối chơi bài với anh trai và ba mẹ tao, tao thắng đậm. Có gì tao gởi tiền lại cho má tao trả tiền điện thoại. Mày khỏi lo. Nhưng chắc chắn má tao sẽ không lấy tiền tao và còn mắng tao là khùng cho mày coi.

– Để mai một vô nói chuyện nhiều hơn.

– Ủ.

– Khoan đã. Khi nào mày vô?

– À, anh Hoài Vũ bảo tao vô sớm sớm mừng 4 hay mừng 5 là tao vô đó.

Mày ráng ở một mình bốn, 5 hôm nữa nghe.

– Ủ. Tao cũng quen rồi. Mày yên tâm đi. Đừng lo cho tao.

– Chúc mày vui vẻ nha.

– Cảm ơn mày nhiều lắm, Thúy ạ.

- Đồ yêu ! Lại khách sáo nữa rồi.
- Thôi, cúp máy nghe Thuý.
- Ừ.

Bình An để ống nghe xuống, lòng vui khắp khởi. Cô trở về phòng mình. mấy ngày tết làm gì để giết thời gian đây? Bình An ngẫm nghĩ, đôi lúc cô thấy mình ngớ ngẩn thật.

Ngày xưa, khi còn ở với dì ghẻ, mấy ngày tết cô cũng chẳng được nghỉ ngơi yên thân, vẫn phải làm đủ thứ việc. Còn bây giờ thì lại chẳng biết làm gì. Nhưng thật ra, cô cũng muốn ăn ngủ cho lại sức. Làm công nhân cũng không nhàn hạ gì cho mấy. Cũng vất vả lắm. Nhưng đầu sao cũng chỉ bằng một nửa của ngày xưa.

Cô lẩn ra nệm. Chọn một bộ truyện hay nhất mà cô đã thuê trước tết để đọc. Cô nghiền ngẫm nó. Trong truyện cũng có một vài nhân vật có hoàn cảnh rất đáng thương. Mỗi lần đọc đến những mảnh đời đau khổ của họ là nước mắt cô cứ ứa ra. Cô không làm sao kềm giữ được. Cô nghĩ đến hoàn cảnh của mình và so sánh với hoàn cảnh của họ. Song, cô khóc cho cả hai.

Cô đang say sưa đọc thì tiếng rít của phanh xe là cô giật mình. Cô nhìn qua cửa sổ xuống sân thì thấy Văn Duy đang lui cui dựng chiếc cup 80 .

Anh lễ phép hỏi bác chủ nhà:

– Xin thưa, đây có phải là nhà cô Bình An trọ không ạ?

Bác chủ nhà đáp, giọng nhỏ nhẹ:

– Anh kiếm cô Bình An à?

– Vâng ạ.

– Anh là bạn của nó?

– Vâng.

– Anh đợi một lát nhé. Để tôi gọi nó xuống.

Bình An rất đỗi ngạc nhiên. Nhưng cô vẫn bước xuống.

Cô khẽ gật đầu chào anh và mời anh lên phòng khách. Vì anh là con trai, cô không muốn dẫn lên phòng mình. Từ xưa đến giờ, căn phòng ở của hai cô chỉ có mỗi anh Khánh Kỳ được lên. Tuy Khánh Kỳ là con trai, nhưng anh là anh ruột của Thanh Thuý. Do đó, hai cô cho phép anh ra vào tự do. Chủ nhà cũng biết nên không nói gì.

Vào phòng khách, Bình An nhìn Văn Duy và hỏi:

– Mới mừng một tết mà đi đâu sớm vậy? Không kiêng kỵ sao?

– Nhà anh không có kiêng cử gì hết. Còn em?

– Em thì không, nhưng nhà bác chủ nhà thì em không biết.

– Vậy mình đi ra quán uống nước và nói chuyện đi.

– Thôi lỡ rồi, ngồi chơi chúc tết hai bác xong, lát nữa đi. Mới vô mà đi liền kỳ lắm.

– Thế cũng được.

Chợt Bình An nhớ ra và hỏi:

– Ủa ! Mà sao anh Duy biết em ở đây mà đến vậy?

Duy cười cười, không đáp.

Bình An có vẻ giận.

– Trả lời đi chứ. Nếu không thì..

Văn Duy sợ Bình An giận sẽ không chịu đi chơi với mình. Anh đành thú nhận:

– Hôm trước, anh xin em địa chỉ mấy lượt mà em đều từ chối. Anh không biết làm cách nào để tết đến chúc tết và thăm em. Anh đã...

Văn Duy bỏ dở câu nói. Bình An thúc anh:

– Anh nói nhanh đi. Đừng có lấp lửng nữa.

– Anh quyết định làm "cái đuôi" của em cho đến lúc em về rẽ vào nhà này. Anh còn đợi thêm xem em có vào chắc chưa hay còn ra lại. Sau đó, thấy em vào hẳn, anh mới quay về.

Vừa nói, Văn Duy vừa cười tủm tỉm. Bình An chỉ biết lắc đầu cười theo.

Bình thường, cô không quan tâm đến Văn Duy, và kể cả những người khác tán tỉnh cô. Nhưng hôm nay, sự có mặt của anh làm cô thấy vui hẳn lên. Cô cảm nhận được điều đó. Và cô đổ lỗi cho mùa xuân, đổ cho mấy ngày tốt.

Chớ không phải tại cô mến Duy.

Lập luận của Bình An xem ra cũng rất logic. Nhưng cái hay của Duy là anh ta biết tận dụng đúng thời cơ để chinh phục người đẹp.

Ngày trước, mỗi lần mời Bình An đi chơi là cả một vấn đề. Còn bây giờ, anh chỉ mời một tiếng là Bình An ưng thuận liền.

Sự đồng ý của Bình An làm anh vui như ngày hội, như tiếp thêm cho anh một nguồn sinh lực dồi dào. Anh vui vẻ chúc tết gia đình bác chủ nhà và đợi Bình An thay đổi.

Anh ngạc nhiên thực sự khi hiện ra trước mắt anh là một Bình An trong bộ cánh vô cùng xinh đẹp. Cô ăn mặc hết như lúc còn đi làm văn phòng bên công ty Phùng Hưng.

Hồi giờ, anh chỉ nhìn cô trong những bộ đồng phục công nhân. Đơn giản thế thôi mà anh vẫn nhận ra nét đẹp dịu dàng của cô. Huống chi giờ đây cô như một người mẫu. Anh không tin vào mắt mình nữa. Anh vừa vui, lại vừa buồn.

Anh buồn vì sợ anh sẽ không xứng với cô, sợ sẽ mất cô. Còn vui vì hôm nay anh đi bên cạnh một người đẹp như thế, anh cảm thấy hãnh diện vô cùng.

Bình An im lặng ngồi sau xe anh. Suốt dọc đường, cô không nói một lời.

Anh phá vỡ sự yên lặng bằng một câu hỏi:

– Em thích đi đâu.

– Em không rành Sài Gòn lắm. Tùy anh Duy à. Dẫn đi đâu, em đi đó.

– Mình vào Đầm Sen chơi nhé.

– Vâng.

Anh lái xe theo hướng đường Lạc Long Quân, rồi quẹo qua đường Hoà Bình, đến cổng Đầm Sen. Anh mua vé và đưa cô vào. Anh hỏi:

– Em đi Đầm Sen lần nào chưa?

– Dạ, rồi.

– Lúc nào.

– Lúc mới vào Sài Gòn khoảng mấy tháng.

– Em đi một mình à?

Bình An định nói đi với Phùng Hưng, nhưng rồi cô im bật. Cô chỉ buông một tiếng "không".

Duy hỏi tiếp:

– Thế em đi với ai?

Bình An ngập ngừng, chưa biết trả lời ra sao. Cuối cùng, cô nói:

– Em đi với nhỏ bạn cùng phòng.

Văn Duy gật gù. Sau đó, anh hỏi cô:

– Em thuê phòng trọ ở mấy người.

– Dạ, ở hai đứa.

– Bạn em cũng cùng quê luôn à?

– Vâng. Nó là bạn học cùng lớp ngày xưa với em. Hai đứa chơi rất thân.

– Vậy à. Cô ấy tên gì?

– Dạ, nó tên Thanh Thuý.

– Cô ấy cũng đi làm luôn chứ?

– Dạ, không. Nó đang học năm thứ 2 đại học. Nó học giỏi lắm.

Văn Duy mỉm cười nói:

– Bạn em tương lai xán lạn hén.

– Vâng. Em cũng thấy vậy.

– Cô ấy về quê ăn tết rồi à?

– Vâng.

– Sao em không về luôn?

– Em không muốn về.

Văn Duy ngạc nhiên, anh hỏi một cách dò xét:

– Về nhà mà em không muốn ư?

Bình An không muốn trả lời câu hỏi của Duy. Nói đúng hơn, câu hỏi của anh ta làm cô cảm thấy khó chịu. Ngày xưa, Phùng Hưng hỏi, cô ngây thơ khai từ A đến Z. Còn bây giờ nói chuyện với ai, cô cũng đều dè dặt từng li từng tí. Cô không muốn kể cho ai nghe về gia cảnh của mình và cả quá khứ đen tối của mình.

Cô nhăn mặt lại làm Duy cũng thấy rõ điều đó. Biết mình lỡ lời, Văn Duy im lặng. Anh không hỏi nữa, dẫn cô đi tham quan một vài nơi có cảnh đẹp. Đầm Sen vào ngày tết đông muốn ngạt thở. Đi vòng vòng một lúc, Bình An

cảm thấy mệt khinh khùng. Cô nói với Văn Duy:

– Em mệt lắm rồi. Mình lại ghé đá ngồi nghỉ đi.

Văn Duy đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm một cái ghế đá, nhưng tất cả các ghế đá đều đã có người ngồi chật kín. Anh khuyến khích cô:

– Em ráng đi một chút nữa là đến quan nước thôi. Chúng ta vào đây uống nước và nghỉ chân luôn. Em đồng ý chứ?

– Vâng.

Bình An bước từng bước uể oải theo chân Văn Duy. Cô không quen đi cái cảnh đông đúc, ngột ngạt như thế này.

Văn Duy mạnh miệng:

– Anh dìu em đi nhé.

Bình An giật mình:

– Em tự đi được mà. Anh đừng động vào người em.

Văn Duy bật cười:

– Anh chỉ hỏi thôi mà. Anh có động vào em đâu nào. Chưa gì mà em đã la toáng lên rồi. Người ta nhìn kìa.

Bình An cũng phải bật cười vì thái độ của mình. Có lẽ do sự ức chế trong lòng từ trước đã tạo cho cô cảm giác sợ sệt. Cô quay lại nhìn Duy, hạ giọng:

– Em xin lỗi nha.

– Không có gì đâu. Em đừng bận tâm đến mấy chuyện vặt đó.

Họ đến một quán nước thật mát mẻ trong khu du lịch này. Quán cũng chật ních khách. Anh phải đi kiếm mãi mới được 2 cái ghế trống cho hai người ngồi.

Anh nhỏ nhẹ hỏi:

– Em thích uống gì?

– Cho em ly cam tươi.

Anh gọi một ly cam tươi cho Bình An và một chai coca cola cho mình.

Nước cam mát lạnh làm dịu cơn khát của Bình An và tiêu tan cả sự mệt mỏi ban đầu.

Cô vừa uống vừa nhìn xung quanh một cách bao quát, rồi buông một câu hỏi mà không cần ai trả lời:

– Sài Gòn hết chỗ chơi hay sao mà đổ đôn về đây dữ vậy?

Văn Duy biết cô hỏi vui vợ, nhưng anh cũng đáp:

– Nhiều lắm. Nhưng em thử ước tính xem số lượng người trên đất Sài Gòn này biết bao nhiêu. Bấy nhiêu đây làm sao mà đủ sức chứa cơ chứ.

– Vậy ngoài ở đây ra, người ta còn đi những nơi nào?

– Nhiều lắm. Em có muốn anh liệt kê ra không?

– Muốn ạ.

– Nào là hồ Kỳ Hoà, Suối Tiên, Sở thú, Bửu Long, ao cá Thủ Đức- Bình Chánh v.v.. Nhiều lắm, em ạ.

Bình An chỉ cười. Cô không có ý kiến gì cả.

Văn Duy cố tình ngồi đối diện với Bình An để quan sát cô cho rõ. Anh muốn tìm hiểu thật kỹ về cô. Anh đang đi tìm cho mình "1 nửa còn lại".

Anh chưa bao giờ yêu, cho đến khi nhìn thấy Bình An, anh bỗng chốc hiểu ra rằng cuộc đời anh lúc này sẽ khác. Anh đã phải lòng cô.

Anh âu yếm hỏi cô:

– Anh muốn mời em đến nhà anh chơi cho biết. Em có đồng ý không?

– Để em suy nghĩ đã.

Anh mỉm cười và giới thiệu với cô về gia đình mình.

– Gia đình anh có tất cả ba anh em trai và một chị gái. Tất cả đều đã lập gia đình, chỉ còn mỗi một mình anh.

– Vậy à?

– Ông bố anh cứ thúc anh lấy vợ hoài cho yên bề gia thất.

Bình An trêu anh:

– Sao anh không nghe lời bố anh cưới vợ đi?

– Có ai chịu ưng anh đâu mà cưới.

– Xạo quá đi.

– Thiệt mà. Hồng có ai yêu anh hết đó.

Bình An cười tủm tỉm:

– Đẹp trai như anh mà cũng e^ " nửa hả?

– Đẹp trai nhưng bất tài vô dụng thì phỏng có ích gì chứ.

– Sao anh lại nói vậy? Anh vẫn đi làm việc hàng ngày mà.

Văn Duy không trả lời. Anh cúi đầu nhìn vào ly nước, vẻ suy nghĩ.

Lúc này, anh muốn chứng tỏ tình yêu với cô, nhưng không gian xung quanh không cho phép. Anh đã thường nghĩ về cô, kể từ lần gặp đầu tiên trong nhà máy.

Sự thực, hiếm khi nào mà tâm trí anh không hướng tới cô. Suốt mấy tháng trời, gương mặt tươi sáng của cô cứ ám ảnh anh cả đêm lẫn ngày.

Và rất kiên quyết, đúng vậy, anh muốn lấy cô. Bình An là mẫu người phụ nữ thích hợp với anh, người duy nhất. Và Bình An chắc chắn là người duy nhất anh nghĩ có khả năng trở thành vợ mình.

1 tuần trước khi bôm. bắt đầu đề cập đến chuyện cưới hỏi, vợ con với anh, anh đã kèm chế mình. Anh đã muốn nói ra, kể với ông bà về Bình An. Anh đã không biết làm thế nào mà mình lại có thể giữ kín chuyện ấy, vậy mà anh đã làm được.

Bình An sẽ là sự ngạc nhiên thú vị đối với bố mẹ anh. Anh đang liên tưởng đến việc sẽ giới thiệu Bình An với họ trong dịp tết này. Họ sẽ yêu quý cô cũng như anh vậy, anh không nghi ngờ điều đó.

Anh nhìn cô và hỏi một lần nữa:

– Hay chiều nay anh chở em về nhà anh chơi luôn?

– Để em xem lại đã.

– Đừng ngại, bố mẹ anh vui lắm, và hiền từ nữa. Họ sẽ rất quý em. Anh nói thật đấy.

– Em đồng ý nhé Bình An?

– ...

– Em không đi, anh buồn lắm đó.

Thấy Văn Duy năn nỉ mãi, Bình An cảm thấy tội nghiệp. Vả lại, suy cho cùng, về nhà cô cũng ngủ chớ có làm gì đâu.

Cô khẽ gật đầu:

– Được rồi, em đồng ý đến chơi nhà anh.

Văn Duy mừng rỡ:

– Em nói thật chứ?

– Vâng.

Anh kèm tiếng cười dâng lên nơi cổ khi nghĩ đến lúc hai ông bà già gặp mặt Bình An. Họ sẽ không phản đối cô, không phải đối Bình An của anh. Anh thầm nhắc lại tên cô cho riêng mình. Anh thích cái tên đó. Cái tên có vẻ hay hay.

Anh không giấu nổi vui mừng;

– Em biết không? Anh rất hạnh phúc khi được em chấp nhận đi với anh đó. Anh còn muốn thổ lộ cho cô biết rằng anh đã thầm yêu trộm nhớ cô từ lâu. Rằng tất cả những gì anh đã nghĩ về cô từ trước tới nay. Bộc bạch những gì anh mơ tưởng về cô, muốn nói với cô là anh yêu cô, muốn làm cô càng sớm càng tốt. Anh muốn nói ngay bây giờ. Muốn mọi thứ phải ngay lúc này. Ngay lập tức. Anh không bao giờ muốn lại phải sống mà không có cô. Và đó chính là những gì sẽ đến. Anh và cô sẽ được ở bên nhau suốt đời. Nhưng anh hiểu là anh không thể làm gì, không thể nói với cô bất cứ điều gì hay giải thích cho cô bất cứ cái gì bây giờ.

Anh chế ngự bản thân mình. Anh cho rằng với cô, anh phải đi từ từ, từng bước 1. Khó khăn lắm, anh mới được làm quen với cô. Vì thế, anh có thể chờ đợi thêm một thời gian lâu hơn nữa để kéo cô về với anh, sở hữu cô hoàn toàn, biến cô thành của mình. Cô sẽ thuộc về anh.

Khi cả hai đã hết mệt mỏi, họ tiếp tục dạo chơi. Họ chơi đập vịt, đi tàu trên không. Sau đó vào siêu thị Coopmark dạo quanh các khu bán hàng. Thoắt một cái mà trời đã về chiều.

Văn Duy hỏi:

– Ta về được chưa Bình An? Giờ anh đưa em đến nhà anh nhé?

– Vâng.

Cả hai bắt đầu quay về nhà Văn Duy. Anh khắp khởi trong lòng, vừa đi vừa khẽ hát.

Đến nhà, anh dắt xe vào và nói nhỏ với cô:

– Em đừng ngại nha. Ba mẹ anh hiền lắm.
 Anh cứ lặp đi, lặp lại câu ấy mấy lần để trấn an cô. Anh đưa cô vào nhà.
 Thấy anh về, ba mẹ anh hỏi ngay:
 – Chà ! Đi ghê hén. Cả ngày mới ló mặt về.
 Hai ông bà thoáng nhìn đã thấy Bình An phía sau lưng anh. Cả hai đều ngạc nhiên, nhìn một cách dò xét.
 Hiểu ý ba mẹ, Duy giới thiệu ngay:
 – Thừa ba mẹ, đây là bạn gái con. Cô ấy tên Bình An.
 Ông vẫn bình thường, không lộ vẻ gì ra, còn bà thì vui hẳn:
 – Mời cháu An vào nhà chơi.
 An cúi đầu chào cả hai người. Cô bẽn lễn và ngại ngùng. Bà Hường khoát tay:
 – Cháu đừng ngại. Nhà bác chứ có phải nhà ai đâu mà sợ. Hai bác dễ tính và vui vẻ lắm. Cháu ngồi đi cháu.
 Bình An ngồi xuống chiếc ghế salon, đối diện với bà Hường. Bà nhìn cô chăm chú. Bà nhoẻn miệng cười hiền hậu với cô và hỏi:
 – Cháu đi chơi với nó từ sáng đến giờ đó hả?
 – Dạ.
 – Cháu quen Duy lâu chưa?
 Bình An then thùng nhìn xuống. Văn Duy trả lời thay cô:
 – Dạ, đã mấy tháng rồi đó mẹ.
 – Sao con không kể gì cho mẹ nghe hết vậy?
 Duy cười nói:
 – Dạ, tụi con muốn cho ba mẹ bất ngờ đó mà.
 – Cái thằng, cũng lém dữ.
 Sự vui vẻ hoà nhã của ông bà Hường khiến Bình An cảm thấy dễ chịu, cô tự nhiên hơn lúc mới bước vào. Phút chốc mà cô thấy mình và bà Hường gần gũi ghê gớm.
 Gương mặt bà Hường khá phúc hậu. Nếu mẹ cô còn sống thì cũng sẽ trạc tuổi bà Hường. Cô ngạc nhiên vì nghĩ rằng trên đất Sài Gòn này mà cũng còn nhiều người sống tình cảm đến thế.
 Bà Hường quay sang hỏi cô:
 – Cháu năm nay được bao nhiêu?
 – Dạ cháu vừa tròn 20 yrs old. Nếu tính theo âm lịch thì cháu 21 yrs old ạ.
 – Cháu cũng còn trẻ quá hén.
 – Cháu biết tuổi của thằng Duy chưa?
 Bình An cười ngượng nghịu:
 – Dạ, cháu chưa hỏi anh ạ.
 – Nó hơn cháu những 6 yrs old lận đó.
 – Vậy hả bác? Sao trông anh trẻ thế?

Bà Hường cười hì hì:

– Nó vô tư lắm. Có lo lắng gì đâu mà bảo già. Con út mà.

Bình An cũng cười theo, cô nói:

– Ảnh là con út, chắc được cưng lắm, bác nhỉ?

– Cũng có lúc bị đòn nữa đó cháu.

– Nhưng ảnh lớn rồi mà bác?

Bà Hường đùa:

– Lớn cũng đánh tốt.

Cả ba cùng cười. Không khí trở nên thân mật vui vẻ. Ông Hường đã lên gác nghĩ lung.

Gia đình Duy không giàu, cũng không nghèo. Anh chị Duy rất thành đạt.

Chỉ có Duy lúc xưa ham chơi nên trượt đại học phải đi làm công nhân.

Gia đình anh thỉnh thoảng cũng được di ruột anh ở nước ngoài giúp đỡ.

Cuộc sống cũng khá khá.

Bình An quan sát phòng khách. Nó khá rộng, nhưng không bày biện quá nhiều đồ đạc. Tường màu kem, nền nhà bằng gạch men bóng loáng.

Căn phòng dễ chịu, tiện nghi và Bình An cảm thấy thư thái. Cô cảm thấy tự nhiên như ở nhà và điều này làm cô hài lòng.

Bà Hường hỏi qua loa rồi cũng đi nghỉ sớm. Bà lên gác xem tivi và trò chuyện với ông Hường. Chỉ còn lại Bình An và Văn Duy ở dưới, bây giờ là đã gần 7 giờ tối.

Anh nói với cô:

– Mình ra sân ngồi chơi cho thoáng, An nhé?

Sân nhà anh rất rộng. Thật hiếm trên đất Sài Gòn mà có được một khoảnh sân lý tưởng như vậy. Đằng trước, anh trồng một số loại hoa hồng theo từng chủng loại. Có cả thược dược, vạn thọ và bông hướng dương. Bên trên giàn treo rất nhiều chậu lan quý nhỏ nhắn xinh xinh. Bình An rất thích khoảnh sân nhà anh. Cô không ngớt lời khen:

– Ở đây mát mẻ, thoải mái quá.

– Em thích nhiều không?

– Rất thích.

Văn Duy chớp lấy thời cơ, nói ngay:

– Vậy hàng ngày sau giờ làm việc, anh dẫn em về đây chơi nhé. Sau đó, anh đưa em về.

– Thôi đi anh Duy ơi, em sợ phiền lắm.

– Không đâu, nhà anh có ai đâu. Có hai ông bà già hà. Mấy anh chị lập gia đình ở riêng hết rồi.

– Nhưng mà...

Văn Duy ngắt ngang:

– Em ngại gì nào? Hay em không thích chơi với anh?

- Không phải thế.
- Chứ tại sao?
- Tôi nào em cũng đi học hết.
- Em học gì?
- Em học bổ túc văn hoá, gần ra trường rồi.
- Vậy à.
- Em vừa học bổ túc, vừa giải đề thi đại học nữa. Thanh Thuý giúp em giảng giải những điều mà chương trình bổ túc không dạy.
- Bộ em tính thi đại học sao?
- Vâng.
- Không lấy chồng à?
- Em cũng còn trẻ mà. Lo gì chuyện ấy. Nếu thi trượt thì em sẽ lấy chồng.
- Em nói đùa hay nói thật vậy?
- Em nói thật đó. Mà em cũng chưa biết nữa. Cũng có thể em sẽ không thi đại học. Thời gian ít quá. Làm về là em mệt muốn chết, học không vào nữa. Văn Duy im lặng lắng nghe cô. Anh không nói một lời nào cả. Có lẽ anh đang buồn.
- Anh vào nhà mang ra chiếc đàn ghi ta. Thoáng thấy, Bình An hỏi ngay:
- Anh biết chơi ghi ta à?
- Ừ.
- Anh chơi lâu chưa?
- Lâu rồi.
- Từ lúc nào?
- Từ năm anh lên 10 yrs old. Anh đã theo học ở nhà văn hoá thiếu nhi. Anh mê nó lắm, đeo đuổi mãi. Anh lười học chữ nên trước đại học đó chứ. Anh cũng chẳng ôn tập lại nữa.
- Anh đàn cho em nghe đi.
- Tất nhiên rồi. Em có thích nghe lắm không?
- Em cũng mê lắm đó, mà không có điều kiện đi học.
- Vậy bây giờ em muốn học không?
- sao anh hỏi vậy?
- Anh hỏi để biết. Nếu em muốn anh sẽ dạy cho.
- Thật hả anh Duy?
- Thật 100%.
- Duy vừa đáp vừa cười .
- Bình An giương mắt lên hỏi tiếp:
- Vậy chủ nhật hàng tuần, anh dạy em nhé?
- Rất hân hạnh.
- Cảm ơn anh trước nha.
- Em học từ sáng đến chiều luôn chứ?

Bình An ngần ngại:

- Ở lại trưa, em sợ kỳ quá.
- Lại sợ nữa rồi. Nếu đồng ý thì anh mới dạy lận.

Bình An miễn cưỡng gật đầu:

- Vâng, em đồng ý.
- Có thể chứ, nhóc con búng bình.

Anh khẽ dạo đàn. Những ngón tay lướt trên cần đàn nhẹ nhàng uyển chuyển và thoăn thoắt một cách điệu nghệ.

Anh không chơi modert mà anh chơi móc classis. Tiếng đàn anh phát ra nghe thật êm tai. Anh chơi cho cô nghe một bản nhạc nổi tiếng trên thế giới mà thầy anh đã dạy, bản Romance de Amour.

Cô say sưa lắng nghe, thả hồn trên những công bậc khác nhau phát ra từ chiếc đàn anh đang dạo. Cô khen:

- Anh chơi điệu nghệ thật đấy, Duy ạ.
- Em quá khen.

Văn Duy chơi xong bản đó, anh dừng lại và nói:

- Anh vừa đàn vừa hát cho em nghe nhé?
- Vâng, em thích vậy lắm.
- Em thích nghe bài gì?
- Bài gì cũng được, miễn là anh thích.

Văn Duy mỉm cười. Anh dạo bản "Cho em một ngày" của nhạc sĩ Dương Thụ.

Lần đầu tiên cô nghe anh hát. Trung thực mà nói, anh hát không thua gì các ca sĩ chuyên nghiệp. Đến độ cô phải thốt lên:

- Em mong anh Duy đừng ngừng hát. Anh hát hay quá. Em rất yêu giọng hát của anh. Và em thích nghe anh hát, Duy ạ.

Anh vẫn hát tiếp, mặc dù đã nghe cô nói. Anh không đáp lại mà chỉ làm theo lời cô.

Bài hát kết thúc trong tiếng vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt của Bình An. Anh cảm thấy ấm áp trong lòng. Cô ấy nói là thích giọng hát của anh. Điều này đối với anh vô cùng quan trọng. Anh rất hạnh phúc vì cô khen tặng anh như vậy.

Anh vừa đàn vừa nhìn cô say đắm. Anh trù mếu nói:

- Anh sẽ đàn cho em nghe bất cứ lúc nào mà em muốn.

Bình An cảm thấy đỏ mặt vì cái nhìn chăm chú của anh. Cô muốn nhìn đi nơi khác, trốn khỏi ánh mắt ấy. Ánh mắt dịu dàng dán chặt vào mắt cô.

Cô hỏi anh cho bớt ngượng, nhưng là một câu hỏi rất thật lòng.

- sao anh không đi theo nghiệp cầm ca?
- Anh muốn lắm, nhưng không thể.
- Giọng hát của anh đâu thua gì các ca sĩ chuyên nghiệp. Nếu thời cơ đến,

anh cũng có thể trở thành một người nổi tiếng cơ đấy.

– Em làm như nổi tiếng dễ lắm vậy.

– Thì cứ hát hay sẽ nổi thôi chứ sao.

– Đồng ý là như vậy, nhưng em biết cái gì cũng có cái giá của nó. Em muốn trở thành một người nổi tiếng trong bất kỳ lĩnh vực nào cũng vậy, thì trước đó hàng mấy năm, em phải ngâm dìm nuốt cay, chịu nhục chịu nhả đủ lắm đó.

– Thế hả anh Duy.

– Em không biết à?

– Em chỉ nghĩ đơn giản là hát hay sẽ nổi tiếng.

– Nó còn phụ thuộc vào nhiều yếu tố lắm em ơi. Còn phải có người lăng xê lên nữa đấy.

– Phức tạp quá, anh Duy nhỉ.

– Ừ.

– Nhưng sao anh không thử thời vận xem sao?

– Anh đã tính thử rồi, nhưng ba anh bảo: "Đồ xướng ca vô loại", thế là anh cụt hứng.

Văn Duy cười, làm cô cũng cười theo.

Duy trêu :

– Nhưng em không ngại sao? Anh mà trở thành ca sĩ nổi tiêng, lỡ anh lăng nhăng thì hỏng hết.

– Có ảnh hưởng gì tới em đâu nào?

Câu nói chủ quan của mình bị Bình An coi như pha. Anh cảm thấy mắc cỡ vô cùng. Anh không kịp nghĩ rằng Bình An có bao giờ nói rằng cô ấy mến anh đâu. Anh có lăng nhăng hay gì nữa thì chắc gì cô ấy đã quan tâm. Anh bật cười vì sự ngờ nghệch của mình.

Từ nãy giờ, mãi lo chơi với Bình An mà anh quên bém. Anh vội hỏi:

– Em đói bụng không?

Bình An cũng mãi vui nên chẳng thấy đói. Đợi lúc Duy hỏi, cô mới sực nhớ mình chưa ăn gì. Và cô cảm thấy đói cồn cào. Cô nói nhỏ:

– Em sắp chết vì đói đây. Nhưng thôi anh đưa em về nhà em đi. Về đó, em ăn cũng được.

– Thôi, vào nhà ăn uống xong cái đã. Rồi anh đưa về. Cũng còn sớm mà.

Mới 9 p.m. thôi. Tết nhứt, người ta đi over night (qua đêm) luôn đó.

– Đưa em về đi, mới ngày đầu mà anh bắt em ăn cơm ở đây. Em ngại lắm, không ăn đâu.

– Có mình anh với em thôi hà.

– Cũng ngại nữa.

Duy trách cô:

– Em cứng đầu thật đấy. Thôi được, anh chở em ra quán ăn đỡ vậy.

- Cũng được. Anh thông cảm nha. Lần khác, em sẽ dùng com ở nhà anh.
- Nhớ nha. Quân tử nhất ngôn đó.
- OK.

Văn Duy đưa cô ra quán. Cả hai dùng bữa tối xong, anh đưa cô về nhà. Ngày đầu năm đối với cả hai đều vui vẻ, phấn khởi. Cả anh và cô đều hài lòng về ngày hôm nay. Anh ra về, không quên chúc cô:

- Chúc em đêm nay ngủ ngon.

Cô đáp lại:

- Anh cũng vậy, ngủ ngon nhé.

Anh cười hạnh phúc và nổ máy, cho xe lăn bánh.

Tối khuya một mình trong phòng, cô nghĩ mông lung. Cô bắt đầu thấy nhen nhúm một chút cảm tình với Duy. Cô yêu nụ cười của anh ta. Yêu tiếng đàn và yêu giọng hát. Cô không biết đến lúc nào cô sẽ yêu cả con người anh?

Lúc này, cô chỉ mới thoáng nghĩ về anh, chưa có một tình cảm gì sâu nặng. Cô thầm nghĩ:

Thà là như vậy, cô thấy vui vẻ và dễ chịu hơn.

Cô thoáng nhớ đến gia đình. Không biết giờ này mọi người đang làm gì nữa? Bố cô buồn hay vui? Ông có nhớ cô không? Cô biết có lẽ là ông buồn lắm, ông muốn cô về thăm ông. Còn bé Khanh? Chắc nó nhớ cô lắm. Thế nào nó cũng khóc khi không thấy cô về ăn tết. Bỗng dưng cô chạnh lòng, nước mắt ứa ra. Cô nằm dài xuống nệm, mắt nhắm chặt và cố níu kéo giấc ngủ về với mình. Rồi cô cũng thiếp đi. Một ngày đêm trôi qua hạnh phúc xen lẫn nỗi nhớ quê nhà của một cô gái yếu đuối.

3 ngày tết, ngày nào Duy cũng đến đưa Bình An đi chơi. Ở nhà một mình thì buồn, nên Bình An không từ chối. Cô vui vẻ nhận lời đi với anh.

Hôm nay mùng bốn, nhà anh đốt vàng bạc đưa ông bà về trời. Anh nói với cô:

- Hôm nay nah` anh cũng tiễn. Em sang chơi nhé.

Bình An cười:

- Để dịp khác đi anh Duy.

– Ngày mai là tội mình phải đi làm rồi. Mình phải tận dụng thời giờ rảnh rỗi của mấy ngày tốt chứ.

Bình An đành gật đầu.

- Thôi được, em đồng ý.

Duy đưa cô qua nhà mình. Cô phụ với bà Hường nhặt rau, lau bát và sắp đồ lên cúng. Bà Hường rất vui vẻ và trêu cô:

- Cháu mà làm dâu nhà bác thì phước cho bác quá.

Bình An ngượng chín cả mặt. Cô cười ngượng nghịu. Duy thấy thế chống chế giúp cô:

– Mẹ nói thế, cô ấy không dám đến nữa đó.

Bà Hương cười:

– Có gì đâu, mẹ nói thiệt bụng mà.

– Cô ấy hay mắc cỡ lắm mẹ à.

– Thế hả. Thôi, bác xin lỗi cháu nhé, Bình An.

Bình An đáp ngay:

– Dạ, không sao đâu bác.

Họ cúng xong, sau đó là dọn ra như một bữa tiệc. Họ ăn uống chúc tụng nhau rất vui vẻ. Gia đình anh sum họp đầy đủ. Mọi người đều quan sát Bình An.

Chiều đến, vào khoảng 6 giờ, Bình An nói với anh:

– Anh mang đàn ra sân chơi cho em nghe đi.

Duy tán thành ngay.

Anh vào nhà mang đàn và nhắc hai cái ghế ra sân. Lúc này trong nhà chỉ còn hai người. Anh chị Duy đã về từ xế. Còn bố mẹ anh vừa mới dắt nhau đi lên nội, bảo anh trông chừng nhà.

Anh đùa:

– Thừa quý vị khán giả. Quý vị yêu cầu bài gì ạ?

Bình An cười nắc nẻ vì câu đùa của anh. Cô đáp:

– Hát cho em nghe bài "Trái tim lầm lỡ" đi.

– Em thích bài đó à?

– Vâng.

Cô định nói đó là kỷ niệm buồn của cô. Song cô kịp im ba9.t.

Anh dạo đàn, tiếng hát trầm ấm, khoẻ khấn cất lên.

Vừa đàn vừa hát, anh vừa nhìn cô chăm chú. Anh nhận thấy những giọt nước mắt ứa ra từ đôi mắt dướm buồn của cô. Anh để yên mà không hỏi. Cô không biết là anh đã nhìn thấy. Cô cứ mãi lo nghe anh hát.

Bất giác, cô nói:

– Bài hát buồn quá, anh nhỉ.

– Bài hát không buồn lắm, nhưng có lẽ do tâm một rặng của em đấy thôi.

Ngưng một chút, anh âu yếm hỏi:

– Em có tâm sự à?

Bình An lúng túng như đang bị bắt quả tang. Cô nói:

– Dạ, không. Em chỉ thấy buồn vì nhạc hơi buồn.

– Thôi, anh chơi nhạ vui cho em nghe nhé.

– Vâng.

Anh dạo một vài bản vui tai như bản "Tình cha con" của nhạc sĩ Thế Hiển, và một số bài khác nữa. Tuy vậy, Bình An vẫn dướm một nét buồn khó diễn tả. Anh cảm nhận được điều đó, nhưng anh không hỏi kỹ.

Anh nhìn cô thật lâu rồi nói:

– Anh có thể đàn cho em bất cứ khi nào. Nhưng tối nay thì anh không còn bài hát nào nữa. Thay vào đó, anh muốn nói chuyện với em. Em đồng ý chứ Bình An khẽ đáp:

– Vâng.

Văn Duy biết ngày mai trở đi là anh phải đi làm rồi. Sẽ khó mà rủ cô đi chơi được. Cũng có thể cô sẽ tìm lý do để thoái thác. Anh quyết định hôm nay sẽ tỏ rõ lòng mình.

Anh ngồi thật lâu, im lặng không nói một lời. Thấy thế cô ngạc nhiên hỏi:

– Anh vừa nói là muốn nói chuyện với em cơ mà. Sao bây giờ anh lại im lặng thế?

– Anh bối rối quá, Bình ạ.

– Chuyện gì thế anh Duy?

– Có một chuyện này.

– Nó làm anh khó xử à?

– Đúng. Anh không biết bắt đầu thế nào nữa.

– Có thể thổ lộ cùng em không?

– Hiển nhiên rồi. Chủ yếu là anh thổ lộ cùng em đó. Em..em..

Anh muốn nói, nhưng rồi không sao nói được. Anh cố gắng lấy hết can đảm, bình tĩnh để nói.

Bình An mỉm cười nhìn anh, trêu:

– Đàn ông mà nhát thế.

Câu nói ấy như thúc giục anh, tiếp thêm sinh lực cho anh. Anh nhích ghế tiến sát lại phía cô. Bình An định nhích ra sau, nhưng vì sợ anh tự ái, cô ngồi yên luôn.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, một ánh mắt đắm đuối. Cô cụp mắt xuống vì tia nhìn ấy. Cô nói.

– Đừng nhìn em như thế, anh Duy ạ.

– Anh không thể làm khác được. Em mới đẹp làm sao. Bình An ! Anh nhìn em mãi mà không chán.

Nói rồi, anh rút trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ, nói:

– Cái này dành cho em cùng với tình yêu của anh.

Cô nhìn sững anh, ngạc nhiên vô hạn. Cô bất ngờ trước quyết định kỳ quặc của anh. Cô im lặng.

Anh nói tiếp:

– Hãy cầm đi và mở nó ra xem, Bình An ạ.

Bình An miễn cưỡng đón lấy món quà và mở nó ra. Cô cẩn thận bóc băng màu hồng phấn, xé giấy bọc và thấy trong tay một chiếc hộp nhỏ bằng da màu đỏ. Nhấc nắp hộp, cô há miệng vì kinh ngạc, đôi mắt mở to. Trong hộp, trên nền nhung đen là một chiếc nhẫn hột xoàn 5 ly.

Bình An nhìn sang Duy, cố kiềm chế những tình cảm trong cô.

Anh ngồi yên nhìn cô, đợi cô sẽ nói điều gì đó. Nhưng cô không nói một lời. Cô nín lặng.

Cuối cùng, anh hỏi:

– Em không thích chiếc nhẫn à? Nó không đẹp hay sao?

Bình An đáp:

– Anh Duy ! Nó đẹp lắm. Tuyệt đẹp. Nhưng em không thể nhận nó đâu.

Bình An thở mạnh, vẫn còn choáng vì ngạc nhiên.

Văn Duy hụt hẫng.

– Tại sao lại không?

– Chỉ vì em không thể nhận một vật đáng giá như thế.

Văn Duy nắm lấy tay cô. Cô định rút tay lại, nhưng Duy đã siết khá chặt. Cô không thể giăng ra, vì như thế là xúc phạm anh. Cô để yên tay mình trong tay anh, nóng bỏng.

Duy nhẹ nhàng nói :

– Đó không chỉ là chiếc nhẫn đơn thuần. Nó là chiếc nhẫn đính hôn.

Vừa nói, anh vừa đeo nó vào bàn tay trái của cô ở ngón áp út. May sao chiếc nhẫn thật vừa vặn. Mang vào, bàn tay cô sáng lên trông thấy.

Bình An kêu lên:

– Ôi, anh Duy!

Anh âu yếm:

– Anh yêu em, Bình An.

Cô nhìn anh sững sờ, cắn môi, vẻ căng thẳng.

Anh nói:

– Anh muốn chúng ta đính hôn, muốn chúng mình lấy nhau. Anh muốn sống trọn quãng đời còn lại với em. Anh đã có lần nói với em là trước đó, anh chưa từng yêu ai, chưa hề muốn lấy ai cho đến khi gặp em. Chiếc nhẫn đính hôn này là của ba mẹ anh cho anh đó.

Ánh mắt chứa chan tình cảm đến kỳ lạ của anh nhìn cô đắm đuối và vẻ mặt anh rất nghiêm túc. Không thể nhầm lẫn vẻ nghiêm túc và sự chân thành trong những lời anh nói.

Bình An dè dặt:

– Anh Duy à ! Em thật hạnh diện, tự hào, nhưng hiện giờ em không thể nhận chiếc nhẫn, cũng không thể đính hôn với anh được đâu.

– Sao lại không được chứ?

– Em chưa muốn. Hay chính xác hơn là lúc này em chưa muốn.

Văn Duy ngắt ngang, vẻ dửng dưng, nhìn cô chằm chằm.

– Anh sẽ đợi.

Hít một hơi dài, anh dịu giọng.

– Em hãy nhận lấy nhẫn đi. Nào, em đừng bướng bỉnh nữa nhé.

Anh tiến lại gần sát với cô hơn nữa, mỉm cười với cô.

Nhưng cô lại lắc đầu:

– Không đâu, anh Duy. Em không thể.

Cô kêu lên và cảm giác giọng mình đánh lại. Lạnh lùng, cô nói nhỏ:

– Em không thể nhận nó được.

Anh đứng lên, nhìn cô chăm chăm và chết lặng.

– Đừng làm thế mà anh Duy - Cô nói.

– Không sao. Anh không sao cả.

– Anh đang buồn mà. Em không muốn làm anh bị tổn thương.

Anh nhẹ giọng:

– Em không yêu anh phải không?

Cô nói lạnh:

– Em không biết chắc. Với em, anh hơi quá vội vàng.

Cô gượng mỉm cười và tiếp tục nói bằng giọng dịu dàng hơn:

– Anh chưa hiểu về em nhiều mà. Anh thật vội vàng. Nếu anh không tìm hiểu, sao này anh sẽ ân hận đó.

– Hay em đã có người khác?

– Hiện tại thì chưa có ai cả.

– Anh thấy có mấy thằng trên nhà máy cũng để ý em. Em không quan tâm đến bọn chúng chứ?

– Vâng, không hề.

– Thế thì tốt rồi. Có gì ràng buộc em đâu nào?

Bình An không biết phải cắt nghĩa thế nào cho anh về những suy nghĩ trong cô. Cô đành nói:

– Hãy cho em thêm thời gian suy nghĩ chín chắn đã. Rồi em sẽ trả lời với anh sau.

– Em không có cảm giác gì cho anh sao? - Anh hỏi.

Cô đáp:

– Dĩ nhiên là có. Anh âu yếm, ngọt ngào và tốt bụng. Em rất yêu mến anh.

Duy hài lòng khi nghe những lời ấy.

Anh tiếp tục hỏi gặng cô:

– Vậy tại sao em cứ khăng khăng không nhận chiếc nhẫn?

– Hãy làm ơn đi anh Duy ! Anh thư thả lại đã. Từ từ đi mà.

– Nếu em không muốn đeo tay trái thì em có thể đeo vào tay phải. Nó đâu có hại gì chứ.

Bình An lắc đầu:

– Đừng quá nóng nảy như vậy. Ít nhất hãy đợi đến khi em công khai mối quan hệ của chúng mình đã.

Cô rút chiếc nhẫn ra, đặt nó lại vào hộp và đưa cho anh. Cô không quên nói thêm:

– Em thích nó lắm, Duy ạ. Nhưng ráng đợi thêm một thời gian nữa, anh nhé.

– Thôi, vậy cũng được. Biết làm gì hơn, ý em là ý trời mà.

Cô thấy mình cần phải dè dặt.

Từ ngày cô bị Phùng Hưng lừa, cô lúc nào cũng ở tư thế cảnh giác. Cô nghi ngờ hết thấy bọn đàn ông. Cho đến lúc này, khó khăn lắm, cô mới có cảm tình được với Duy. Nhưng khi anh tỏ thái độ yêu cô, cô lại sợ hãi và lo lắng. Cô thấy lòng mình mâu thuẫn đến kỳ lạ.

Anh nắm lấy hai tay cô, kéo cô đứng lên và vòng tay qua lưng cô, ôm lấy cô, vội vã kéo cô sát vào người.

Cô khẽ đẩy anh ra, nhưng vòng tay chặt quá, cô không đẩy được. Cô cảm thấy luồng hơi nóng từ anh chuyển sang, cảm nhận được nhịp tim anh đập thình thịch. Cô thấy mình cũng vậy. Tim đập rộn ràng. Gần như nghẹt thở.

Anh nhìn sâu vào mắt cô và từ từ cúi xuống đặt trên môi cô một nụ hôn say đắm. Sau đó, anh nhẹ nhàng buông cô ra và nói:

– Anh không thể gạt bỏ em ra khỏi tâm trí anh được. Lúc nào anh cũng nhớ thương em và muốn em mãi mãi..là người vợ của anh.

Cô cảm thấy mình không còn căng thẳng nữa. Đầu óc cô nhẹ tênh.

Không thể cưỡng nổi. Văn Duy hôn cô lần nữa. Anh thở thẽ bẽn tai cô:

– Với em, anh có cơ hội chẳng?

Bình An cười, nói:

– Có chứ.

– Ít nhất là em nghĩ đến việc lấy anh chứ?

– Vâng.

Cô đáp một cách buông xuôi.

Anh chớp lấy thời cơ:

– Vậy em cứ về suy nghĩ đi nhé. Nếu được, hãy báo cho anh biết thật sớm.

Anh mong tin em từng giây, từng phút đó.

– Vâng.

– Nhưng em hãy giữ chiếc nhẫn này trong thời gian anh chờ đợi. Nó là của em đấy.

– Em không thể. Anh phải giữ nó đi. Em sợ làm mất nó lắm.

– Thôi được - Anh có vẻ miễn cưỡng. Thả chiếc hộp vào túi, anh hôn lên mũi cô.

Cả hai chia tay nhau

Bình An trần trọc mãi. Cô không sao ngủ được. Lẽ ra mấy ngày tết đi chơi thoải mái như vậy, cô phải vui mới đúng chứ. Toàn là những điều đúng ra cô phải phấn khởi. Nhưng với cô lúc này thì trái lại.

Giá như cô không có quá khứ, cũng chẳng có tương lai, cô không thấy tủi thân đến như thế này. Cô lại nhớ những ngày chập chững trên đất Sài Gòn.

Có bao đêm cô đã nằm ti ti khóc. Đúng là phải dùng chữ "ti ti" vì Bình An khóc như một đứa con nít khóc vì thiếu ba má, khóc vì cô đơn, khóc vì

những xa lạ bờ ngõ.

Giờ nằm đây, giá như cô có thể khóc như hồi ấy, khóc hồn nhiên như cười.

Cô ao ước được khóc như một đứa trẻ vì những duyên cớ không đâu.

Hai năm sống ở Sài Gòn, cuộc sống đã làm cô trở nên chai sạn hơn. Nước mắt gần như khô cứng. Chỉ có những lúc như thế này, khi cô nằm, chẳng nghĩ về một cái gì cụ thể, trước mắt chỉ là một khối ký ức. Hiện tại, tương lai nhập nhòa xam xám, thì bất chợt mới có một giọt lén lút qua kẽ trái tim cô, lách qua từng tế bào của cơ thể cô để bắt thần trốn vội ra khỏi mắt như một lời an ủi duy nhất cho cô.

Cô thấy đầu óc mình trống rỗng. Cô thích thế. Cô không muốn căng thẳng hay nói đúng hơn là rất sợ căng thẳng.

Đôi khi cô muốn tìm cho mình một sự bình an, một sự an phận. Ví dụ như làm vợ của Văn Duy chẳng hạn. Nhưng rồi cô chợt nghĩ:

Lấy chồng đã thật sự bình an chưa? Nếu phát hiện ra cô không còn trong trắng, liệu anh ta có đủ can đảm để tha thứ cho cô hay không? Và như thế, cuộc sống vợ chồng sẽ trở thành tù ngục, sẽ đau khổ triền miên.

Cô chợt rùng mình kinh hãi. Nỗi ám ảnh lại đeo đẳng cô. Và chẳng lẽ cô lại sống cô độc đến hết cuộc đời này sao?

Cô thiếp đi khi những mâu thuẫn vẫn chưa kịp giải quyết.

Tiếng gõ cửa mạnh làm cô bừng tỉnh giấc sau một giấc ngủ ngắn ngủi. Cô ể oải bước ra mở cửa. Thanh Thuý ló đầu vào:

– Hù !

– Mà đó à?

– Chẳng lẽ ma.

Bình An vẫn chưa tỉnh hẳn. Cô chẳng kịp hỏi Thanh Thuý tiến ngào nữa đã lại ngã lăn xuống nệm ngủ tiếp.

Sáng nay, nhà máy của cô bắt đầu hoạt động trở lại, nhưng cô quyết định nghỉ thêm một ngày nữa vì thấy trong người không được khoẻ.

Thanh Thuý mới vừa vào mà Bình An chẳng hỏi han gì, cô cụt hứng đứng trân nhìn bạn ngủ. Cô lắc đầu, nói một mình.

– Chắc thức cả đêm hay sao mà trông thảm hại thế.

Bình An nghe loáng thoáng, nhưng cơn buồn ngủ đã ập đến nhanh hơn. Cô ngủ vùi trong chăn.

Thanh Thuý tắm rửa, thay quần áo xong cũng lên nằm nghỉ mệt. Gần mấy mươi tiếng đồng hồ ngồi tàu chứ có ít đâu, cô cũng mệt lả người.

Cô nằm bên cạnh Bình An và chẳng mấy chốc cũng ngủ thiếp đi.

Cả hai tỉnh dậy vào lúc hai giờ chiều. Bình An đứng dậy làm một số động tác thể dục cho khoẻ người. Thanh Thuý cũng làm theo. Cả hai đều thấy bụng đói cồn cào.

Thuý hỏi ngay:

– Ở nhà có gì ăn không mày?

– Còn đồ ăn nhiều lắm. Tao cứ hăm đi hâm lại hoài.

Thanh Thuý lại phía bếp, giở ra xem. Cô thấy đồ ăn còn nguyên. Cô hỏi bạn:

– Bộ mấy hôm nay mày nhịn đói ngủ không hả?

Bình An cười nắc nẻ:

– Tao đi ăn ké không à.

– Ăn ở đâu.

– Ở quán.

– Ở quán? Mày không sợ tốn tiền sao? Tết nhất, họ chém cho rách túi.

– Có người bao. Tao đâu phải trả tiền.

– Ai vậy.

– Còn ai vô đó nữa.

– Ý mày nói anh Duy hả.

– Ừ.

Thanh Thuý đấm vào vai bạn một cái, nói:

– Vậy mà cứ làm bộ hoài. Lúc có tao ở đây, bày đặt hồng thềm đi với anh ấy. Tao về rồi là đi liên tục.

– Thật ra, lúc đó tao chưa muốn đi.

– Còn bây giờ thì muốn chứ gì?

– Mấy ngày tết ở nhà một mình cũng buồn, nên tao đi chơi.

– Hợp nhau không?

Bình An hơi ngượng:

– Ừ, cũng thích thích. Đi chơi với anh, tao thấy vui lắm. Anh ga lăng hết ý.

Chiều chuộng tao dễ sợ.

– Mày còn dè dặt không?

– Vẫn còn. Thôi, bọn mình ăn cái gì đi. No, nói chuyện sẽ lâu hơn. Giờ tao đói quá rồi.

Cả hai nhanh chóng ngồi vào bàn ăn. Vừa ăn, Bình An vừa hỏi chuyện một cách say sưa. Cô quan tâm đến gia đình là điều đầu tiên.

Cô hỏi Thuý:

– Mày có ghé vào nhà tao không?

– Có, trước tết một lần, đưa tiền và quà của mày gửi cho bác trai. Còn mong bà, tao ghé một lần nữa.

– Vậy à. Nhà tao vui không?

– Ba mày có vẻ hơi buồn. Ông hỏi thăm mày miết.

– Ông hỏi gì?

– Hỏi mày dạo này ra sao. Mập hay ốm. Làm ăn có được không. Khổ hay sướng....

Bình An cắt ngang:

– Thế mày trả lời thế nào?

- Thì trả lời là mày hạnh phúc và sung sướng lắm để bác ấy yên tâm chờ sao.
- Ủ, được đấy. Cảm ơn mày nha.
- Khách sáo quá đi.
- Còn bé Khanh sao rồi mày.
- Nó hỏi tao là sao mày đi luôn không về? Nó bảo mày ghét nó hay sao vậy? Nó khóc nữa đó. Tao cảm lòng không được cũng khóc theo luôn.
- Bình An buồn bã cúi xuống. Cô thấy nhớ nó kinh khủng. Nó rất thương cô và cô cũng rất thương nó. Cô nói với Thanh Thuý:
- Sang năm, tao sẽ cố gắng về quê một lần.
- Về đó, biết bà ta có cho mày vào nhà không?
- Chừng nào bà không cho thì tao sẽ đi. Tao về vài hôm, chẳng lẽ bà đuổi.
- Tao biết chắc chắn một điều là bà sẽ không cho mày vô nhà.
- Nhưng nhà đó là của ba tao chứ có phải của bà ấy đâu?
- Mày về đó mà cãi mnau với bà. Cho dù của ba mày đi nữa thì ông ấy có dám làm gì không cơ chứ. Hay chỉ biết đứng nhìn bà mắng chửi mày?
- Thôi, đừng nghĩ đến chuyện xa xôi nữa. Cái đó để tính sau đi.
- Ăn xong, hai cô dọn dẹp rồi ngồi chơi tiếp. Bình An hỏi Thuý:
- Tối nay, anh Hoài Vũ có đến đưa mày đi chơi không?
- Có. Hồi sáng anh ra ga đón tao, đưa tao về đây đó.
- Sao không mời anh vào nhà chơi ?
- Tao đang mệt. Tao muốn nằm nghỉ nên bảo anh về, tối hãy đến chờ tao đi chơi.
- Mày ác thật đó.
- Thanh Thuý cười hì hì cho qua chuyện. Cô hỏi bạn:
- Hồi tối mày ngủ không được hay sao mà sáng nay ngủ như chết vậy?
- Ủ. Tao không tài nào chợp mắt được.
- Sao thế?
- Nhiều chuyện lắm.
- Kể cho tao nghe đi.
- Dài lắm.
- Dài thì kể từng đoạn vậy. Từ đây đến tối không đủ thời gian sao?
- Ủ, thì dư sức, nhưng tao không biết bắt đầu từ đâu hết.
- Cố gắng sắp xếp tinh tiết đi mà.
- Bình An đắm chiêu nhìn qua cửa sổ, hươ"ng ra con hẻm phía bên dưới. Cô im lặng thật lâu rồi mới nói.
- Thuý này !
- Tao nghe đây?
- Chiều tối hôm qua, anh Duy đã tỏ tình với tao.
- Sao?

- Anh ấy tỏ tình và đòi cưới tao làm vợ.
- Thật vậy sao?
- Đó là sự thật. Ảnh tặng tao chiếc nhẫn làm vật đính hôn.

Thanh Thuý nhanh nhẩu:

- Đâu, đưa tao xem nào.
- Tao không nhận lời ảnh.

Thanh Thuý nhìn bạn hồi lâu mới lên tiếng:

- Vì sao mày từ chối?
- Mày cũng biết mà.
- Tao không biết. Mày nói đi.
- Thật tình tao cũng thương anh Duy lắm, nhưng tao sợ..
- Mày sợ gì? Ảnh đòi cưới mày làm vợ kia mà. Tao thấy ảnh cũng đang hoàng lịch sự, nghiêm túc trong tình cảm chứ không phải dạng chơi qua đường đâu.
- Thì tao cũng biết thế.
- Nhưng sao mày lại từ chối?
- Vì tao không còn trong trắng nữa.

Như nhớ ra, Thanh Thuý cũng thấy bàng hoàng lo lắng không kém gì Bình An. Cô nói:

- Tao quên hẳn chuyện quá khứ của mày đi chứ. Đúng là cũng rắc rối đấy.
- Bình An buồn bã:
- Tao phải làm sao hả Thuý?
 - Tao cũng không biết nữa. Cái đó có quan trọng lắm không hả mày?
 - Tao nghe mọi người đều nói đàn ông họ xem trọng cái đó lắm.
 - Thật sao?
 - Ừ.
 - Sao họ ích kỷ thế?
 - Làm sao tao giải thích được suy nghĩ của họ.

Thanh Thuý im lặng suy nghĩ. Cô cảm thấy thương bạn vô cùng. Bình An từ xưa đến giờ lúc nào cũng ở trong những trạng thái căng thẳng như vậy cả. Lúc nào cũng khổ sở, cũng bị giày vò. Hết về thể xác đến tinh thần. Cuộc đời của Bình An là một chuỗi ngày dài đau khổ. Nó hoàn toàn trái ngược với cái tên Bình An của cô.

Thanh Thuý hỏi cô:

- Chẳng lẽ vì một chút xiu lỗi lầm đó mà mày phải sống cô độc mãi à?
- Chẳng lẽ mày không lập gia đình và có con sao?
- Tao không biết.
 - Sao bắt công thế?
 - Thì tại tao gây ra chứ có phải tại ai đâu.
 - Buồn quá ! -Thanh Thuý buông một câu mệt mỏi.

Bình An lẳng lẳng nhìn mọi thứ. Bất giác cô lên tiếng:

- Thuý à !
- Sao?
- Tao nghĩ ra một cách.
- Cách gì?
- Nhưng tao lại lo sợ.
- Nói thử cho tao nghe cái đã.

Bình An chậm rãi nói.

– Tao sẽ nói hết cho anh Duy biết rằng tao không còn trong trắng, rằng tao đã bị một gã sở khanh lừa gạt....

- Để được gì chứ?
- Nếu anh Duy là người cao thượng, tình yêu của anh dành cho tao có thể phá tan mọi rào cản về quá khứ đó thì anh sẽ cưới tao, sẽ tha thứ cho những lỗi lầm trước đây của tao..

Thanh Thuý cắt ngang:

- Còn nếu ngược lại?
- Nếu anh không chấp nhận thì coi như hai đứa chia tay.
- Mà nghĩ anh sẽ tha thứ à?
- Tao hy vọng thế. Còn mày, cách đó, mày thấy thế nào?
- Tao thấy phiêu lưu quá. Tao nghĩ anh sẽ không chấp nhận.
- Nếu không vị tha, chứng tỏ anh đâu có yêu tao, đúng không?
- Tao cũng không biết nữa. Mày suy nghĩ thật kỹ. Bình An nhé. Đừng vội vàng.
- Sao mày nghĩ vậy?
- Lỡ đâu không cưới được mày, anh ta còn bô bô với đám con trai trong nhà máy nữa đó.
- Tao không nghĩ đến chuyện có lúc anh Duy sẽ làm như vậy.
- Đời mà. Ai lường trước được điều gì sẽ xảy ra. Mày hãy lấy gương của Phùng Hưng mà soi cho rõ. Đừng có mà mù lòa thứ hai nữa.
- Tao sẽ suy nghĩ việc này thêm.

Cả hai cô gái im lặng nhìn nhau. Mỗi người một hướng suy nghĩ. Không ai nói một câu gì nữa.

Thứ bóng tối chập chờn cũng như cái cô đơn bất ngờ này đem lại cho Bình An một cảm giác dễ chịu. Cô chậm bước, lúc này ngắm nhìn hết ngõ hẻm này đến ngõ hẻm khác, mỗi ngõ hẻm có một dáng vẻ khác nhau.

Bình An thích những con đường hẻm trong thành phố xa hoa tráng lệ này. Những ngõ hẻm này phải giấu mình đâu đó ở nơi sâu kín của một thành phố lớn, bởi vì chúng phơi bày biết bao trần tráo và phiền nhiễu, cái mà những căn nhà sáng sủa, cửa kính sáng choang, nơi ở của giới thượng lưu, thường che đậy dưới hàng nghìn kiểu mặt nạ.

Thanh Thuý đã đi chơi với Hoài Vũ. Chỉ còn Bình An. Cô tán bộ dạo quanh cho sáng khoái. Căn phòng trọ trở nên ngọt ngào trong những ngày này.

Cô muốn gọi điện thoại cho Văn Duy nhưng rồi lại thôi. Cô muốn gặp mặt anh ấy để nói hết tất cả những suy nghĩ của mình.. Dẫu sao thì cô vẫn hy vọng ở anh một tình yêu chân thật.

Cuối cùng cô quyết định đến nơi có để điện thoại công cộng. Cô quay số máy:

– Alo^.

Đầu dây bên kia, giọng Văn Duy cất lên:

– Alo^. Xin hỏi ai ở đầu dây ạ?

– Anh Duy phải không?

– Ôi ! Bình An hả?

– Vâng.

– Sao hôm nay em không đi làm? Em mệt à? Hay có chuyện gì?

Bình An nhỏ nhẹ đáp:

– Dạ, em hơi mệt, định nghỉ một ngày cho khoẻ rồi mai đi làm lại.

– Em đã đỡ chưa?

– Đỡ rồi ạ.

– Em đang gọi điện ở nhà đó hả?

– Không, em đang đứng ở đầu hiem.

– Sao em lại ở đó? Nguy hiểm lắm.

– Còn sớm mà anh.

– Sớm cũng không được đứng đó.

Im lặng một phút, Bình An lí nhí:

– Em muốn gặp anh.

– Ngay bây giờ hả em?

– Vâng.

– Có chuyện gì à?

– Không, em chỉ muốn gặp anh để nói chuyện.

Văn Duy mừng rỡ:

– Vậy em đợi anh mấy phút nhé. Anh thay đồ rồi chạy qua liền.

– Nhanh lên, anh Duy nhé.

– Em yên tâm. Anh đến ngay.

Bình An chờ đợi.

10 phút sau, anh có mặt. Cô bảo anh:

– Em muốn nói chuyện với anh một cách nghiêm túc. Và em muốn chỉ có hai chúng ta nghe chuyện này.

Thoáng chút ngỡ ngàng, anh hỏi:

– Quan trọng lắm không em?

– Rất quan trọng.

– Vậy mình vào quán cà phê được không?
– Có lẽ là bất tiện, vì ở đó khá đông người. Em sợ..
Hiểu ý cô, anh không hỏi gì thêm, chỉ bảo:

– Em lên xe đi.
– Anh dự định đến chỗ nào?
– Chúng mình đến công viên nói chuyện cho kín đáo.
– Cũng được - Bình An đáp.

Văn Duy đưa cô đến một công viên thuộc quận Tân Bình. Anh chọn một nơi khá kín đáo bảo cô ngồi lên. Bình An lắc đầu:

– Mình ngồi lên băng ghế đá đi.
– Cũng được, nhưng phía ấy có khá nhiều người, mà em thì muốn chọn một nơi yên tĩnh cơ mà.
– Vậy mình ngồi đây cũng không sao.

Đây là lần đầu tiên cô và Duy ngồi bên nhau trong một khung cảnh hữu tình lãng mạn như thế này. Gió mát trăng thanh làm lòng người dễ xao xuyến. Cô hồi hộp trong lòng. Hồi hộp đến nghẹt thở. Văn Duy im lặng ngắm nhìn cô. Bất giác, cô nhìn lên trên cao. một mảnh trăng hình lưỡi liềm đã hiện ra rõ rệt. Chỉ ở công viên như thế này, người ta mới có thể nhìn thấy nó. Lâu lắm rồi, đêm nay, cô mới ngẩng nhìn trăng. Hồi còn ở quê, thỉnh thoảng cô vẫn hay ngắm nó.

Cô hít một hơi dài. Hương đất, hương cỏ, hương đêm khiến cô nhẹ tênh cả người. Cô muốn ôm vào lòng cái không khí trong lành ấy.

Bàn tay cô ấm dần lên trong lòng bàn tay của Văn Duy. Anh nhìn sâu vào mắt cô, chân thành hỏi:

– Em đã nghĩ kỹ những điều trước đây anh nói chưa? Cái ngày mừng 4 tết ấy?

– Em đã nghĩ kỹ rồi.

Cô ngập ngừng và lo sợ vì phải tự mình nói lên quyết định mà cô đã nghĩ ra ấy. Cô không biết Văn Duy sẽ có thái độ như thế nào. Nhưng cô tin tưởng anh.

Cô phải đấu tranh tư tưởng để nói lên điều ấy. Thế nào anh cũng tha thứ cho cô. Và rồi anh sẽ đến với cô, thắt chặt cuộc đời của anh và cô làm 1. Anh và cô sẽ cưới nhau, sẽ vun đắp hạnh phúc cho mai sau.

Cô lại căng thẳng.

Anh tiến đến sát bên cô, quàng tay ôm lấy đôi vai gầy của cô, kéo cô vào lòng mình.

Xa xa, bên cạnh những gốc cây lớn là những đôi trai gái đang tình tự say sưa.

Anh hôn vào tai cô rồi thì thầm.

– Anh yêu em.

Cô cảm thấy như tan biến. Anh mạnh mẽ và mới mẻ quá. Toàn thân cô thật mềm mại và dịu dàng. Anh cảm thấy được cái tan biến của cô vào anh. Anh háo hức tìm môi cô, nụ hôn kéo dài như từ khi loài người biết thế nào là yêu nhau cộng lại, cho đến khi cuộc sống sắp rời bỏ mới chấm dứt. Nhưng cả hai đều cảm thấy băng khuâng như trong cơn mê. Anh buông cô ra, cả hai đều bối rối quay đi nơi khác.

Anh thấy cần phải quay lại nhìn cô. Bắt gặp cái nhìn dò hỏi của cô, anh thấy ngượng ngịu. Anh cảm thấy trong lòng anh có một cái gì đó không ổn.

Cô cúi gầm mặt xuống, day dứt. Anh hỏi cô để xóa tan sự im lặng nặng nề:

– Em có thích khung cảnh trong công viên này không?

Cô đáp về thẹn thùng:

– Cũng thích.

– Anh cũng thích.

Thời gian và không gian như ủng hộ tình yêu của họ, tình yêu có vẻ hiện đại.

Anh ôm chặt lấy cô trong hơi thở hồi hộp. Anh thì thầm bên tai cô:

– Em đồng ý lấy anh chứ?

– Vâng, em đồng ý.

– Em suy nghĩ kỹ chưa?

– Kỹ rồi.

Anh lộ vẻ mừng vui rõ rệt. Cô cũng không kềm nén niềm vui, nói nhanh:

– Khi nào mình cưới hả anh?

– một ngày gần nhất. Sau khi anh thu xếp công việc xong. Có thể là tuần tới hay tháng tới. Tuy bố mẹ anh chọn ngày tốt nữa.

– Em hồi hộp quá.

– Anh cũng như em.

Cô dự định lát nữa sẽ kể hết cho anh nghe về quá khứ của mình. Cô đang mãi nghĩ đến sẽ bắt đầu nói như thế nào thì Văn Duy cắt ngang. Anh thì thầm bên tai cô:

– Cho anh đi em.

1 chút bối ngỡ, nhưng rồi cảm thấy đôi tay anh đang áp lên ngực mình, cô chợt hiểu ra và nói:

– Không thể. Bình tĩnh lại đi anh.

Văn Duy háo hức:

– Cho anh đi, em yêu. Thẻ xác chỉ là cái chứa đựng tâm hồn. Nó giống như cái áo. Cái cốt lõi là tâm hồn mình trong sáng. Tâm tư mình dành cho nhau.

Nghe Duy nói, tự nhiên Bình An mừng rỡ. Cô nghĩ ngay:

Anh Duy là người xem sự trong trắng của tâm hồn hơn những thứ khác. Hẳn anh sẽ bỏ qua mọi cái cho cô.

Cô thoáng mỉm cười hạnh phúc. Nhưng rồi cô đáp lời Duy:

– Đừng anh. Em không thể. Chúng mình chưa cưới nhau cơ mà.

Anh dừng lại. Hơi lách xa cô một chút, anh dần dỗi:

– Em cổ lỗ sĩ quá.

– Nhưng em sợ.

– Em sợ gì?

– Anh sẽ coi thường em. Em không muốn đi theo vết xe đổ cũ.

Văn Duy không để ý câu nói đầy ẩn ý của cô. Anh sôi nổi:

– Trong tương lai, em sẽ là vợ của anh. Anh sẽ là chồng của em. Chúng mình chịu trách nhiệm về nhau. Chúng mình sống đẹp và yêu nhau. Chúng mình cho nhau. Cái cốt lõi là ở chỗ đấy.

Bình An im lặng.

Duy tiếp:

– Cưới xin chỉ là thủ tục thôi em ạ. Rồi chúng mình sẽ cưới thôi mà. Yêu nhau và cho nhau là rất hợp lý.

– ...

– Thời buổi hiện đại thế này mà em cứ giữ khư khư như thế thì anh chịu. Em phải thoáng một chút chứ. Đó là tình yêu, em hiểu không?

– ...

– Đây không phải là phạm trù đạo đức.

Anh nói thật nhiều, rất nhiều. Đây là lần đầu tiên bên cô, anh lại nói nhiều đến thế. Dường như anh nói không mệt mỏi. Chung quy chỉ gói gọn lại trong các cụm từ: Yêu nhau, cho nhau.

Anh nói như hờn dỗi. Anh ngồi lách xa cô vì cảm thấy cô rất buồn bực.

Anh ngồi cúi gục xuống, hai tay ôm lấy đầu. Cô bỗng thấy thương anh và yêu anh đến tận đáy lòng. Cô khẽ chạm vào vai anh. Anh không hiểu hết được cô, cô thầm nghĩ.

Giọng anh hơi run rẩy:

– Em đã không hiểu anh.

–

– Hay em không yêu anh?

Bình An đáp trong nước mắt;

– Em yêu anh chứ. Em rất yêu anh.

Cô ôm lấy anh, tìm tìm môi anh.

Anh hỏi :

– Thật không em?

– Vâng. Thật mà anh.

Anh ôm lấy cô và hôn. Anh sờ soạng người cô và không hỏi nữa. Cô xua đuổi bàn tay anh. Anh giấu chặt tay cô và lần tiến tới những cúc áo.

Cô hốt hoảng và biết rằng đã đến giờ cô phải nói thật mọi điều cho anh nghe.

Cô cố giằng mình ra và nói:

– Anh chưa biết hết về em. Anh hãy bình tĩnh nghe em nói trước đã.

Văn Duy chững lại, hệt hững. Anh lắc đầu một cách thiếu não. một cảm giác nuối tiếc vẫn đọng trên gương mặt anh.

Anh nhướn đôi chân mày lên và hỏi cô:

- Em nói đi. Chuyện gì vậy?
- Anh phải thật bình tĩnh thì em mới nói.
- Anh chịu được mà. Em nói đi.

Bình An lấy hết can đảm.

Cô bắt đầu:

- Anh Duy ! Anh cũng biết là em rất yêu anh và rất muốn làm vợ anh.
- Thì anh cũng rất yêu em cơ mà.
- Nhưng..

Văn Duy thốt lên:

- Bình An ! Tình yêu chân chính không có chữ "nhưng". Nếu yêu thì chỉ biết yêu. Không yêu thì thôi.

Ngưng một lát, anh tiếp:

- Anh hiểu em muốn nói gì, song em cũng biết đấy, anh không giàu có như những người khác. Anh nghĩ em có thể chọn một người chồng giàu có, mà họ thì đầy đầy quanh em như ruồi vây quanh mật đây...

Giọng nói đầy giận dữ của anh làm Bình An đang buồn bã cũng phải bật cười.

Cô lấy tay bịt miệng người yêu và âu yếm:

- Đừng hiểu em như thế, anh ạ. Em chỉ yêu mình anh thôi. Điều em muốn nói với anh là...

Cô bỗng im bặt. Cô lo sợ thật sự. Cô lo sợ những phản ứng của anh.

Anh thúc giục :

- Em nói nhanh lên. Anh muốn vỡ tim ra đây này.

Bình An ngập ngừng;

- Anh Duy !
- Trời ơi ! Em cứ lấp lửng hoài thế nhỏ. Nói giùm đi mà.
- Em..em..không còn là con gái nữa.

Văn Duy trở mắt nhìn Bình An. Anh không tin vào tai mình. Anh hỏi lại lần nữa :

- Em nói gì? Nói lại nghe xem.
- Em đã là đàn bà từ một năm nay. Em không còn trong trắng nữa...

Văn Duy chờ người ra, anh nhìn cô trân trân như người sắp chết, không thể thốt nên lời. Anh há hốc miệng. Gần một lúc sau, anh mới nói;

- Em đùa đấy ư?
- Không. Em nói rất thật. Em không muốn lừa dối anh.

Bình An kể hết cho Văn Duy nghe từ đầu đến cuối một thời lầm lỡ của cô.

Cô không cầm được nước mắt. Cô khóc tức tưởi trong từng lời kể.

Càng nghe, Văn Duy càng cảm phẫn. Anh nắm chặt bàn tay của mình lại như thể muốn đâm vào mặt của kẻ sở Khanh cướp đi đời con gái trắng trong của Bình An. Nét mặt lúc này trông thật thảm hại. một sự thất vọng thể hiện rõ nét trên gương mặt anh.

Anh chẳng thể nói được lời nào với Bình An. Anh cũng không dỗi cô nín khóc. Anh nhìn chăm chăm vào cô. một cái nhìn mà Bình An không thể hiểu nổi đó là ánh mắt cảm thông, thương hại hay khinh miệt.

Bình An bối rối hết sức. Cô nhìn anh dò xét, chờ đợi một câu gì đó từ anh. một lời an ủi của anh lúc này đối với cô sẽ là một niềm hạnh phúc lớn. Cô chờ đợi, chờ đợi anh.

Cả hai lặng lẽ ngồi bên nhau. Chẳng ai nói với ai một lời nào.

Thời gian trôi qua. Sương xuống hơi lạnh. Cô cố tình nép người vào lòng anh. Nhưng Văn Duy khẽ chặn lưng cô lại. Anh nói:

– Ta về đi em.

– Em buồn quá. Mình ngồi một chút nữa anh nhé.

– Anh đau đầu lắm. Hẹn em lần khác nhé.

Bình An đành gật đầu đồng ý. Cô không biết rằng ngay từ giờ phút này đã có một sự thay đổi gì đó trong Duy. Nhưng anh giấu kín một cách thật khéo léo.

Anh kéo tay cô đứng dậy. Cả hai bước từng bước nặng nề về phía bãi giữ xe. Cô muốn hỏi anh thêm về chuyện tương lai hai đứa. Nhưng thái độ lạnh lùng, im lặng của anh làm cô rụt rè, không dám lên tiếng.

Anh đưa cô về nhà. Trên đường đi, anh không hề nhắc đến những chuyện anh đã nói với cô trước đây. Anh đang suy nghĩ. Có trời mới biết anh nghĩ gì và sẽ làm gì?

Bình An bước vào thì Thanh Thuý đã có mặt ở nhà. Trông Thanh Thuý vui vẻ phấn khởi lắm. Cô cười chào Bình An:

– Mày về muộn thế? - Thuý hỏi.

– Còn mày, về lúc mấy giờ?

– Khoảng 10 p.m..

Bình An không nói nữa. Cô ra sau rửa mặt, thay quần áo. Xong xuôi, cô lên nằm dài trên nệm, úp mặt xuống gối như một xác chết.

Thanh Thuý nhìn cô, thở dài đánh sượt, rồi nói:

– Lúc nào mày cũng vậy hết. một năm, tao chỉ thấy mày vui có mỗi một ngày. Có chuyện gì vậy hả?

– ...

– Nói đi. Sao buồn quá vậy?

– Tao lo quá

– Lo gì nữa?

– Tao nói hết cho anh Duy nghe rồi.

- Về chuyện gì?
 - Chuyện của tao.
- Thanh Thuý nhìn Bình An chăm chú. Cô hỏi hộp:
- Anh Duy nói sao? Thái độ anh thế nào?
 - Anh không nói gì cả. Thậm chí một lời an ủi cũng không?
 - Thật sao?
 - Anh không nói, tao cũng không biết anh nghĩ gì cả. Nhưng hình như anh rất xúc động và bị sốc.
 - Mà có cảm tưởng thế nào?
 - Tao chịu. Tao rất muốn hỏi anh, nhưng không dám.
 - Anh có hứa khi nào trả lời không?
 - Không.
 - Sao kỳ vậy ta?
 - Có trời mới biết anh đang nghĩ gì về tao. Tao cho rằng anh sẽ thông cảm và tha thứ ngay sau đó thôi.

Thanh Thuý hơi nghi ngờ:

- Anh có tỏ ra xem thường mày không?
- Không. Anh chỉ lặng lẽ ngồi đấy.
- Khó hiểu thật.

Cả hai không nói gì nữa. Thanh Thuý chỉ khuyên Bình An ngủ ngon. Mọi việc sẽ ổn thôi - cô nghĩ thế và hy vọng.

Văn Duy ngồi thờ người ra. Anh suy nghĩ mông lung, tâm trí rối bời bời. Mấy hôm liền anh chẳng làm gì được. Cũng chẳng đi chơi với Bình An. Anh xách cây đàn ra gảy, nhưng sao những ngón tay trở nên cứng như củi khô. Chán nản, anh vút nó đi luôn.

Nhưng ý nghĩ đen tối không lúc nào rời khỏi tâm trí và hàng mấy tuần liền, anh sống như người mộng mị. Ước mong và dấn vật, hy vọng, chán chường hoà trộn vào nhau.

Tối đến, anh không sao chịu nổi sự cô đơn một mình, song anh lại không muốn gọi cho Bình An. Anh đến công viên cũ, nơi hai người đã từng hò hẹn với nhau. Anh ngồi xuống một chiếc ghế đẩu sương. Gió đêm mát lạnh và ẩm ướt. Tiếng rì rào êm dịu của cỏ non hòa quyện với hương hoa phảng phất đâu đó làm anh dễ chịu.

Anh quyết định nói với Bình An. Nhưng lần nào cũng vậy, có một trở lực nào đó ngăn anh lại.

Anh biết anh yêu Bình An nhiều thật nhiều, nhưng anh không thể chấp nhận một cô gái không còn trong trắng. Lý trí của anh bảo anh phải xa lánh cô. Và cuối cùng, lý trí đã thắng.

Anh gọi điện thoại cho cô.

Cả hai đến nơi hẹn cũ.

Hôm nay, trời không lạnh. Gió nhẹ khẽ lay những cành cây nhỏ bé. Cô thấy lòng bồi hồi xúc động khi được anh rủ đi chơi vì thời gian gần đây anh có vẻ xa lánh cô. Cô không chịu nổi khi bị anh phụ một lần nữa.

Cô lại hồi hộp chờ đợi một cái gì đó từ anh. một tiếng yêu thương hay một lời xin cưới...

Anh nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của cô rồi nói:

– Bình An này..

Anh im bật.

Bình An như khuyến khích:

– Anh nói đi, đừng làm em hồi hộp lo lắng.

– Anh xin lỗi em...

– Anh hãy nói cho em biết chuyện gì đã xảy ra với anh đi.

– Không phải xa/y ra với anh. Anh chỉ muốn báo với em một điều là..

– Điều gì? Sao anh cứ lấp lửng hoài vậy?

– Chúng ta chia tay nhé.

Bình An sững sờ nhìn anh. Cô không nghe lắm. Chính anh đã nói với cô lời chia tay trong hoàn cảnh này. Bị bất ngờ, nhưng Bình An vẫn cố giữ bình tĩnh. Cô hỏi:

– Vì sao thế anh Duy?

– Có lẽ là em hiểu.

– Anh không chấp nhận chuyện đó à?

– Đúng thế.

Bình An thấy tim mình như thất lại. Cô đau đớn vô cùng. Muốn hét lên thật to giữa trời lồng lộng, nhưng cô cố gắng kềm chế.

Cô nói:

– Sao anh hẹp hòi thế? Anh quan trọng chuyện đó đến thế sao?

– Theo anh, đàn ông ai mà chẳng xem trọng chuyện đó. Em thông cảm cho anh nhé.

– Vậy mà em cứ tưởng anh là người cao thượng lắm.

Văn Duy lắc đầu chua xót:

– Anh không phải là thánh. Em đừng trách anh nhé.

– Em không trách anh đâu. Có như vậy, em càng hiểu thêm về con người, về cuộc sống mà. Bấy lâu nay em nghĩ đơn giản lắm. Em chỉ tưởng anh đến với em bằng tình yêu, chứ không phải những thứ khác

Nói xong, cô đứng lên và định quay về thì Văn Duy đã kéo tay cô lại. Anh nói:

– Đừng về vội thế em. Lâu lắm mới được ngồi với nhau thế này, em không thể nói chuyện với anh một chút sao?

– Em không muốn nói điều gì nữa cả. Lời nói giờ đây còn ý nghĩa gì nữa hả Duy?

Duy đưa tay ngăn cô lại, làm Bình An không cách nào thoát đi được. Anh nhìn cô chăm chăm:

– Ngồi lại chút nữa đi An.

– Anh muốn gặp em đâu có khó. Tại anh không muốn đó thôi mà. Anh khéo lắm.

– Nhưng hôm nay..

Bình An cắn môi đau đớn:

– Hôm nay là lần cuối hai đứa gặp nhau phải không?

Văn Duy né tránh:

– Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn cho em.

– Tốt hơn cho em à?

– Đúng thế. Vì em sẽ còn có bạn khác nữa.

– Sao anh tốt thế? -Bình An hơi mỉa mai.

Văn Duy im lặng. Anh biết giờ này anh không thể nói gì hơn. Chắc chắn cô sẽ không tin vào bất kỳ những gì anh nói.

Bình An quay lại nhìn anh:

– Từ buổi tối đó đến nay, anh nghĩ gì về em?

Duy cúi đầu xuống đất, anh không đáp. Anh chỉ hỏi lại rất nhỏ:

– Vậy còn em, từ đó đến nay không gặp nhau, em nghĩ gì về anh?

– Thái độ lẩn tránh của anh những lúc ở công ty làm em nghĩ vậy là hết rồi. Song, em vẫn cố hy vọng.

Văn Duy lặng thinh một lát, rồi dăm chiêu:

– Lúc đó, anh không nghĩ vậy. Anh biết anh rất yêu em. Nhưng anh không sao kềm chế được. Cú sốc đó quá nặng đối với anh. Nó cứ đeo đẳng ám ảnh anh hoài. Mỗi lần nghĩ đến cái gã đàn ông trước chung sống với em, anh không chịu nổi.

Bình An cay đắng nói:

– Em biết, lẽ ra em không nên nói với anh. Em cũng không hiểu lúc đó mình ra sao nữa, có lẽ em yếu đuối quá. Và em muốn thành thật với anh, muốn anh hiểu hết em.

Văn Duy cười nửa miệng:

– Em hối hận vì đã nói?

– Vâng, có lúc em đã hối hận. Nhưng rồi em nghĩ lại, giấu như vậy có lẽ lừa dối anh quá, thà nói hết rồi tùy anh quyết định. Sau này anh biết còn dễ vỡ hạnh phúc hơn. Lúc đó anh sẽ hận thù em. Em cũng không sống nổi.

Văn Duy trầm tư:

– Đêm đó thật đẹp, anh bất ngờ khi nghe điều đó. Nó vỡ oà trong anh. Anh đau đớn..

– Nhưng đó là lúc thích hợp nhất để em nói đó.

– Anh xin lỗi em nghe Bình An.

- Anh không có lỗi gì cả. Tại cuộc đời không mỉm cười với em thôi.
- Nếu đặt mình vào vị trí của anh, em sẽ hiểu.

Bình An nghiêm trang:

- Lúc đó, anh nghĩ gì?
- Nhiều cảm giác lắm, cảm giác bị xúc phạm..

Bình An cắt ngang:

- Em hiểu rồi. Tuy em có buồn thật, nhưng quyết định của anh cũng đúng thôi.
- Sao em nghĩ vậy?
- Vì nếu sau này sống với anh, em sẽ bị mặc cảm suốt đời, và sẽ không dám có bất cứ ý kiến gì. Sống bên cạnh anh, em sẽ như một chiếc bóng vì lỗi lầm của mình.

Bình An ngưng một chút. Nhìn thẳng vào mắt anh, cô lại tiếp:

- Anh sẽ không tôn trọng em khi em đã có tỳ vết của quá khứ, anh sẽ xem nhẹ em. Sống như vậy thà chết còn sướng hơn.

Văn Duy lầm lì:

- Em nghĩ như thế cũng có lý. Anh quả thực không làm sao quên được những chuyện như vậy. Nếu chúng ta trở thành vợ chồng thì cuộc sống sẽ trở thành tù ngục...
- Em biết.
- Nếu em biết thì hy vọng em không hận anh.
- Không. Em nói thật đấy.
- Cảm ơn em.
- Anh không cần phải khách sáo như vậy.
- Anh phục em ở tính cứng rắn đó.

Bình An cười nhếch mép:

- Cuộc đời đã dạy cho em như thế đấy. Anh tin không?

Văn Duy không đáp lại. Anh có vẻ hơi buồn. Nhưng rồi anh không thể vị tha, khoan dung cho cô. Anh một mực giữ chặt quyết định của mình.

Bình An không muốn nói thêm gì nữa. Cô tê buốt tâm hồn. Cuối cùng, cô bảo anh:

- Em muốn về nhà.
- Ngồi lại tí nữa đi em.
- Em mệt quá. Anh thông cảm cho em nha - Cô tỏ ra rất bình thản khi nói những lời đó, mặc dù trong cô đầy rẫy những ưu tư phiền muộn.

Biết không thể giữ được cô thêm nữa, Văn Duy đưa cô về nhà.

Suốt dọc đường về, cả hai im lặng, không ai nói với ai lời nào. Bình An chia tay với Duy khi cô về đến nhà. Cô chỉ thốt được một lời:

- Chúc anh mau tìm được hạnh phúc mới.
- Cảm ơn em.

Cô không bước vào nhà. Khi Văn Duy quay đi, cô bước dọc theo con hẻm nhỏ.

Cô bước đi lặng lẽ, lòng buồn vô hạn. Cô nghe được tiếng nhạc vọng ra từ đâu đó.

Đường phố lại lặng câm. một vài khuôn cửa sổ lấp lánh mờ mờ trong thứ ánh sáng huyền ảo, nhợt nhạt. Bình An dừng bước và thắm hút vào mình cái yên lặng mà cô cảm thấy sự huyền bí, cái huyền bí một cách hiểm nguy. Cô bỗng cảm thấy rõ rệt cái cô quanh này là giả dối và dưới làn hơi bốc lờ mờ của ngõ hẻm này vẫn âm ỷ ánh phát quang yếu ớt của sự hư hoại của thế gian này.

Nhưng cô vẫn đứng đó, không nhúc nhích, nhìn vào khoảng trống. Cô không có cảm giác mình đang ở tại thành phố này hay ngõ hẻm này. Cô không còn nhớ tên đường phố và ngay cả nhớ đến cái tên khai sinh của mình.

Bình An chỉ cảm thấy ở đây cô là người xa lạ, lạc lõng một cách kỳ diệu trong cái chưa từng biết, rằng cô không có mục đích nào cả. Cũng như không có mối liên hệ nào với mọi cái quanh đây. Thế mà cô vẫn cảm nhận được toàn bộ cuộc đời tâm tối ấy ở xung quanh cô một cách toàn vẹn, như cảm thấy máu đang chảy trong mạch máu của mình vậy.

Chính lúc cô đang nghe ngóng trong phố vắng như chờ đợi một cái gì sắp xảy ra, một cái gì lôi kéo cô ra khỏi trạng thái mộng du mờ màng trong cõi hư không thì từ đâu đó vọng lại một khúc ca du dương, náo nức làm lòng cô tê thắt.

Rồi trong khi cô đứng im lặng giữa không gian yên tĩnh, bỗng một giọng đàn ông trong quán cà phê bên cạnh vọng ra:

— Ê, cô em !

Bình An ngơ ngác nhìn. Và ánh mắt cô gặp phải một ánh mắt khác đang nhìn chăm chăm về phía mình. Cô bắt gặp một gã béo phệ đang ngồi bên trong quán.

Thấy cô ngơ ngác, hắn tiếp tục:

— Vào đây đi cưng.

Vừa nói, gã vừa lững thững đứng dậy trong trạng thái nửa say nửa tỉnh, bước về phía cô. Cô rùng mình sợ hãi, vội vã quay gót đi như chạy theo hướng về nhà.

Đến nhà, cô vẫn chưa hoàn hồn, mặt tái mét. Thanh Thuý thấy thế giật thót mình, hỏi cô:

— Mà làm gì thở hổn hển vậy?

Bình An không đáp. Cô bước vội vào nhà như thể hình ảnh lúc nãy còn ám ảnh cô rất dữ.

Cô ngồi xuống bất động. Mắt cô nhìn vào khoảng không vô thức. Đầu cô nặng trĩu, hai thái dương cô đập dồn và ong ong, chân tay cô ê ẩm.

Cô nằm vật xuống, mắt nhắm nghiền. Toàn thân cô rã rời, mệt mỏi.

Cô chỉ nói với Thanh Thuý một câu:

– Tao muốn ngủ. Mà đừng hỏi gì cả. Cứ mặc tao đi.

– Mà sao thế hả An?

– Đừng hỏi nữa.

Thanh Thuý lắc đầu, không hỏi thêm nữa. Cô giảng mừng cho An ngủ. Cô ngồi yên nhìn bạn, xót xa vô cùng.

Đã hơn 7A.M. mà Bình An vẫn chưa dậy. Thanh Thuý hôm nay có giờ học vào buổi chiều nên cô ngủ nướng thêm. Cô ngạc nhiên vì Bình An không dậy sớm như mọi khi để chuẩn bị đi làm mà cứ ngủ vùi. Cô lay bạn dậy.

– Dậy đi An, trễ lắm rồi. Mà không đi làm sao?

Bình An trở mình rồi đáp:

– Tao nghỉ bữa nay. Ngày mai đi làm lại.

– Mà mệt à?

– Ừ.

– Uống thuốc nha.

– Không, tao không bệnh.

Thanh Thuý rờ trán bạn, rồi nói:

– Mà nóng hổi thế này mà không uống thuốc à?

– Thôi, tao chỉ cảm thấy mệt mỏi, chán chường thôi.

– Vì không việc ở công ty à?

– Không phải.

– Chứ vì cái gì?

Bình An lắc đầu:

– Cuộc đời sao phức tạp quá. Tao muốn chết quách đi cho xong.

– Mà nói gì vậy?

– Tao chán quá!

– Chuyện gì đã xảy ra với mày thế An?

Bình An chưa xót nói:

– Trên đời này làm gì có tình yêu đích thực hả mày?

– Sao mày lại nói thế?

Bình An cười nhếch mép:

– Vậy chứ àmy cho là có tình yêu thật sao?

– Dĩ nhiên là có.

– Tao không tin.

– Rồi mày sẽ tin, An ạ.

– Tao nói có cơ sở, có căn cứ.

– Cơ sở nào?

– Trước đó, Văn Duy đòi cưới tao làm vợ. Nói lời yêu tao tha thiết. Rằng không thể sống mà thiếu tao v..v..Đủ thứ. Thế mà bây giờ..

Bình An bỏ dở câu nói. Thanh Thuý hỏi:

– Bây giờ thì thế nào?

– Chia tay rồi.

Thanh Thuý trở mắt nhìn An:

– Chia tay. Mới yêu đó mà?

– Thế mới nói.

– Lý do vì sao?

– Tao đã nói hết cho anh nghe về quá khứ của tao. Sau đó, anh lần tránh tao vài lần. Và cho đến hôm nay, anh nói thẳng với tao là chia tay. Anh không thể chấp nhận chuyện đó.

Thanh Thuý nhìn Bình An một cách buồn bã :

– Thật sao?

– Thế đó, Thuý ạ.

– Anh Duy là người không có lòng vị tha, không cao thượng..

– Thôi, đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Tao chẳng muốn nghe nữa đâu.

– Mà đừng buồn nghe An.

– Yên tâm đi Thuý ạ. Tao đã hết nước mắt rồi. Cuộc đời tao là thế mà.

Thượng đế bao giờ cũng bất công với tao cả.

– Rồi mà sẽ tìm được một tình yêu đích thực.

– Tao chẳng tin chuyện đó.

– Hãy tin đi. Cuộc đời vẫn đẹp mà An.

– Mà anh ủi tao đấy à?

– Không, tao nói thật đó.

– Tao không nghĩ như vậy.

Bình An kéo tấm chăn lên quá nửa mặt mình, nhưng Thanh Thuý đã kéo ra và nâng người cô dậy.

Thuý nói:

– Dậy đi An, cho tỉnh táo. Tao biết mày nằm đó chứ chẳng ngủ được đâu.

Ngồi lên cho tỉnh táo nào.

Bình An ngồi dậy. Nhưng cô không tài nào vui được.

Cô gục mặt xuống hai tay mình. Những giọt nước mắt ấm nóng tràn qua kẽ tay, lăn dài rồi rớt long tong xuống nền gạch hoa, lạnh buốt. Trong cô, nước mắt chảy ngược vào, rơi xuống đáy tâm hồn những giọt đắng ngắt.

Cô bỗng dựng gào lên:

– Mẹ ơi !

Thanh Thuý không kèm được lòng cũng khóc theo cô.

Nhưng thực ra, cô chỉ muốn ngồi im. Cô vuốt xuôi tay lên mặt cho nước mắt thôi chảy. Ngoài kia vẫn ồn ào, lao xao tiếng động của một ngày nghỉ cực nhọc.

Ngoài con hẻm, đám người nào là đàn bà, con gái, trẻ nhỏ, người già đang

tận dụng chút ít không gian ít ỏi ấy để chụm vào nhau, bàn đủ thứ chuyện trên đời, đông có, tây có..., rồi cả chuyện bếp núc, chuyện chồng con. Và đan chen vào đó là muôn vàn loại chuyện đầy vẻ khoe khoang, giấu cợt, bóng gió, mát mẻ và tục lụy.

Họ đâu hề biết rằng có một người đang chết dần trong đau khổ, cô độc. Và cô, chỉ là một hạt cát đã vĩnh viễn bay đi trong gió cuốn sa mạc cuộc đời mênh mông.

Bình An muốn chôn vùi mọi thứ vào tận đáy lòng mình, muốn quên đi tất cả. Nhưng liệu cô có làm được điều đó không?

Cô quay nhìn Thanh Thuý:

– Mà bảo tao phải làm gì hả Thuý?

– ...

– Sao cuộc đời tao bạc bẽo thế?

– ...

– Tao muốn chết đi cho xong.

Thanh Thuý nắm lấy tay bạn, giọng khản khản:

– Mà đừng nghĩ quẩn thế An ! Mà còn có tao bên cạnh mà. Tao hy vọng một ngày nào đó, mày sẽ tìm được cho mình hạnh phúc thật sự. Hãy tin tao, An ạ.

– ...

– Mà có hận tao không An?

Bình An nhướn mày :

– Sao mày hỏi thế?

– Tại tao rủ mày vào đây sinh sống.

– Hận mày à? Tao chưa bao giờ có ý nghĩ đó cả. Tất cả những gì đến với tao là do tao gây ra cả. Có phải tại mày đâu.

– Nhưng tao áy náy quá.

– Tao không trách ai cả. Có trách là chỉ trách tao nhẹ dạ cả tin. Tao không ngờ cuộc sống lại quá phức tạp đến thế.

– Ồ hiện sẽ gặp lành thôi mày ạ.

– Tao hy vọng thế.

– vậy mày đừng buồn nữa nhé.

– Ừ, tao sẽ cố gắng xua đuổi mọi thứ ám ảnh tao ra khỏi tâm trí. Tao đã quên được Phùng Hưng thì sẽ quên được Văn Duy. Tao không yêu Văn Duy bằng Phùng Hưng. Tao đến với Văn Duy cũng chỉ vì muốn an phận và tại Văn Duy đeo đuổi quá.

– Quên đi, An ạ. Việc gì mày phải khổ sở vì những người như thế chứ. Họ toàn là những kẻ đầu môi chót lưỡi.

– Ừ.

Bình An nằm xuống. Cô với tay lấy một cuốn tiểu thuyết cũ trên đầu nằm

đọc lại. Nhưng thật sự, chữ nghĩa lúc này chạy lung tung, cô không tài nào tập trung được. Cô đành quẳng quyển truyện xuống và vùi mặt vào gối.

Thấy thế, Thanh Thuý khuyên:

- Nếu không đọc sách được, vậy tao chở mày đi chơi nhé?
- Đi chơi ở đâu?
- Tùy mày thôi.
- Nhưng chiều, mày còn phải đi học nữa mà.
- Tao nghĩ một buổi có sao đâu. Mấy đứa trong lớp tao có khi cả mấy tháng không thấy mặt trên giảng đường nữa đó. Chỉ chờ đến lúc thì là xách cặp đi thi thôi.
- Vậy à?
- Chứ sao.
- Vậy mình đi chơi xa đi.
- Chơi xa là đi đâu?
- Không biết.
- Hay là đi Bửu Long chơi nhé?
- Cùng được.

Cả hai nhanh chóng thay áo quần và Thanh Thuý chở Bình An bằng xe đạp qua bên anh Khánh Kỳ, đổi xe máy để xuống Bửu Long chơi. Hai cô bạn dạo khắp khu du lịch Bửu Long sau đó câu cá, chơi trò chơi.

Không khí vui vẻ làm Bình An tươi tỉnh hơn. Thanh Thuý rất hài lòng về cô. Thuý rất sợ Bình An khóc hay buồn. Họ đi bên nhau, tay trong tay, cảm thông chia sẻ, và hạnh phúc. Họ như quên hết mọi ưu phiền muộn.

Mùa xuân trôi qua, mùa hè lại đến. Thanh Thuý được nghỉ đúng một tháng. Cô đang chuẩn bị để về quê thì Bình An lên tiếng;

- Chuyến này, tao cũng về nữa.

Thanh Thuý nhướn mắt:

- Mày vừa nói gì thế? Nói lại tao nghe đi.
- Tao về với mày.

Thanh Thuý nhảy cẫng lên:

- Mày nói thật chứ?
- Dĩ nhiên rồi.
- Ôi ! Tao vui quá. Có mày đi cùng thì còn gì bằng. Mày quyết định rồi đây hả?
- Ừ.

- Sao tự nhiên lần này mày muốn về nhà vậy?
- Tại lâu lắm rồi tao không trở về quê. Tao thấy nhớ nhà quá.
- Chiều mai khởi hành rồi đấy. Mày lo chuẩn bị đi. Có cần mua quà cáp gì không?
- Tao mua xong hết rồi.

- Thế hả? Mà bí mật thật đấy. Thế mà không nói trước cho tao biết.
- Tao muốn cho mày sự bất ngờ đó mà.
- Con quỷ !

Bình An phì cười. Cô cũng bắt đầu đi sắp xếp quần áo đồ đạc vào chiếc túi du lịch.

Thanh Thúy quay sang hỏi cô:

- Mày nghỉ được mấy hôm?
- Tao viết đơn rồi. Xin nghỉ được 12 days.
- Thế thì hay quá. Đợt này về đi chơi thoải mái...

Bình An ngắt ngang:

- Không biết có được đi chơi thoải mái không nữa.
- Sao lại không cơ chứ?
- Tao sợ dì tao bắt bán hàng?
- Mày bây giờ đâu còn liên can tới bà nữa?
- Nhưng đã về nhà rồi, chả lẽ dì sai mà tao không làm?
- Hay mày ở nhà tao, thỉnh thoảng lên nhà thăm bà và em mày?
- Làm vậy coi sao được.
- Thôi, tùy cô ứng biến đi.
- Ừ, tao nghĩ dì tao có sai tao làm thì cũng phải để tao đi chơi, chứ không có hẹp hòi như xưa đâu.
- Tao cũng hy vọng thế. Không biết bà ấy có thay đổi tính tình được chút gì không nữa.
- Có trời mới biết - Bình An đáp.

Nói xong, Bình An ngã người xuống nệm, cô tuyên bố:

- Tao nghỉ lưng trước đây. Mày xong chưa?
- Còn chút nữa. Thế còn mày? Xong rồi hay sao mà chui vào ngủ thế?
- Xong rồi. Tao đơn giản lắm. Mày lúc nào về cũng đẩy áp những đồ là đồ.

Trong lúc Thanh Thúy đang soạn đồ đạc, Bình An nằm yên hồi tưởng lại quá khứ. Từng đoạn đời hiện ra trong cô. Cô nhớ lại lúc xưa khi còn ở quê nhà, khi cô cực khổ sống bên cạnh người dì độc ác. Rồi cô lại nhớ đến bé Khanh, bé Na bên cạnh nhà. Đến lượt cô nhớ đến Phi Hùng. Những kỷ niệm đầy ắp một thời lại trở về.

Anh và cô suýt nữa đã trở thành vợ chồng, mặc dù cả hai chưa có một lần hò hẹn, chưa một lần nói lời yêu thương.

Cô mỉm cười khi nhớ lại cái thuở mới lớn ấy. Cô vùng dậy, đến bên chiếc vali nhỏ của mình. Cô lấy ra trong ngăn nhỏ của nó một chiếc hộp nhỏ. Bên trong là mấy tờ giấy trắng ghi chữ chằng chịt. Đó là những bức thư của Phi Hùng mà anh đã nhờ bé Na lén lút trao cho cô.

Bình An chậm rãi giở từng lá ra, đọc lại. Cô cảm thấy vui vui và một chút hạnh phúc thoáng qua.

Cô nghĩ đến anh và tự hỏi: Chẳng hiểu giờ này anh đang ở đâu? Đã về VN sinh sống hay còn lang thang trên đất Hàn Quốc lạnh lẽo?

Anh đã có một gia đình êm ấm hay vẫn còn lẩn lóc "bụi đời"? Mấy năm trôi qua, cô đã có một đời sống khá ổn định về kinh tế, mặc dầu chuyện tình cảm còn nhiều trắc trở. Thế nhưng những câu hỏi ấy đôi khi lại trở về với cô, mang theo một cảm giác xót thương, một dư âm chát chúa.

Những năm cô sống ở Sài Gòn mà cô xem là tủi nhục nhất có thể bị lãng quên trong đời cô từ lâu, nếu không có hình ảnh của anh. Đôi khi những chợt nhớ ấy xô cô về với những kỷ niệm, những năm tháng sống xa quê nhà. Phi Hùng hơn cô 5 yrs old. Anh bây giờ đã gần 26 yrs old, cái tuổi mà người đàn ông đã phải hoàn chỉnh về tính cách lẫn cuộc đời. Cái tuổi mà chắc ai cũng phải mơ ước về một tổ ấm bình yên. Cô chẳng hiểu số phận anh đã ra sao nữa.

Giọng nói của Thanh Thuý vang lên cắt ngang dòng suy tưởng của cô:

– Mày mua vé chưa?

– Chưa. Còn mày?

– Anh Vũ mua cho tao rồi. Ngày mai ảnh mang qua. Để tao gọi điện cho ảnh mua thêm một vé cho mày nữa.

– Thôi phiền ảnh. Để sáng mai tao đi mua.

– Có gì đâu mà phiền. Trước sau gì ảnh cũng mua cho tao mà. Mua thêm cho mày cũng có sao đâu.

– Ủ, mày gọi đi.

Thanh Thuý xuống nhà gọi điện cho Hoài Vũ. Trên này, Bình an thôi không nghĩ ngợi gì nữa. Cô muốn ngủ một giấc thật say để mai lên tàu cho khoẻ. Nhưng càng níu kéo giấc ngủ thì nó lại khó đến. Cô lẫn lộn cảm giác trong lòng. Vừa hồi hộp, vừa lo lo. Vừa muốn gặp lại mọi người, lại vừa muốn không. Cả Phi Hùng cũng vậy. Cô ước được gặp lại anh ngay tại quê nhà mà cũng sờ sờ.

Cuối cùng thì giấc ngủ cũng mỉm cười với cô. Cô chìm trong nó thật say, như để quên đi bao cay đắng, tủi nhục mà cô đã từng cam chịu.

Sân ga đông nghẹt. Già, trẻ, gái, trai vội vã đi về phía đoàn tàu Thống Nhất. Sinh viên chiếm đa số. Họ về quê nghỉ hè sau một năm học mệt mỏi.

Bình An và Thanh Thuý cũng len lỏi trong đám người ấy. Thanh Thuý vừa đi vừa lẩm bẩm:

– Đông quá, mày hén?

– Ủ. Tao cũng không ngờ đông thế đấy - Bình An đáp.

Hoài Vũ lẳng xẵng mang đồ đạc sắp xếp lên kệ cho hai cô. Khi cả hai đã ngồi đầu đẫy vào chỗ rồi, anh mới bước xuống. Người đi đã đông, người tiễn còn đông hơn.

Dưới sân ga, nhiều tốp người đứng vẫy tay đưa tiễn người trên tàu. Họ vui

có, buồn có.

Bình An quan sát tất cả một lượt rồi chặc lưỡi :

– Ga Sài Gòn nhộn nhịp thật.

Hoài Vũ có vẻ rất buồn khi tiễn Thanh Thuý đi. Anh nắm tay Thanh Thuý thật lâu, cho đến khi giọng cô phát thanh viên vang lên:

– Đoàn tàu đã đến giờ chuyển bánh. Xin quý khách đứng cách xa đoàn tàu hai mét để đoàn tàu lăn bánh được an toàn.

Lúc đó, anh mới buông tay cô ra. Lùi lại hai mét, tay anh vẫn chào cô cho đến khi khuất dạng.

Thanh Thuý buồn vui lẫn lộn. Vui vì cô đang trên đường về nhà. Buồn vì phải chia tay người yêu một tháng. Cô ngả người ra chiếc ghế đệm số 21 trên tàu. Còn Bình An ngồi ở ghế số 22, bên cạnh cô, phía lối đi.

Bình An mệt mỏi tựa đầu vào thành ghế dựa. Mỗi lúc có ai đi qua, cô lại choàng tỉnh dậy. rồi không kiềm nổi, cô thiếp đi trên ghế, đầu ngoẹo sang bên, mái tóc xõ ra chảy một vệt ngoằn ngoèo trên ngực.

Thanh Thuý cũng tựa đầu ra ghế, nhắm mắt lại. Có lẽ cô đang ngủ, vì tối qua cô hồi hộp nôn nóng đến mức thức gần trắng đêm.

Rồi cứ thế, theo nhịp lắc lư của con tàu, Bình An thiếp đi lúc nào không biết. Cô không hay rằng có một chàng trai đi ngang qua mặt cô và bỗng dừng anh ta dừng lại. Lùi lại vài bước, anh nhìn cô một cách chăm chú.

Sau một lúc đắn đo quyết định, chàng trai tiến đến gần cô. Anh cúi xuống nhìn cô.

Trước mắt anh là một cô gái rất quen thuộc, tuy thời gian đã biến đổi cô chút ít. một khuôn mặt mịn màng, trắng xanh, yếu ớt. Hai hàng lông mi dài cong khép chặt, vẽ lên khuôn mặt hai đường cong sắc nét ẩn dưới hai nét mềm mại kéo dài của hai hàng lông mày vòng cung. Đôi môi phụng phịu như trẻ con, hé hé mở.

Anh khẽ thốt lên :

– Trời ơi, Bình An !

Thấy cô đang say ngủ, anh không đánh thức cô. Anh để yên cho cô ngủ.

Đứng nhìn cô thật lâu, anh ngượng ngịu vì những cặp mắt xung quanh hướng về phía anh.

Anh quay về toa của mình. anh đang định xuống căn tin của tàu để ăn một món gì đó, nhưng anh không đi nữa. Anh mua vé giường nằm. Phòng đặc biệt. Trở về toa mình, anh ngồi phịch xuống giường.

Bao ký ức ủa về trong anh. Anh đang ước ao về quê nhà tìm gặp cô, nhưng không ngờ anh đã thấy cô trên tàu này.

Có lần, bố mẹ anh viết thư cho anh có nhắc đến chuyện Bình An chuyển vào thành phố HCM sống. Anh phần nào hiểu được lý do ra đi của cô. Anh rất cảm thông cho hoàn cảnh của cô.

Cuộc sống xa nhà nơi đất khách làm cho anh chai sạn hơn, chững chạc hơn. Anh trở nên lẫm liệt ít nói. Anh đã phải trải qua những tháng ngày lao động khá vất vả.

Thể xác xanh không ngại, nhưng tinh thần anh luôn bị căng thẳng bởi lối đối xử của chủ nước ngoài đối với những người lao động xuất khẩu như anh. Dầu sao đi nữa thì đồng tiền kiếm được vẫn khá hơn ở quê nhà. Anh có thể thành dùm được một số để giúp đỡ bố mẹ. Còn lại, anh sẽ tích lũy, làm vốn cho mình sao này.

Lần này anh về, anh không sang lại nữa. Anh chuẩn bị trong đầu nhiều dự định.

Khi nghĩ đến những tháng ngày lặn lội trên đất khách, anh bóp chặt hai bàn tay gân guốc lại, lòng còn lên đau đớn. Anh cũng đã phấn đấu điên cuồng cho ngày hôm nay.

Anh đã dùng tuổi trẻ bón cho đất hoang thành cánh đồng xanh. Và giờ đây, anh muốn cánh đồng xanh ấy thêm mơn mớn .

Anh quyết định xuống lại dưới toa ấy một lần nữa . Tiếng gót giày nện xuống nền tàu làm Bình An tỉnh giấc . Lúc này còn rất sớm, chỉ mới 9 p.m.. Anh đứng trước mặt cô . Bình An nhắm mắt mở nhìn anh . Đến một lúc thật lâu, cô mới ngạc nhiên vì chàng trai không chịu đi tiếp mà cứ đứng đấy hoài . Cô ngồi thẳng dậy, nhìn kỹ anh . Cô ngạc nhiên thốt lên:

– Anh Hùng !

– Bình An !

Vui mừng khôn xiết . Anh quên mất phải giữ khoảng cách, mà tiến lại gần, nắm lấy tay cô . Cô bàng hoàng, tần ngần không biết nói điều gì nữa cả .

Anh kéo tay cô đứng lên, khẽ bảo:

– Mình ra hành lang tàu nói chuyện đi An . Ở đây bất tiện lắm.

Cô gật đầu đồng ý . Nhìn qua, thấy Thanh Thúy vẫn ngủ khi, cô lặng lẽ bước theo chân anh .

Tựa vào thành tàu, anh nói như reo:

– Gặp lại em, anh vui quá .

– Em cũng vậy - Bình An đáp ngay .

Phi Hùng hớn hờ:

– Không ngờ lại gặp em trên tàu này, trong khung cảnh này .

– Anh đi một mình à ?

– Ừ .

– Sao không báo cho người nhà vào đón ?

– Anh thấy bất tiện quá . Đường xá xa xôi, ba mẹ anh lại lớn tuổi .

– Anh hay thật đấy . Từ nước ngoài về đây mà chỉ lủi thủi đi một mình .

– Anh không thích rườm rà .

– Anh đã báo với hai bác chưa ?

– Báo rồi . Nhưng ở nhà không biết anh về giờ nào .
Bình An im lặng . Thỉnh thoảng, cô liếc nhìn anh xem thời gian qua anh có thay đổi gì về ngoại hình không .
Công bằng mà nói, anh trắng hơn, mập hơn trước và có vẻ bánh bao hơn .
Song đôi mắt anh có chút gì đó đượm buồn, khó tả .
Anh nhìn qua cô, giọng nhẹ nhàng âu yếm .
– Em đi một mình thôi à ?
– Dạ không, em đi với nhỏ Thanh Thúy, bạn thân với em ở quê . Anh không biết nó đâu . Khi nào nó thức dậy, em sẽ giới thiệu với anh sau .
Phi Hùng cười hiền lành . Anh không nói gì thêm . Cả hai nhìn ra cửa sổ khoang tàu . Bên ngoài trời tối, nhưng thấy rất rõ mọi vật nhờ ánh trăng đêm .

Lâu lắm rồi, đêm nay, anh và cô mới ngẩng nhìn trăng . Vàng trắng tròn vành vạnh như một dấu chấm lạnh lung . Anh hít một hơi dài, hương đất, hương cỏ, hương đêm quen thuộc khiến anh thoải mái vô cùng .
Anh cảm thấy bản thân anh giờ đây có một cái gì đó gần gũi, thân quen với Bình An . Anh ân cần hỏi thăm cô:

– Từ ngày anh ra đi đến giờ, em sống thế nào ở đây ?
– Em ở nhà một thời gian phụ buôn bán với dì em ..
Bình An ngập ngừng một chút rồi nói tiếp:
– Sau đó, em đã vào SG làm ăn sinh sống .
– Sao em lại bỏ quê vào SG ?
– Thanh Thúy rủ em đó . Vả lại, anh cũng biết em sống như thế nào ở quê nhà .

Giọng anh đượm buồn :

– Anh biết .
– Em về lần này là lần đầu tiên từ lúc xa nhà đó .
– Vậy à ? Em không buồn sao ?
– Buồn lắm, anh Hùng à ?
– Em vẫn còn độc thân chứ ?
– Vâng .
– Công việc hiện tại của em có tốt không ?
– Cũng tạm ổn . Em sống được .

Giọng anh âu yếm:

– Có vất vả lắm không em ?
– Không vất vả lắm đâu anh ạ .
– Em có thể kể cho anh nghe về những tháng ngày em sống ở SG không ?
– Tất cả đều là dĩ vãng xa xôi . Nhắc lại, kể lại cũng vậy thôi . Chỉ càng thêm buồn .
– Cuộc sống của em tồi tệ lắm sao ?

- Gần như thế đấy, anh Hùng à .
- Nhưng về mặt nào ? Vật chất hay tinh thần ?
- Cả hai . Nhưng vật chất thì không đến nỗi lắm .
- Buồn thế hả em ?
- Vâng .
- Anh có viết thư rất nhiều về nhà hỏi thăm tin tức của em, nhưng ba mẹ anh chỉ báo với anh là em vào SG sinh sống . Còn lại thì không biết gì cả .
- Em đi, em không viết thư về nên hai bác cũng không biết địa chỉ của em .
- Em ác thật đấy .

Bình An khẽ cười . Cô không dính chính cho việc làm của mình . Mắt cô nhìn theo những ngọn cây mờ mờ đang khuất dần, khuất dần sau đoàn tàu . Những làn gió se lạnh từ ngoài thổi vào làm Bình An buồn buồn . Cô đứng khoanh tay lại . Thấy thế, Phi Hùng cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra choàng cho cô .

Bình An mỉm cười:

- Em không lạnh lắm, anh Hùng à .
- Em cứ choàng vào cho ấm . Đừng ngại .

Bình An không từ chối . Cô khoác hắt nó vào và tiếp tục ngắm trăng sao . Gió thổi vào, thỉnh thoảng một vài sợi tóc của cô lại bị gió làm vương trên mặt Phi Hùng . Trong thoáng chốc, anh đã ngất ngây, xao xuyến vì mùi hương dịu dịu từ tóc cô tỏa ra .

Trông nổi xôn xao của tâm hồn, Phi Hùng liếc nhìn sang cô . Anh cảm thấy cô đẹp và duyên dáng, với làn tóc mây óng mượt bay bay trong gió .

Anh nghĩ: Không rõ đến lúc này, Bình An đang nghĩ gì về anh ? Trong trái tim nhỏ nhỏ của cô có dành chút gì thương mến cho anh, như anh đã từng dành cho cô không ? Tình cảm xưa nay anh dành cho cô ngày càng sâu đậm hơn . Anh lao vào làm thêm giờ để có dư ra về quê hương cưới cô làm vợ . Không biết bây giờ, Bình An có còn nhớ ngày ấy không nữa ? Anh vừa hồi hộp vừa lo lắng . Chỉ cần Bình An gật đầu đồng ý, anh sẽ tiến hành hôn lễ ngay .

Nhưng lúc này đây, anh biết không phải là lúc để nói chuyện ấy .

Nhiều lúc, không kìm nén nổi lòng, anh muốn bày tỏ với cô . Nhưng rồi anh lại không dám, vì cảm thấy e ngại thế nào ấy .

Bình An chỉ coi anh như người anh tinh thần, không hơn được nữa . Bởi lẽ giờ đây, cô đã quá ê chề với những thứ tình cảm qua đường của cánh đàn ông . Họ đã làm cho cô mất hết niềm tin và hy vọng .

Cô tự hứa với lòng sẽ không yêu bất kỳ một ai nữa . Cô rất sợ cái cảm giác bị người ta phụ bạc . Cô không muốn yêu người để rồi không ai đáp lại tình yêu của cô .

Lúc nào cô cũng tự dần lòng .

Đừng nghĩ đến tình yêu nữa . Hãy nhớ đến thân cỏ dại hoa hèn của mình mà an phận ! Đừng mơ tưởng đến một tình yêu đích thực ! Số phận chẳng bao giờ dành cho mình .

Tiếng gọi của Phi Hùng ngắt ngang lòng suy nghĩ của cô .

– An này !

– Gì thế, anh Hùng ?

– Có bao giờ em nghĩ đến anh không ?

Bình An cười bên lên:

– Thật tình không lúc nào mà em không nghĩ đến anh dù chỉ là ít phút . Sau những ngày làm việc mệt nhọc, em cũng nghĩ rằng anh đang phải vật lộn với cuộc sống nơi đất khách .

– Anh thật hạnh phúc khi nghe em nói thế .

Phi Hùng nhìn vào mắt cô:

– Anh luôn nghĩ đến em, Bình An . Trước đây, anh xin cưới em cũng vì một phần anh thấy em khổ quá . Còn bây giờ, anh nhận ra rằng anh đã yêu em . Yêu nhiều lắm .

–

– Lúc anh ở Hàn Quốc, cuộc sống buồn tẻ . Anh không biết làm gì hơn ngoài việc nghĩ đến gia đình anh và đến em khi anh rảnh rỗi . Em còn là nguồn động viên của anh đó .

– ...

– Em về quê chơi được lâu không Bình An ?

– Dạ, khoảng 10 days .

– Vậy anh có thể mời em đi chơi được chứ ?

– Vâng, tất nhiên rồi . Em chỉ e ngại dì em thôi .

– Bây giờ mà em còn e ngại nữa sao ?

– Cũng không biết nữa . Dẫu sao khi về đến nhà, em cũng không quên được cảm giác ấy .

– Anh hy vọng dì em thay đổi tính tình chứ không như trước nữa .

– Em cầu mong như thế .

Càng về khuya, gió càng lạnh hơn . Con tàu trở nên yên tĩnh . Chỉ còn nghe mỗi tiếng xình xịch, xình xịch . Thỉnh thoảng nó lại rít lên những tiếng ken két kéo dài, phá tan sự im lặng của màn đêm .

Phi Hùng tì tay trên thành tàu, mắt vẫn nhìn xa xăm . Đôi lúc anh lại ngắm những ánh sao thưa thớt trên bầu trời .

Bình An đứng khoanh hai tay trước ngực . Cô đang nghĩ đến anh . Cô định hỏi anh rất nhiều điều, nhưng cô e dè, khó nói . Cuối cùng, cô cũng hỏi một cách mạnh dạn:

– Anh có thể kể cho em nghe những ngày anh sống ở nước ngoài không ?

Phi Hùng cười:

- Em muốn nghe sớm vậy sao ?
- Vâng . Em muốn biết khoảng thời gian đó anh vui, buồn, khổ, sướng thế nào ?
- Vui thì ít mà buồn thì nhiều, em ạ .
- Điều gì làm cho anh buồn vậy Hùng ?
- Nhiều lắm, em ạ .
- Anh kể cụ thể cho em nghe đi . Em quan tâm chứ không phải tò mò đâu .
- Anh biết .
- Vậy anh kể đi .

Phi Hùng cúi nhìn xuống sàn tàu, giọng anh đượm buồn:

- Điều đầu tiên làm anh buồn nơi đất khách là họ coi rẻ công nhân VN .
- Họ đối xử với người nước mình thế nào hả anh ?
- Họ xem thường lắm . Lương trả cũng rẻ hơn công nhân của họ rất nhiều .
- Sao bắt công quá vậy anh ?
- Biết là bắt công, nhưng làm gì được họ .
- Vậy hợp đồng xuất khẩu lao động đâu ?
- Anh làm sao biết được . Tuy vậy, đồng lương kiếm được tính ra vẫn khá hơn ở VN nhiều .
- Chỗ ở tiện nghi không anh ?
- Tạm được . Cũng khá sạch sẽ, thoáng mát . Nói chung ở mức độ trung bình khá .
- Anh ở cùng phòng với nhiều người không ?
- Phòng anh 4 đứa . Anh nhỏ tuổi nhất nên rất được cưng .
- Phòng anh chắc vui lắm nhỉ ?
- Vì sống xa nhà nên bọn anh đùm bọc lẫn nhau, không dám to tiếng hay xích mích . Bọn chủ mà biết được, họ càng chèn ép thêm .
- Vậy à ?
- Thế đây em ạ .
- Còn vật giá bên ấy thì sao ?
- A, bên đó cứ một won mua ba cây kem, nhưng nếu kem ngon thì một won không tới 2 cây nữa đó . Lương của họ rất cao, nếu tính theo lương của họ mà mua sắm bên đó sẽ rẻ gấp 10 lần ở đây . Bởi vậy, lúc nào họ cũng dư dả, họ gọi số tiền xài còn thừa vào ngân hàng . Hầu như mọi người dân đều có số tiết kiệm cả . Nên họ sắm xe con rất dễ, em ạ . Còn đối với công nhân VN mình thì .., thôi kệ, miễn sao cũng hơn ở VN là được rồi . Làm bên đó, để tiền về VN xài chứ ở đây đụng vào là tiền trăm với triệu so với VN đó .
- Bình An im lặng, không nói gì thêm . Tiếng đoàn tàu chạy vẫn đều đều, xình xịch . Sợ cô mệt, Phi Hùng ân cần bảo:
- Thôi, em vào ghế của mình nghỉ lưng đi . Khi nào đến nhà, anh em mình tâm sự tiếp, em nhé .

Bình An khẽ gật đầu . Anh đưa cô về ghế lúc này . Vừa đến nơi, giọng Thanh Thúy đã lạnh lùng:

– Mày đi đâu lâu thế ? Tao thức dậy từ này giờ mà chẳng thấy mày đâu cả .

Chỉ tay vào Hùng, Bình An giới thiệu với bạn:

– Đây là anh Phi Hùng, có lần tao đã kể cho mày nghe đó .

Thanh Thúy và Phi Hùng gật đầu chào nhau . Thúy mỉm cười, nói:

– Xin chào "Việt Kiều" Hàn Quốc .

Nghe Thúy dí dỏm, anh cũng phải bật cười thành tiếng:

– Xin chào bạn . Mình chỉ là Việt Kiều hồi hộp thôi - Anh cũng đáp lại một cách hài hước để không khí thêm vui vẻ .

Thấy xung quanh mọi người vẫn đang ngon giấc, Bình An đưa tay lên môi ra hiệu:

– Suyt, nói chuyện khẽ thôi . Kẻo họ rầy mình đấy .

Thanh Thúy mới sực nhớ là mình đang ở trên tàu . Cô nói nhỏ lại, chỉ vừa đủ để ba người nghe . Cô quay sang Hùng, hỏi nhỏ nhẹ:

– Anh đi một mình à ?

– Vâng .

– Không có người đón sao ?

– Mình muốn đi một mình thế này thôi . Bố mẹ mình lớn tuổi rồi, đưa đón vất vả lắm .

Thanh Thúy cười:

– Anh có hiếu với ông bà cụ nhỉ .

– Làm con là phải hiếu thảo chứ .

– Ghê nhỉ ? -Thanh Thúy trêu .

Phi Hùng dò hỏi cô:

– Có khi nào em nghe Bình An nhắc đến anh không ?

Thanh Thúy liếc Bình An một cái rồi mới trả lời:

– Có đấy . Nó nhắc anh luôn hà .

– Thật không ?

Thanh Thúy bĩu môi:

– Anh Hùng không tin thì đừng hỏi . Mà đã hỏi thì phải tin chứ .

– Ừ, anh tin mà .

Anh nôn nóng hỏi thêm:

– Bình An nhắc anh thế nào ?

– Nhắc đủ thứ . Bảo anh hiền, có hiếu và chăm chỉ siêng năng . Em nhớ không hết nữa đó .

Phi Hùng thích chí cười hì hì . Còn Bình An thì nguýt Thanh Thúy :

– Mày xạo vừa thôi nghe . Mày học cách nói khoác từ lúc nào vậy nhỏ ?

– Từ lúc nào cái con khỉ ? Có nhắc anh Hùng thì nhận quách đi, bày đặt mắc cỡ nữa chứ .

– Con quỷ này !

Phi Hùng nhìn Bình An, tròng mền . Anh nói với cô:

– Nhắc anh thì có sao nào ?

– Không sao cả, nhưng nó nói thêm đó.

Thanh Thúy xen vào:

– Tao không thêm nhé . Thậm chí còn chưa nói những điều mà tao quên nữa đó .

– Có đâu mà quên .

– Sao không có .

Hai đứa đôi co qua lại làm Phi Hùng phải can ngăn:

– Thôi, thôi . Có nhắc anh hay không cũng không sao . Thanh Thúy! Em đừng chọc Bình An nữa, kéo cô ấy giận là tiêu anh luôn đó .

Thanh Thúy cười khì và không thèm cãi nhau với Bình An nữa .

Lúc này, đoàn tàu đã sắp đến sân ga . Anh bảo hai cô gái:

– Hai em chuẩn bị xem lại hành lý đi . Tàu sắp đến ga rồi đây .

Bình An đáp:

– Vâng . Anh cũng nên về toa của mình để sắp xếp hành lý lại, kéo không an toàn đó .

Phi Hùng đỡ giúp những giỏ đồ của hai cô gái xuống sàn tàu . Xong đâu đó, anh mới quay về toa của mình .

Tàu đến sớm hơn dự tính 15 mins . Nhìn xuống hai bên đường ray đã đầy người đi đón . Gương mặt ai nấy đều tươi vui . Trên tàu cũng có người rời rít nhận ra người quen . Bình An trông thấy mẹ của Thanh Thúy, cô gọi bạn:

– Bác 5 kìa Thúy . Mà nhìn thấy chưa ?

Đổi theo hướng tay chỉ của Bình An, Thanh Thúy đáp:

– Thấy rồi .

Cô reo lên mừng rỡ . Cả ba bước xuống sân ga . Mẹ Thúy đã gặp cô và vui mừng khôn xiết .

Phi Hùng nói ngay:

– Thanh Thúy có bác đưa về ngồi . Còn lại Bình An, để cháu đưa cô ấy về cũng được .

Thanh Thúy gật đầu cái rụp:

– OK . Trúng ý anh Hùng quá mà .

Hùng cười bên lên như con gái:

– Em cứ trêu anh hoài .

Nói đoạn, Thanh Thúy kéo tay mẹ ra bãi xe, để lại Phi Hùng và Bình An đứng tần ngần ở đó . Mẹ Thanh Thúy mỉm cười dịu hiền chào cả hai trước khi quay gót .

Phi Hùng đối diện với Bình An, anh lên tiếng:

– Anh đưa em về nhé ?

– Vâng .

Anh vậy một chiếc xe taxi, nhưng Bình An ngăn lại:

– Mình đi taxi tốn tiền lắm anh Hùng ạ . Từ đây đến nhà mình hơn cả chục cây số ..

Phi Hùng khoát tay:

– Em đừng lo . Lâu lâu mới đi một lần mà .

Bình An đành phải nghe theo:

– Thôi được, tùy anh .

Chiếc taxi êm ả lao đi trên con đường khá vắng vẻ, ít người qua lại .

Bình An và Phi Hùng đều yên lặng . Cô ngả đầu vào thành ghế, lim dim đôi mắt . Xe vẫn chạy đều . một ngày bình thường như bao ngày khác . Cô thấy mình bỗng lẻ loi, bé nhỏ đến lạ thường, mặc dầu có anh bên cạnh và sắp trở về với gia đình . Cô có cảm giác mình như một hạt bụi bay lơ lửng giữa không gian, và chạm vào những hạt bụi khác một cách tình cờ rồi chuyển hướng lơ lửng trôi đi nơi khác .

Cô thương mình, thương đến vô hạn . Mà chưa bao giờ cô nhận ra được điều đó . Chỉ có lúc này đây, cô mới thấy mình vẫn còn có giá trị trong xã hội, trong cuộc sống ..

Chừng như thấy bất tiện vì sự im lặng của mình, Phi Hùng quay lại hỏi cô:

– Em hồi hộp không ?

– Hồi hộp gì ạ ?

– Thì sắp về đến nhà rồi còn gì . Anh nghe Thanh Thúy nói, đây là lần đầu tiên em về nhà từ lúc ra đi, phải không ?

– Vâng .

– Chắc là em hồi hộp lắm ?

– Em không rõ cảm giác lắm .

Phi Hùng mỉm cười .

Bình An hỏi lại:

– Vậy còn anh ?

– Em còn phải hỏi nữa . Anh nóng lòng muốn về nhà lắm . Anh hồi hộp muốn chết đây nè .

– Vậy à ?

– Chứ sao ?

Rồi Phi Hùng phì cười . Anh đang nghĩ đến chuyện chắc bố mẹ anh ngỡ ngàng lắm khi thấy anh đi chung với Bình An . Thấy anh cười, Bình An gạn hỏi:

– Anh cười gì thế ?

– Anh nghĩ đến gương mặt của bố mẹ anh .

– Sao anh lại chỉ nghĩ đến gương mặt của hai bác ấy ?

– Thì anh biết chắc một điều là ông bà cụ sẽ ngạc nhiên lắm .

- Ngạc nhiên vì anh đi với em phải không ?
- Em thông minh thật đó nha .
- Anh quá khen . Ai cũng có thể nghĩ đến điều đó mà .
- Chưa chắc đâu .
- Vậy theo anh, hai bác sẽ vui hay ngược lại ?
- Chắc hẳn là vui như hội rồi .
- Sao anh nghĩ thế ?
- Anh hiểu ba mẹ anh mà .
- Em cầu mong như vậy .

Phi Hùng gõ gõ mấy ngón tay xuống chiếc ghế nệm:

- Còn bố mẹ em thì sao nhỉ - Anh hỏi một cách băng quơ .

Bình An cắn môi suy nghĩ:

- Em chịu thôi . Em không thể đoán được phản ứng của ba và dì em .
- Chắc chắn ba em sẽ vui chứ .
- Em nghĩ chắc là vậy .

Câu chuyện của hai người chưa đến hồi kết thúc mà chiếc xe đã dừng lại trước nhà Phi Hùng . Anh móc ví lấy tiền trả cho bác tài xế và mở cửa cho Bình An . Ba mẹ anh và cả gia đình rồi rít chạy ra đón anh . Ai nấy đều rung rung nước mắt sau mấy năm xa cách .

Bình An lặng lẽ chào anh và quay gót vào nhà mình . Bố cô ngỡ ngàng vô hạn . Ông chạy đến ôm chầm lấy cô và khóc . Ông xúc động đến mức không thốt nên lời .

Dì cô vẫn ngồi yên bên cạnh nồi cháo, đưa mắt nhìn cô một cách chăm chú, không nói một lời . Bà lúc này có vẻ hiền lành hơn . một lúc thật lâu, bà mới đứng lên và nói:

- Con mới về đó à ?
- Dạ . Con chào dì . Dì khỏe không, thưa dì ?
- Dì vẫn khỏe . Sao con không viết thư về ?

Bình An cúi đầu lặng lẽ . Cô không ngờ dì ghẻ của mình lại thay đổi thái độ với cô như vậy . Cô mừng thầm trong lòng, nhưng không dám nói ra .

Cô bước vào nhà, thấy trong nhà có nhiều đồ khác . Sáng sủa hơn . một vài thứ khác mới mẻ . Có lẽ dì cô mới sắm .

Cô khẽ khàng hỏi dì:

- Dạo này buôn bán có khá không vậy dì ?
- Khá hơn lúc trước, con ạ . Dì phải thuê thêm đến hai đứa giúp việc mới kịp phục vụ cho khách . Nhờ thế mà dì mới có mua sắm thêm một vài thứ cho gia đình dùng .
- Con mừng lắm dì ạ .
- Bình An này ! Trước đây, dì có đối xử tệ bạc với con thì bây giờ con tha thứ cho dì nghe . Dì ăn năn lắm . Nếu biết địa chỉ của con thì dì đã viết thư

cho con rồi .

– Con xin lỗi dì vì thời gian qua con không thường viết thư về nhà .

– Đợt này con về luôn hay đi lại ?

– Con đi lại, dì ạ .

– Con chơi lâu mau ?

– Khoảng 10 days, thưa dì . Con xin phép nghỉ được bấy nhiêu đó thôi .

– Vậy à? Tiếc quá. Phải con về lâu hơn thì vui biết mấy.

Nghe dì ghê nói thế, Bình An không dám tin vào tai mình nữa. Nhưng nhìn nét mặt của bà, cô biết rằng bà nói rất chân thành. Có lẽ bà đang sửa chữa những lỗi lầm trước đây của mình. Bỗng chưng cô thấy lòng mình ấm áp vô cùng, cô hạnh phúc đến bất ngờ và tràn ngập. Cô muốn lao đến ôm chầm lấy bà, nhưng cái cảm xúc xa cách vẫn còn loang quanh đâu đó kéo chùn chân cô lại. Cô chỉ nhìn mẹ kể một cách âu yếm:

– Con rất vui khi dì quan tâm đến con như vậy.

Đang trò chuyện với dì thì bé Khanh rón rén bước đến sau lưng Bình An, nhẹ nhàng đưa hai tay lên bịt mắt cô lại. Không cần suy nghĩ, Bình An cũng thừa biết đó là ai. Cô quàng hai tay ra sau, ôm trọn tấm lưng bé nhỏ của nó và nói:

– Bé Khanh chớ ai mà bày đặt giấu chị.

Nó cười khanh khách, làm cả nhà cười theo:

– Chị về đó à? Quà đâu?

– Chưa chào chị mà đã hỏi quà rồi, nghĩ chơi Khanh luôn.

– Em chào chị rồi mà.

– Chào lúc nào?

– Lúc bịt mắt ấy.

Bình An vỗ vào hông nó và mắng yêu em trai:

– Láo thật.

– Quà em đâu, chị 2?

Bình An kéo trong giỏ ra, lấy mấy gói quà đưa cho nó. Mắt nó giương lên sáng long lanh. Bình An nói:

– Tất cả chỗ này là của em đó.

– Ôi ! Đẹp quá.

Bình An mua cho em Bình An mua cho em trai mình mấy chiếc xe bằng điện tử, nó thích chí cười hoai. Cô mua cho ba mình một bộ pijama và một chiếc áo sơ mi. Còn dì một bộ đồ bà ba rất đẹp.

Không khí gia đình thật ấm cúng tươi vui. Huyền thuyên một lúc, Bình An nói:

– Để con ra phụ dì bán quán nha.

– Thôi, con nghỉ ngơi cho khỏe đi. Có hai đứa phụ với dì rồi. Con đi mấy chục tiếng đồng hồ, không biết mệt sao?

Nghe dì nói thế, cộng thêm lời khuyên của bố :

– Con đi tắm rửa cho mát mẻ sạch sẽ rồi hãy nghỉ .

Bình An bước vào phòng tắm, sau đó leo lên giường đánh một giấc thật lâu. Khi cô tỉnh dậy thì mọi người đang ngon giấc, cô với tay lấy chiếc đồng hồ lên xem và nhận ra chỉ mới 12 A.M. Cô không ngủ được nữa.

Cô nhớ lại mọi chuyện đã qua, buồn, vui lẫn lộn. Bất chợt, cô nghĩ đến Phi Hùng. Cô không hình dung được rõ rệt cảm xúc trong lòng mình, vui hay không vui khi gặp lại anh. Cô khẽ lắc đầu ngao ngán. Không ai hiểu rõ được những băn khoăn lo lắng trong lòng cô.

Cô vui mặt vào gối. Đã từ lâu, cô sống một cuộc sống lặng lẽ như thế. Cho dù gặp cảnh đau lòng đến đâu, cô vẫn bình tĩnh. Có lẽ cuộc sống đã dạy cho cô phải như thế.

Nước mắt cô đã thôi không bao giờ rơi nữa. Vì đau thương đã vùi chôn sâu dưới lớp bụi thời gian dày đặc. Khi tháng năm qua đi cuốn mất một thời vàng son huyền hoặc, cô mới nhận ra một điều rằng ngày xưa cô thật khờ dại, ngây ngô và nông cạn. Thậm chí nhẹ dạ, cả tin.

Nghĩ đến Phi Hùng, cô thầm nhủ : Có thể là anh chẳng còn thương cô như ngày xưa nữa. Và cũng có thể tình thương dành cho cô ngày nào đã thành không thực. Nhưng với cô, những kỷ niệm thuở ấy vẫn như từng đợt sóng cồn cào giữa đại dương, cứ chực chồm lên rồi vỡ tan lúc nào không hay. Duy chỉ có một điều cô hiểu được rằng, chẳng khi nào cô quên anh như đã từng quên những người đàn ông bước qua đời cô.

Cô không muốn nghĩ nữa. Cô mệt mỏi nhắm nghiền đôi mắt lại. Có lẽ cô đang phó thác số phận mình cho God, đáng tối cao phán quyết.

Rồi cô lại chìm vào giấc ngủ lần thứ hai, không mộng mị..

Hai ngày sau, Phi Hùng qua nhà, xin phép dì và bố Bình An cho cô đi chơi với anh. Anh vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện ra dì cô rất thân thiện và dịu dàng với cô. Bà nhỏ nhẹ:

– Cháu đưa Bình an đi chơi nhớ về sớm nhé, kéo lạnh.

Anh sung sướng đáp ngay:

– Vâng, cháu sẽ đưa cô ấy về sớm. Bác yên tâm ạ.

Cả hai song bước đi bên nhau. Cô không buồn, cùng chẳng vui. Còn Phi Hùng thì hân hoan thấy rõ. Anh nói chuyện huyên thuyên suốt con đường làng. Hai ngày qua, anh phải ở nhà chơi với bố mẹ và các anh chị em vì lâu lắm mới trở về nhà. Để đến hôm nay, anh mới dành trọn cho cô một ngày và có thể những ngày sau nữa.

Anh và cô im lặng bước đi. Anh liếc nhìn trộm cô và nhận ra rằng cô thật sự duyên dáng, rằng cô vốn không đẹp kiêu sa, lộng lẫy như những cô gái khác, nhưng cô có những cái kiêu hãnh của mình.

Quả thật, Bình An kiêu hãnh ngậm ngậm bên trong nảy sinh ra từ những đau

khổ mà cô đã nếm trải. Cũng lạ, cái ngày còn là một cô gái ngu ngơ chưa biết yêu là gì, cô chẳng hề có cái kiêu ngạo ấy trong con người mình. Chỉ đến khi chuyện tình yêu đầu tiên chẳng ra sao cả, cô đã "mang tai mang tiếng" như người ta nói, cô mới trở nên tự tin. Nhiều lúc nghĩ lại, cô thấy một phần nào phải cảm ơn những người đàn ông ấy, vì nếu không trải qua như thế, cô sẽ còn mãi tin là con người chỉ có một tình yêu, một niềm tin, mất đi là mất tất cả.

Cô đã hiểu ra sự tương đối trên đời này, sự nhẹ bồng của những mất mát, tổn thương tình cảm. Cô đã đi được những bước chân đầu tiên trên vụn kính...

Phi Hùng hỏi cô:

- Em thích đi đâu nào?
- Tùy anh thôi. Lâu quá mới về thăm quê, em và anh đều ngỡ phải không?
- Ừ, vừa ngỡ vừa thấy thân quen.
- Không nơi nào bằng chính nơi mình sinh ra phải không anh?
- Em cũng nghĩ vậy nữa à?
- Đã từ lâu em nghĩ thế.
- Anh cũng vậy. Anh thích những nơi cảnh trí nhẹ nhàng mộc mạc, không thích những nơi phồn hoa ồn ào, hàng ngàn thứ ánh sáng sắc màu huyền ảo. Ở đó, con người sẽ dễ đi vào nơi "tâm tối".
- Anh nói thế có mâu thuẫn không ?
- Hoàn toàn không mâu thuẫn.
- Em hiểu.
- À, anh mời em đến quán kem chỗ ngã ba nhé?
- Em thích đi dạo chơi hơn. Hay là mình thả bộ ra sông hóng gió mát đi. Ở đó vui lắm. Bọn trẻ trong làng cũng hay ra đó chơi lắm đó.

Phi Hùng vỗ tay tán thưởng:

- Ý kiến hay đấy, anh quên bém nơi lý tưởng ấy mất. Hồi nhỏ, anh là chúa ra chỗ đó sàng óc gạo về luộc đấy.
- Thế à?
- Em hỏi nhỏ Na khắc biết.
- Phải như lúc nhỏ em cũng vậy thì vui hết biết, anh Hùng nhỉ?
- Em tiếc ư?
- Tiếc lắm chứ.
- Xin chia buồn cùng em.

BAN cười buồn. Hai người hướng về phía con sông xanh biếc. Ngang qua hàng bán trái cây, anh mua một ký xoài xanh và một ký táo. Bình An khoát tay:

- Anh mua nhiều thế, ăn sao hết?
- Anh ăn dư lắm đó. Nhiều đây chưa đủ đó đâu.

Vừa nói, Phi Hùng vừa bảo chị bán trái cây cân thêm một ký nhỏ nữa.

Bình An lắc đầu:

– Cái mắt anh Hùng to hơn cái bụng nữa đó. Để anh ăn hết chỗ trái cây này.

– Em cược với anh không?

– Cược đó.

– Cược gì nào?

Bình An chắc nịch:

– Gì cũng được.

Phi Hùng đồng dặc:

– Quân tử nhất ngôn đó nha.

– Yên tâm đi ông.

Bình An đoán chắc Phi Hùng sẽ không thể nào ăn hết, nên mới mạnh dạn đánh cược. Còn Phi Hùng thì đã lượng sức của mình nên cũng không ngần ngại.

Anh xách ba túi trái cây trên tay, vừa đi vừa huýt sáo. Bình An cười hteo điệu bộ lắc lư của anh.

Gần tới mép sông, vì mãi nhìn theo điệu bộ hài hước của Phi Hùng mà An cười nắc nẻ, cô bước đi nhanh theo bước chân của anh và thỉnh linh vấp phải cục đá khá to dưới đất làm cô ngã chúi về phía trước. Nhưng Phi Hùng đã phản ứng thật nhanh, anh thả túi trái cây xuống và ôm gọn Bình An trong vòng tay của mình.

Bị bất ngờ, Bình An mắc cỡ đến đỏ bừng cả mặt khi thấy mình đang nằm trong vòng tay ân cần của anh. Sau một phút bối rối, cô vội gỡ tay Phi Hùng ra rồi cố gắng đứng dậy.

Phi Hùng thầm cảm ơn sự bất ngờ đã cho anh có được cô trong vòng tay khát khao yêu thương của mình. Thấy Bình An gỡ tay anh ra, anh dịu dàng hỏi:

– Em có đau không An?

Bình An then thùng, e lệ rời khỏi vòng tay của Phi Hùng. Cô lảng tránh ánh mắt nồng nàn của anh, lí nhí đáp:

– Chỉ hơi nhức chút xíu thôi anh à.

Phi Hùng ngồi sụp xuống bên chân cô, nhẹ nhàng sờ nắn bàn chân đang đau của cô và nói:

– Bình An à ! Chân em vẫn lành lặn không bị trầy xước chỗ nào đâu. Bây giờ em còn thấy nhức không?

– Còn sơ sơ thôi anh Hùng. Anh yên tâm đi, đừng lo cho em.

Phi Hùng tỏ vẻ áy náy:

– Tiếc là không có dầu ở đây. Nếu có, anh xức cho em một chút là hết ngay. Hay là em ngồi đây anh đi kiếm dầu nhé?

Bình An cảm động vì sự ân cần chu đáo của Phi Hùng. Nhưng cô khoát tay:

– Có nghiêm trọng gì đâu mà anh phải tìm kiếm dầu cho cực vậy. Anh ngồi xuống đây luôn đi. Mình ngồi đây ngắm cảnh là đẹp lắm rồi. Anh đồng ý chứ?

Phi Hùng gật gù đồng ý:

– Hôm nay trời đẹp thật. Thôi được, chúng mình ngồi đây ngắm cảnh cũng được rồi. Khỏi phải đi thêm.

Nói rồi, Phi Hùng dìu cô đi thêm vài bước nữa đến bên thảm cỏ ven bờ sông, cạnh bên hàng cây xanh đang reo vui trong gió. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, từ từ chậm rãi quan sát khung cảnh xung quanh mình.

Dòng sông này với anh vẫn quen thuộc, thân thương, mặt nước xanh biếc, sóng gợn lăn tăn.

Cả hai đều ngồi yên lặng, tự thưởng thức phút giây bình yên và mỗi người cùng nghĩ về một hướng.

Bỗng Bình An lên tiếng:

– Chưa bao giờ em cảm thấy bình yên như lúc này. Ôi ! Thật là hạnh phúc. Phi Hùng nhìn cô đắm đắm, anh hạnh phúc trao dâng vì nghĩ rằng cô đang cảm thấy hạnh phúc khi ở bên cạnh anh. Anh cảm động:

– Thật vậy chứ Bình An?

Không nghi ngờ, cô đáp chắc nịch:

– Thật đấy. Em thấy lòng nhẹ nhàng, thanh thản lắm. Em ước gì cái cảm giác này theo em suốt cả cuộc đời.

Gương mặt Phi Hùng rạng rỡ hẳn lên. Anh hiểu câu nói của Bình An theo một hướng khác. một hướng khá chủ quan. Rõ ràng anh chưa hiểu hết được nội tâm của cô.

Anh đáp:

– Anh cầu mong điều em ước sẽ thành hiện thực.

– Cảm ơn anh nhiều.

Những đàn chim câu chao lượn thành đoàn trên bầu trời xanh thẳm. Chúng bay cao, cao mãi để rồi bỗng nhiên chúng liệng nghiêng cả đàn thành một hình vòng cung lớn trông thật đẹp mắt. Cả hai dõi theo chúng đến khi chúng khuất sau rặng tre làng.

Những đám mây lang thang trên nền trời xa vời, nhợt nhạt bỗng trở nên sống động, màu sắc biến đổi liên tục từ xanh sang xám. Bên kia sông, những lùm cây lúp xúp trở nên mờ ảo, xanh biếc lung linh trong sương sớm.

Phi Hùng thốt lên:

– Nơi đây yên tĩnh và thanh tao quá em nhỉ?

– Vâng - Ban đáp.

Với cô, bờ sông này như tâm hồn dễ xao động, cô lẻ, hiu quạnh. Nắng chói trên tầng xanh dội xuống muôn ngàn vì sao trên sông. Nắng cháy mướt trên tàu dừa nước oai nghiêm, lãnh đạm. Có lúc cô hoảng hốt khi thấy một con

chim sâu lòng biếc vội vàng vượt sông cất tiếng kêu gọi bầy buồn buồn. Có lẽ cô đang đồng cảm với nó.

Ánh mắt cô thơ thẩn nhìn những ngọn sóng vẩy sáng, bên kia sông thỉnh thoảng lại có những cánh cò uể oải chao nhẹ.

Phi Hùng với tay lấy túi trái cây. Anh bốc ra một quả, đưa cho Bình An rồi nói :

– Em ăn đi.

Bình An chột tỉnh, cô không thả hồn theo những cánh cò, cánh chim nữa mà trở về với thực tại.

Cô mỉm cười, lắc đầu:

– Không ăn đâu.

– Sao vậy? -Hùng trố mắt.

– Anh mang toàn bộ xuống sông rửa lại cho sạch cái đĩa. Rồi em mới ăn lận.

Phi Hùng lúc này mới ngó ra:

– Ô ! Anh xin lỗi, anh quên khuấy mất. Thôi, để anh đi rửa hén?

– Còn phải hỏi nữa chứ.

Anh nhanh nhẹn mang túi trái cây xuống sông, nước chảy êm ả. Thoắt một cái, anh rửa hết nhãn, chỉ còn lại một trái bưởi bình trôi dạt ra theo dòng nước. Anh với tay để lấy nó, nhưng nó nghịch ngợm trôi xa hơn. Anh lội xuống và chồm tới. Tưởng rằng quả táo nằm gọn trong tầm tay mình, ai dè bất thành linh anh hụt chân xuống vùng nước đang xoáy. Anh ngã nhào xuống dòng sông, ha tay đập nước lia lịa.

Trên bờ lác dác một vài đứa trẻ đang nô đùa. Trông thấy anh đang bì bõm dưới nước, chúng ngừng lại và đứng nhìn anh, cười khanh khách.

Bình An ngồi trên bờ thấy thế, cô quên cả chân đau chạy đến chỗ anh. Lúc này, anh đã bị nước xoáy chìm sâu xuống, anh hoảng hốt la lớn:

– Cứu tôi với !

Bọn trẻ tưởng anh đùa, chúng càng cười lớn hơn. Chúng đâu biết rằng chỗ anh đang bị hụt nước xoáy rất mạnh và rất sâu.

Bình An biết anh đang gặp nguy, cô lội xuống, bơi ra chỗ anh và kéo anh vào.

Cô nói nhỏ vào tai anh:

– Anh không biết bơi à?

– Ủ, anh không biết.

Cô cười ngặt nghẽo:

– Trời đất ! Con trai gì mà tẻ dữ vậy. Chút xíu nữa là toi mạng rồi.

Vẫn chưa hết sợ, Phi Hùng mặt mày tái mét. Anh không ngờ anh lại rơi vào một tình cảnh khó xử như thế. Con trai mà lại không biết bơi, để con gái ứng cứu.

Anh nói, giọng vẫn chưa hết sợ:

– Nếu không có em thì chắc là anh ra người thiên cổ quá.

Bình An lắc đầu:

– Em không cứu thì người khác cũng sẽ cứu anh thôi hà.

– Ở đây toàn con nít không, làm sao nó cứu được.

– Anh đừng coi thường bọn nó. Chúng nó bơi cừ lắm đó.

– Cừ thì cừ, nhưng kéo anh vô sao được?

Bình An ấp úng:

– Ủ..thì kéo trên nước dễ lắm, dễ ợt chứ gì.

– Thôi, dù gì đi nữa thì anh cũng đang mang ơn cứu mạng của em rồi..

Vừa nói, Phi Hùng vừa cười. Bình An nguýt anh:

– Hết sợ chưa mà còn ba hoa vậy?

– Hết rồi.

– Vậy mình lại chỗ cũ ngồi đi.

Phi Hùng và Bình An tiến lại bãi cỏ lúc nãy. Toàn thân anh ướt nhèm nhẹp như chuột lột. Cô hỏi anh :

– Anh Hùng có lạnh lắm không?

– Mát chứ không lạnh.

– Xạo đi.

– Ủ, thì thôi. Anh lạnh đó. Em làm sao cho anh hết lạnh đi. -Hùng dí dỏm.

Bình An suy nghĩ. Cô thật sự không biết phải làm cách nào cho anh ấm lại. Cô lí nhí:

– Anh cởi áo ra vắt nước cho khô rồi mặc vào lại.

Nghe lời cô, anh làm theo y hệt. Anh từ từ cởi áo ra và vắt thật khô, sau đó mới mặc vào lại. Bình An hỏi ngay:

– Đỡ chưa anh Hùng?

Hùng lém lỉnh:

– Vẫn lạnh không chịu nổi.

Bình An lúc lắc đầu:

– Em hết cách rồi, chỉ còn một cách duy nhất là mình về nhà thôi. Anh sẽ thay đồ khác cho đỡ lạnh.

– Vẫn còn cách khác hay hơn. Cách về nhà là anh không thích và sẽ không bao giờ xảy ra.

– Cách gì vậy anh?

– Chỉ cần em ôm anh lại là anh ấm liền.

Bình An biết Hùng đùa, nhưng cô vẫn đáp lại:

– Xí, cái mặt anh khôn đáo để. Đừng hòng có chuyện đó.

– Không thì thôi, em làm gì mà chua ngoa thế.

– Vậy mới trị được cái miệng của anh chứ.

– Thôi, thôi. Anh chịu thua em đó.

Bình An và Phi Hùng cùng cười. Cô buông một tiếng:

- Hết.
- Em xin lỗi nha. Em đùa chút xíu cho vui vậy mà.
- Phi Hùng khoái chí cười khì. Như sực nhớ ra, anh hỏi cô:
- À, chân em hết đau chưa mà lúc nãy chạy xuống sông cứu anh vậy?
- Dạ, hết rồi. Lúc nãy cũng còn hơi đau đó, nhưng mạng người là quan trọng mà - Bình An đùa.
- Em can đảm thật.
- Không phải vậy đâu, tại em biết bơi nên dĩ nhiên là rất dạn dĩ.
- Em học bơi từ lúc nào vậy?
- Từ lúc vào Sài Gòn làm việc. Nhỏ Thanh Thuý rủ em đi học để rèn luyện thể hình đó.
- Hèn gì em bơi cừ lắm.
- Bình An trêu Phi Hùng:
- Chớ đâu như anh vậy. Con trai gì mà chẳng biết bơi tí tẹo nào cả.
- Ủ, anh tệ thật. Chắc anh phải học bơi quá.
- Học đi, càng sớm càng tốt, chứ kéo..
- Phi Hùng ngắt ngang:
- Kéo chết đuối một lần nữa phải không?
- Bình An cười nắc nẻ:
- Chứ còn gì nữa mà nói.
- Em trù ẻo anh đó à?
- Hồng dám đâu. Em chỉ muốn điều tốt cho anh thôi mà.
- Có thật vậy không đó?
- Thật 100%.
- Cả hai cùng cười vui vẻ. Thời gian trôi qua. Cuối cùng, Phi Hùng đề nghị:
- Em dạy cho anh bơi đi.
- Kỳ lắm.
- Có gì đâu mà kỳ.
- Thôi được. Khi nào bắt đầu học đây?
- Ngày mai.
- Vậy cũng được. Em đồng ý.
- Học bơi có lâu không em? -Phi Hùng thắc mắc.
- Lâu hay không còn phụ thuộc vào học viên nữa.
- Nghĩa là sao?
- Thì nếu chăm chỉ tập luyện sẽ biết nhanh, còn ngược lại thì lâu chớ sao.
- À, ra thế. Nhưng em yên tâm, học trò của em sẽ vô cùng siêng chăm chỉ.
- Chưa chắc à nha. Nói trước coi chừng bước không tới đó.
- Em cứ tin đi mà. Anh hứa đó.
- Trung bình là khoảng một tuần lễ sẽ biết bơi thôi. Hồi em học cũng vậy đó.

– Cũng nhanh, em nhỉ.

– Vâng.

Thoắt một cái, những ngày nghỉ phép của Bình An đã hết. Ngày mai là cô vào lại Sài Gòn rồi. Sáng nay, cô dậy thật sớm. Ngồi thừ ra trên giường, cô không buồn rửa mặt.

Cô cảm thấy thời gian trôi đi nhanh vùn vụt. Cô muốn níu kéo lại, nhưng không làm sao được. Cô ngồi đấy, khoanh hai tay vòng qua đầu gối, mặt gục xuống đùi, đầu óc nghĩ miên man.

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Cô bước đến bên điện thoại và nhắc ống nghe lên:

– Alo^.

Bên đầu dây bên kia, tiếng một người nam cất lên âu yếm:

– An đấy phải không em?

– Vâng. Anh Hùng đó à?

– Ủ, anh đây. Em dậy sớm nhỉ?

– Em ngủ không được.

– Sao vậy An? Em mệt à?

– Không phải mệt. Có lẽ sắp đi rồi nên em thấy nao nao thế nào ấy.

– Anh muốn xin phép bác gái cho em đi chơi với anh một ngày nữa. Em đồng ý không?

– Đi đâu vậy anh Hùng?

– Đi xa một chút. Chỗ nào cũng được, tùy em thích.

– Vậy cũng được, anh xin đi.

– Em chuyển máy cho anh gặp bác gái nhé.

– Dạ.

Nói xong, Bình An đi gọi dì mình.

Mấy ngày cô về nghĩ, dì cô không cho cô làm gì cả. Thỉnh thoảng lắm, Ban mới chạy bàn phụ với hai đứa giúp việc thôi. Cô được phép nghỉ ngơi hay đi chơi tùy ý thích.

Dì cô vào cầm ống nghe. Bà nhỏ nhẹ:

– Alo^.

– Cháu chào bác?

– Hùng đấy hả con?

– Vâng, thưa bác.

– Có chuyện gì mà cháu gọi cho bác vậy?

– Dạ, cháu xin cho Bình An đi chơi với cháu ngày nay. Bác đồng ý nghe bác.

Dì cười xòa:

– Cháu còn xin với xỏ nữa à? Máy hôm nay, hai đứa đi chơi hoài, bác có cấm cản gì đâu. Bình An xin là được rồi. Cháu làm gì sợ gì dữ vậy?

- Cháu xin cho chắc chắn.
- Thôi được rồi. Bác cho phép đây, nhưng nhớ đừng về trễ quá đó nha Hùng. Ở đây tố nguy hiểm lắm, đường sá vắng vẻ, biết đâu mà lần.
- Bác yên tâm đi ạ. Đi với cháu, Bình An sẽ không sao đâu.
- Ủ, bác tin tưởng cháu mới cho Bình An đi đây.
- Cảm ơn bác nhiều.

Thế là Bình An và Phi Hùng dạo chơi ngày cuối. Nhưng hôm nay trời đổ mưa. Mưa không lớn mà cứ rả rích, bay bay dù để thấm ướt cả áo hai người một đoạn đường khá xa.

Bình An thấy lòng se lại khi đi bên anh dưới trời mưa lất phất. Cô không thích buồn và dĩ nhiên cũng không thích khóc. Đã từ lâu, cô quen như thế. Những giọt nước mắt không còn rơi nữa. Cô nhớ rất rõ vài giọt cuối cùng ngày xưa ấy đã tẩy sạch ký ức của một vùng đời sóng gió. Cô hiểu rất rõ rằng cô và anh như hai đường thẳng chỉ gặp nhau một điểm nào đó trong đời rồi thôi. Từng bóng hình mờ nhạt cứ lướt qua trái tim cô. Và cũng có lúc, cô thả hồn mình trôi theo những biển sóng phù du xa xôi ấy. Nhưng rồi một lúc nào đó, chợt đối diện với chính mình, cô rùng mình lo sợ. Phải chăng lúc đã đánh mất hết tất cả, người ta mới âm thầm hối tiếc cho một thời gian đã xa ngủ vùi trong dĩ vãng. Nước mắt đã không còn nhỏ xuống trái tim cô. Cô vẫn tiếp tục đi qua những cái bóng chợt ẩn, chợt hiện như một cái gì đó mà cuộc đời đã định sẵn. Nhưng bão táp không còn quật ngã được cô, sóng gió không còn quất vào trái tim cô những cơn đau buốt giá. Đi bên cạnh cô, nhưng anh không thể hiểu được rằng trên vạn nẻo đường đời, vẫn còn có một người thầm dõi theo bước chân anh, nhưng không bao giờ muốn chạm phải..

Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, ân cần hỏi:

- Em lạnh không?
- Không, anh ạ.
- Em thích đi dưới mưa thế này chứ?
- Vâng, rất thích.

Bình An dò xét:

- Còn anh?
- Anh cũng vậy.
- Biết là mưa, sao anh không mang theo áo mưa?
- Anh cố tình đây chứ.
- Vậy à?
- Lâu lắm rồi mới có dịp đi dưới mưa. Anh thêm cái cảm giác thơ mộng này.
- Anh lãng mạn quá hén.

– Con người ta đôi lúc cũng cần phải vậy, em à. Đó là lối thoát trung tâm hồn người khô cần mà.

– Anh học triết lý đó ở đâu vậy?

– Ngay trong chính tâm hồn anh.

– Em chịu.

– Nhưng mưa này không ướt đầm đâu em.

– Em cũng thấy thế.

Bình An cảm thấy nỗi buồn lắng dịu dần rồi gần như tan biến. Con mưa bụi rây rây, mỏng man như ấp ủ lòng người. Cô nhẹ nhàng bước đi bên anh. Cuối cùng, anh đề nghị

– Bình An ! Đón xe xuống biển chơi, em nhé.

– Vâng, tùy anh thôi.

Thế là Phi Hùng vẫy chiếc taxi hiếm hoi chạy qua đây. Cả hai bước lên xe và chiếc xe nhanh chóng lao đi.

Anh và cô dạo bước trên bãi cát trắng tinh. Bãi biển khá vắng vẻ, rất ít người tắm, có lẽ là họ đã tắm từ rất sớm và trở về hết rồi. Anh và cô không quan tâm lắm đến những điều đó.

1 ngày mùa hạ cao xa.

Ngoài kia là biển xanh bao la chập chùng và bên kia là dãy núi cao vời vợi.

Trên núi, dưới biển. Phong cảnh thật bao la hùng vĩ. Anh và cô chọn một ghềnh đá to và ngồi lên đây ngắm biển.

Gió từ khơi xa đưa những cơn sóng vỗ vào những kẽ đá xám lạnh các điệp khúc quen quen nghe hoang vắng buồn buồn.

Như mọi lần, cả hai ngồi yên lặng bên nhau, không ai nói với ai một lời nào, lắng nghe tiếng sóng rì rào ru dỗ.

Anh dường như không thể chịu nổi sự câm lặng kéo dài. Anh phá tan sự yên tĩnh bằng một giọng trữu buồn:

– Hát cho anh nghe đi Bình An, bản nhạc nào mà em thích.

Tiếng sóng, tiếng gió ngoài kia như chợt im lặng cùng anh nuốt lấy từng lời, từng tiếng hát trầm âm thầm thì của cô.

1 bản nhạc quen, có biển xanh làm nền, có kẻ ở và người đi, có chia ly và tiễn biệt, có trông mong và chờ đợi.

Tiếng hát Bình An như chùng xuống, nghẹn lại. Hồn anh cũng như chùng xuống, chơi vơi, bay bổng..

Anh nhìn đắm đuối vào mắt cô, hỏi nhỏ ;

– Em đi thật sao An?

– Em đi làm mà anh Hùng.

– Anh biết, nhưng..

Hùng bỏ dở câu nói. Anh muốn thổ lộ với cô rất nhiều điều, nhưng không sao nói được. Cổ họng anh cứ nghẹn nghẹn, đáng ghét.

Bình An mở lời:

- Có chuyện gì, anh cứ nói đi, đừng ấp úng thế, anh Hùng à.
- Anh khó nói quá.
- Không sao đâu. Em có làm gì đâu mà anh ngại.

Hùng cố lấy tinh thần để thốt lên được một câu:

- Anh cần em.

Bình An giương đôi mắt đượm buồn nhìn anh, không đáp lại.

Phi Hùng nhẹ nhàng nắm lấy tay cô và nói:

- Anh...anh rất cần có em. Em có thể ở lại được không An? Anh sẽ...sẽ cưới em làm vợ. Chúng mình sẽ là 1..

Phi Hùng cố gắng lắm mới nói ra được điều ấy. Anh đã chờ đợi giây phút này trong những năm qua. Anh không muốn Bình An vụt mất đi khỏi tầm tay mình. Anh chờ đợi câu trả lời của cô, mắt vẫn không rời cô.

Bình An hơi luống cuống trước lời đề nghị ấy. Cô im lặng thật lâu, đầu óc rối bời. Cô biết rằng Hùng chưa hiểu hết cô mà đã vội vàng như thế. Song, cô không biết phải nói thế nào cho anh hiểu nữa. Cô thật sự băn khoăn pha lẫn một chút lo lắng.

Suy cho cùng, cô biết mình chỉ quý mến Hùng chứ không yêu anh. Trái tim cô gần như đã thành băng giá. Cô không cho phép mình yêu ai cả.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Khi ánh sáng đổi thay một lần nữa và cuối cùng hoàng hôn buông xuống, Bình An vẫn lặng câm. Cô không biết phải trả lời anh ra sao và bắt đầu từ đâu. Anh đã làm cô khó xử.

Phi Hùng chờ đợi từng phút, từng giây. Trái tim anh đập liên hồi và như muốn nghẹt lại. Cuối cùng, không thể nào chịu nổi sự im lặng của Bình An, anh lên tiếng :

- Trả lời anh biết đi Bình An. Mấy năm qua, anh chỉ chờ đợi phút giây này thôi đây. Em đừng phụ lòng mong đợi của anh nhé, Bình An.

Bình An quay người đối diện với anh:

- Anh có yêu em không?
- Sao em lại hỏi câu đó? Em thừa hiểu lòng anh mà. Trước đây, anh đã từng hỏi cưới em là gì?

Bình An cười nửa miệng:

- Trước đây khác. Bây giờ khác.
- Không khác gì cả - Phi Hùng đáp chắc nịch.
- Tại anh chưa hiểu vấn đề đó thôi. Em không tin là anh trước sau như 1.

Phi Hùng ngơ ngác nhìn cô:

- Tại sao em không tin anh chứ? Anh có làm điều gì phật ý em đâu nào?
- Anh không làm gì cả. Nhưng cuộc sống đã cho em hiểu nhiều hơn, rằng con người hiếm có ai cao thượng, dễ dàng tha thứ cho những lỗi lầm của người khác.

Phi Hùng lắc đầu:

– Em càng nói, anh càng chẳng hiểu gì cả.

– Làm sao mà anh hiểu được.

– Nhưng em phải tin anh chứ. Chỉ cần em gật đầu đồng ý, ngày mai anh sẽ đưa ba mẹ anh sang nhà em. Em hãy ở lại đây với anh, chúng ta sẽ lập nghiệp trên mảnh đất của quê mình.

Bình An dỗi mắt ra khơi xa, nhìn những chiếc thuyền trôi đi trên biển nước. Những ngọn đèn nê-on đã được thắp sáng lên. Trông như một thành phố biển.

Càng về đêm, gió biển thổi vào càng mạnh. Triều đang lên. Sóng đập vào bờ đá gập đứ. Sóng trườn mình trên cát. Bình An vẫn im lặng.

Giờ đây, chỉ có đôi trai gái đang đối diện với biển. Cả hai đều cảm nhận tiếng biển gào thét trong tuyệt vọng. Biển chẳng chịu bằng lòng với giới hạn nên sóng cứ vượt sâu vào đất liền. Kiệt sức, sóng buông tay nuôi tiếc. Bình An như nghe thấy tiếng bọt biển vỡ ra. Biển vẫn ngàn năm bền bỉ. Còn cô? Còn anh? Anh đâu phải là con sóng kiên trì vượt muôn trùng cách trở để chỉ được một lần vỗ bờ âu yếm. Con sóng ấy đã vỡ tung toé dưới chân một móm đá nhỏ nhoi ngoài khơi xa. Nghĩa là anh đã chọn lựa. Anh có thể tha thứ? Hay sẽ phải chia tay? Có thể một cuộc chia tay sẽ diễn ra như cô đã dự liệu, còn anh thì không hề dự liệu. Nhưng nó sẽ đến. Cô nghĩ thế và tin chắc thế. Cô cho rằng anh rồi cũng sẽ như những người đàn ông trước đó, rồi cũng sẽ xa lánh cô, nếu biết được lỗi lầm của cô. Nhưng cô không muốn mất anh mãi mãi, cô vẫn muốn giữ lại trong tim mình hình ảnh một Phi Hùng cao thượng. Và thế là cô im lặng. Cô sẽ không kể cho anh nghe tất cả những gì đã xảy ra trong đời cô. Vì cô lo sợ.

Phi Hùng đặt hai bàn tay lên đôi vai cô, âu yếm:

– một lần nữa, anh xin em trả lời cho anh biết đi.

– Anh đừng bắt em phải trả lời nữa. Anh chưa hiểu được em đâu. Anh đừng vội vàng thế.

– Không, anh rất hiểu em. Hãy trả lời anh đi Bình An.

Bình An nhe răng cười nơi cổ họng. Nhưng đôi mắt cô ráo hoảnh. cô tự nhủ "Thà là đau một lần". Lý trí cô mách bảo như vậy, nhưng trái tim thì dằn vặt không nguôi.

Nỗi buồn bắt đầu dâng lên trong lòng cô, càng lúc càng cao như sóng biển ngoài kia. Cô muốn trút hết tâm sự với anh rồi ra sao cũng được. Cô cũng chẳng cần gì nữa cả. Kể cả anh. Có anh bên cạnh càng tốt. Không thì cũng chẳng sao. Với cô, giờ đây cô đã trở nên cứng rắn.

Cô rùng mình hoảng sợ bởi chính cô đang bước vào vào một vai diễn. một vai diễn rất thật mà cũng rất nặng nề. Những kẻ đang cố sống hết mình cũng là những diễn viên của trò đời, nhưng khi màn hạ, họ rũ bỏ tất cả. Quên để

mà sống.

Phi Hùng lại lên tiếng:

- Sao em mãi im lặng thế? Dù sao đi nữa, em cũng phải trả lời anh chứ.
- Thôi được, anh hãy lắng nghe em nói đây. Rồi sau đó tùy anh quyết định.
- Em nói đi. Anh hồi hộp muốn vỡ cả tim đây này.

Bình An nhìn thẳng vào mắt Phi Hùng, cô chậm rãi nói:

- Em không yêu anh, Hùng ạ. Và như thế, em không thể gật đầu cho lời đề nghị của anh.

Phi Hùng dường như bị bất ngờ trước câu nói ấy. Anh thẳng thốt:

- Sao thế Bình An? Em hãy nói thật lòng mình đi.
- Vâng, em không yêu anh. Em chỉ xem anh như một người anh tinh thần của em mà thôi.

Phi Hùng xót xa:

- Anh đồng ý rằng em không yêu anh, nhưng em hãy chấp nhận lời cầu hôn của anh nhé Bình An?
- Hôn nhân phải xây dựng trên tình yêu mới bền vững được chứ.
- Anh rất yêu em - Giọng Phi Hùng trầm lại.
- Nhưng đó chỉ là một chiều thì chưa đủ.
- Rồi thời gian, em sẽ yêu anh thôi. Anh tin tưởng thế.
- Làm sao anh dám chắc điều đó?
- Đơn giản thôi. Vì ngày xưa, ông bà cha mẹ mình lấy nhau có khi chưa hề biết mặt nhau. Thế mà họ sống đến răng long đầu bạc. Còn thời đại bây giờ yêu nhau như điên như dại, thế mà mới 7x3=21 ngày đã ly dị.
- Anh nói nghe thì cũng có lý lắm.
- Vậy chỉ cần em đồng ý với anh là được thôi. Trả lời lại với anh đi An.
- Có một điều này, em thật khó nói với anh.
- Có điều gì, em hãy nói cho anh biết. Anh chia sẻ cùng em.
- Có thật là anh chia sẻ cùng em không?
- Tất nhiên rồi. Em vẫn còn nghi ngờ anh sao? Quả thật lúc này em khó hiểu quá Bình An ạ.

Gương mặt cô đượm buồn. Cô nhớ lại tất cả chuyện cũ. Gió lạnh thổi rít trên những tàn cây âm thanh rờn rợn. Trên sườn núi, một vài con đom đóm lập loè thấp chỗ sáng, chỗ tối buồn tênh. Gió luồn qua những ghềnh đá và không đủ ấm cho cả cô và anh. Cô ngồi hơi co người lại, mặc cho anh cố che ấm cho cô.

Bình An mím môi, hình ảnh1 đời dĩ vãng đau thương bất hạnh xuất hiện trong cô. Dĩ vãng ấy như một cuốn phim chiếu chậm cứ lần lượt lướt qua. Cô nhả từng tiếng, mặc cho lòng đau buốt:

- Em không còn là một cô gái trinh nguyên nữa. Anh hãy quên em đi. Em không xứng đáng với anh đâu.

Phi Hùng sững sốt, trố mắt ngạc nhiên. Anh không tin vào tai mình nữa và hỏi lại ngay lập tức:

– Em hỏi sao? Em có biết là em đang nói gì không hả Bình An?

Bình An thản nhiên đáp:

– Em đang rất tỉnh táo và biết rất rõ mình đang nói gì.

Phi Hùng nhìn xoáy vào mắt cô:

– Có thật vậy không An?

– Vâng, thật đấy, anh Hùng ạ.

1 thoáng ngỡ ngàng, Phi Hùng cũng tự trấn an mình. Anh nhỏ nhẹ bảo, pha lẫn hờn trách:

– Sao em sống buông thả kiểu ấy? Em có biết SG đầy cạm bẫy không?

– Em cả tin, đã để họ lừa mình. Bây giờ thì em đã hiểu biết nhiều hơn rồi.

– Em có thể cho anh biết rõ hơn được không?

Không ngần ngại, Bình An kể hết cho anh nghe mọi điều chất chứa trong lòng từ trước đến nay. Mặc dù cô buồn tê tái, nhưng cô vẫn không khóc.

Nước mắt cô bây giờ đã chạy ngược vào tim.

Cô ngưng nói và ngồi nhìn xa xăm ra biển cả mênh mông. Cô muốn gào thét thật to như biển cho vơi đi nỗi đau dai dẳng mấy năm trời.

Anh vẫn ngồi đấy nhìn cô. Và rồi anh âu yếm vòng tay qua vai cô, kéo cô sát vào lòng mình. Anh thở thè thật nhỏ bên tai cô:

– Dù sao đi nữa, anh vẫn yêu em.

– ...

– Bao sóng gió đã trải qua trong đời em, bấy nhiêu đó đủ rồi. Giờ đây, anh muốn em thật sự bình an như chính cái tên của em vậy.

– Anh không trách mắng em sao?

– Anh hiểu nỗi lòng em.

Rồi cô im lặng. Im lặng thật lâu, mặc cho anh nói rất nhiều bên tai cô. Cuối cùng, anh đã phải hỏi cô vì thấy cô cứ ngồi im lặng:

– Em có hối hận vì đã nói không?

– Không đâu, anh Hùng ạ. Giấu anh để chấp nhận lời cầu hôn thì có vẻ lừa dối anh quá, thà nói hết rồi tùy anh quyết định.

– Em nói thật như vậy, anh rất cảm phục em. Điều đó chứng tỏ trong tâm hồn em không có sự lừa lọc, gian trá.

Anh nói câu đó với tất cả sự thành thực và tha thiết của lòng mình.

– Có nghĩa là anh sẵn sàng tha thứ cho những sai lầm của em?

– Tất nhiên rồi. Anh không quan trọng chuyện đó đâu. Cái chính là ở tâm hồn con người đấy em ạ.

– Anh cao thượng quá.

– Mình đến với nhau bằng tình yêu, chứ có phải tình dục đâu mà quan trọng chuyện đó.

– Cảm ơn anh đã hiểu và thông cảm cho em.

Cô ngả đầu vào vai anh, cảm giác bình an đã hiện ra rõ rệt trong cô. Cho đến bây giờ, cô mới thật sự thấy lòng nhẹ nhõm.

Anh thăm thì bên cô:

– Mình hãy nói chuyện hiện tại của hai đứa đi. Anh đã nghĩ kỹ và đã tha thứ cho em. Chúng mình sẽ là một nhà, em nhé?

– Không được đâu, anh Hùng à. Anh thông cảm cho em như thế là em hạnh phúc lắm rồi. Còn chuyện đến với nhau, có lẽ..

– Em đừng nói thế. Anh rất yêu em mà. Anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Em hãy tin anh.

– Hãy tha lỗi cho em. Em nghĩ, nếu sau này sống với anh, em sẽ bị mặc cảm suốt đời vì những lỗi lầm của mình và sẽ không dám có bất cứ ý kiến gì. Em sẽ sống bên anh như một chiếc bóng.

– Đừng nghĩ như thế, An ạ. Anh không phải là kẻ hẹp hòi đâu. Anh sẽ mang đến hạnh phúc cho em mà.

– Nhưng..

– Không nhưng gì cả. Em đừng tự trách mình nữa. Hãy tin anh.

Vừa nói, anh vừa kéo tay cô đứng dậy, anh đứng lên theo. Và anh kéo cô sát vào người mình. Họ đứng gần nhau đến nỗi có thể nghe được hơi thở của nhau. Bình An lúng túng chưa biết phản ứng thế nào thì Phi Hùng đã kéo mặt cô lại. Anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn triu mến.

Cô bỗng chốc thấy mình thật sự nhỏ bé trong vòng tay của anh. Cần anh che chở. Cô gục đầu vào vai anh tin cậy.

Tất cả đã qua đi, cả những xót xa, ngậm ngùi trên đôi mắt ngăn ngán lệ. Anh đã hta thức cho cô, nhưng cô không bao giờ tự tha thứ cho chính mình.

Tình yêu dịu ngọt và trong xanh đã chảy len lỏi vào tận trái tim cô. Cô yêu anh. Yêu con người anh chân tình. Yêu những cử chỉ vụng về và luống cuống của anh. Yêu ánh mắt anh nồng nàn, sóng sánh như dòng nước biếc trong xanh.

Trời đã tối lắm. Anh hôm nay đã thất hứa với dì cô. Anh hứa sẽ đưa cô về sớm, nhưng bây giờ đã là 9 p.m.. Trời mùa hè, nhưng gió biển rất lạnh. Anh và cô không nói gì nữa cả, anh đưa cô về. Cô vẫn chưa trả lời dứt khoát với anh. Nhưng anh tin rằng cô sẽ mãi mãi thuộc về anh, sẽ là của anh.

Trước cổng nhà Phi Hùng treo tấm biển kết bằng bông gòn trắng tuyết hai chữ "Tân Hôn". Bên nhà Bình An được kết bằng hai chữ "Vu Quy".

Đám cưới của họ diễn ra thật vui vẻ, dù không rình rang lắm, nhưng rất đông đủ bà con bạn bè hai bên.

Tiệc cưới được đặt ngoài trời, trên khoảng sân rộng được trang trí cây kiềng và những dây hoa màu rực rỡ.

Vườn hoa nhà Phi Hùng bỗng dung nở rộ, sáng ngời cả một khoảng không.

Bình An trong trang phục cô dâu thật lộng lẫy và xinh xắn. Thanh Thuý không ngớt lời khen ngợi. Bình An mời cả Hoài Vũ từ SG ra làm phù rể, Thanh Thuý phù dâu.

Thanh Thuý và Hoài Vũ lăng xăng chạy đi chạy lại để giúp đỡ cho Bình An và Phi Hùng. Khách mời cũng khá đông. Ai nấy đều thấm mệt vì phải đi giày cao gót. Bình An và Thanh Thuý vào trong phòng tân hôn. an ngồi tựa vào người vào thành giường, mệt mỏi nhắm mắt lại. Ở phía ghé mây, Thanh Thuý cũng ngã đầu trên thành ghế, tranh thủ nghỉ dưỡng sức.

1 lát sau, Hoài Vũ và Phi Hùng đẩy cửa bước vào. Tiếng động làm Thuý giật mình. Cô trách:

– Vào mà chẳng chịu gõ cửa.

Hoài Vũ cười:

– Xin lỗi nhé. Anh vô gọi hai em ra tiếp khách, người ta hỏi quá trời luôn đó.

– Bọn em mệt quá.

– Thôi, nghỉ chút xíu nữa đi - Phi Hùng nói.

Hoài Vũ tiến đến bên Thanh Thuý, vỗ vào vai cô và nói:

– Thấy người ta đám cưới, em có nôn nao không?

Thanh Thuý nguýt anh một cái rồi dài:

– Xí, ai thèm nôn nao.

– Xạo đi. Thôi ráng đợi khi em tốt nghiệp anh sẽ dâng lễ vật cầu hôn. Chịu chưa?

– Ừ thèm chịu anh đâu. Làm như em thèm đám cưới lắm vậy.

– Nhưng em đã nói rằng em không thể thiếu anh cơ mà?

– Em đùa đấy.

– Chịu em luôn đó.

Phi Hùng khoát tay:

– Thôi, hai cậu đừng cãi nhau nữa. Mình chúc hai cậu tương lai cũng nên duyên như bọn mình vậy.

– Cảm ơn anh Hùng nha - Hoài Vũ đáp.

Rồi cả bốn kéo nhau ra tiếp khách. Ai nấy đều rạng ngời hạnh phúc. Khi mọi người đã ra về, chỉ còn lại Bình An và Phi Hùng. Anh âu yếm nắm tay cô:

– Cuối cùng thì anh cũng có được em. Anh yêu em lắm, Bình An ạ.

Bình An không đáp. Cô ngã dúi vào lòng anh, hơi thở họ quyện vào nhau, say đắm. Đất trời như đảo lộn. Mọi cái như tan biến vào hư vô. Cô và anh hoà làm 1.

1 đêm tân hôn hoàn mỹ. Anh cho rằng mình thật sự hạnh phúc vì anh đến với cô bằng tình yêu chân thật. Cô chìm đắm trong vòng tay ân ái của anh, nở một nụ cười mãn nguyện.

Hết

Nguồn: vietlove

Người đăng: ms

Thời gian: 15/04/2006 8:40:00 SA